Αἱ συνδρομαὶ γίνονται μόνον ἐτησίως· αἱ δὲ τιμηματικαὶ εἰσιν ἀπαράδεκτοι. Τὸ τίμημα τῆς ἐτησίας συνδρομῆς, ἐκ Λιρ. 3 καὶ 3 σελ. διὰ τοὺς 52 ἑβδομαδιαίους ἀριθμοὺς ἐστι προτεταγμένον. Οἱ πράκτορες τῆς ἐφημερίδος εἰσὶν ὑπεύθυνοι ἐπὶ τῇ μὴ εἰσπράξει τῶν χρημάτων.

Πᾶσα ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ ἐπιστολὴ, διατριβὴ, ἐφημερὶς κτλ. ὁλόκληρος ἐστι ὁκτὴ· εἰδοποίησιν περὶ τούτου τὸ Γενικὸν Ταχυδρομεῖον τοῦ Λονδίνου. Ἐπιστολὴ ἡ διατριβὴ ἀνώνυμος ἐστιν ἀπαράδεκτος καὶ ἀκαταχώρητος, ἡ δὲ διεύθυνσις δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τούτων.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται, ἐν Λονδίνῳ μὲν εἰς 19, London-Street, Fenchurch-Street, E. C. καὶ 33, Brompton Square S. W., London· ἀλλαχοῦ δὲ παρὰ τοῖς Κ.Κ. Πράκτορσι τοῦ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

(Registered for transmission abroad).

Αριθ. 76.—Τομ. Γ'.—Ετος Β'.] ΛΟΝΔΙΝΟΝ, ΠΕΜΠΤΗ, 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1861 || ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ [Μετα Πολιτ. Παραρτηματος.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

Ὁ Κύριος ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΞΕΝΟΣ *ἐν Κωνσταντινουπόλει.*
Ὁ Κύριος Β. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ *ἐν Θεσσαλονίκῃ.*
Ὁ Κύριος Σ. Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ *ἐν Πάτραις.*
Ὁ Κύριος Κ. ΘΕΟΛΟΓΗΣ *ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καΐρῳ.*
Ὁ Κύριος Δ. ΠΑΠΑΣ *ἐν Μάντσεστερ.*
Ὁ Κύριος ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΟΚΚΙΔΑΝΗΣ *ἐν Λίβερπουλ.*
Ὁ Κύριος Β. Δ. ΜΑΛΚΟΤΖΗΣ *ἐν Ἰβραΐλᾳ.*
Mr TAYLOR *ἐν Κερκυρᾳ.*
Ὁ Κύριος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΙΣΤΟΛΗΣ *ἐν Κὸρκ τῆς Ἰρλανδίας.*
Οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ ΧΡΥΣΟΧΟΙΔΑΙ *ἐν Τουρνοσεβερίνῳ.*
Mr G. ANDREWS, Saddler-St., Durham.

Ὁ Κύριος Φ. ΞΕΝΟΣ *ἐν Σμυρνῃ.*
Ὁ Κύριος ΓΙΑΚΟΥΜΟΠΟΥΛΟΣ *ἐν Βαρνῃ.*
Οἱ Κύριοι ΘΕΟΛΟΓΟΣ *καὶ* ΚΑΡΝΑΚΗΣ *ἐν Γαλαζίῳ.*
Ὁ Κύριος Γ. ΜΕΛΙΣΤΑΓΗΣ *ἐν Σύρῳ.*
Ὁ Κύριος ΜΥΡΩΝ ΒΛΑΣΤΟΣ *ἐν Βουκουρεστίῳ.*
Ὁ Κύριος Π. Α. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ *ἐν Τεργέστῃ.*
Ὁ Κύριος Ι. ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΣ *ἐν Σουλινᾷ.*
Ὁ Κύριος Γ. ΣΠΟΡΙΔΗΣ *ἐν Ζακύνθῳ.*
Ὁ Κύριος ΦΩΚΙΩΝ ΒΟΥΤΖΙΝΑΣ *ἐν Μασσαλιᾳ.*
Ὁ Κύριος ΚΩΝΣΤ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ *ἐν Βηρυτῷ.*
Mr VINCENT, Publisher, High-St., Oxford.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁδικὴ δύναμις.—Τέλος ..... Σελὶς 370
Ναυτικαὶ δυνάμεις τῆς Ἀμερικῆς ..... „ 371
Τί πατρικὴ κυβέρνησις ἐπραξεν ὑπὲρ τῶν Παρισίων ..... „ 372
Διάφορα ..... „ 374
Στατιστικαί ..... „ 375
Δικαστικὰ Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας ..... „ 375
Ὁ Ἀλῆ πασσᾶς ..... „ 378
Ὑποκριταὶ καὶ ἡ σκηνή ..... „ 381
Διάγγελμα τοῦ προέδρου τῶν Μεσημ. Πολιτ. τῆς Ἀμερικῆς ..... „ 382
Ἐμπορικὰ ..... „ 383
Εἰδοποιήσεις ..... „ 384
ΠΟΛΙΤ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ, σελ. 381, 382, 383, 384 (δίς).
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ.
Σκηνὴ ἐκ τοῦ δράματος τοῦ Σακσπήρου "ἡ Τρικυμία" ..... „ 372
Ὁ πασσᾶς καὶ ἡ δούλη ..... „ 372
Θάνατος τοῦ Τεουδρίκου ..... „ 373
Ἡ ἀναιδήφουσα συνείδησις ..... „ 373
Νέα Αὐρηλία ..... „ 376
Αἱ ὀχθαὶ τοῦ Προύθου ..... „ 377
Θάλαμος ἐκ χονδροχάρτου ..... „ 377
Κώμη ἐκχυνδροχάρτου ..... „ 377
Θολοσκεπὴς ἀτοὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Τάφου ..... „ 380
Τὸ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἱερουσαλὴμ κουβούκλιον τοῦ Ἁγ Τάφου ..... „ 381

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.
(ADVERTISEMENTS.)

ΤΟ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΩΠΙΖΟΝ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ

ΕΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΡΟΟΥΛΑΝΔ

Προφυλάττει τὴν κόμην ἀπὸ τῆς ΠΤΩΣΕΩΣ τῶν τριχῶν καὶ τῆς ΑΕΥΚΑΝΣΕΩΣ αὐτῶν· δυναμώνει καὶ καθαρίζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς ΠΙΤΥΡΙΔΟΣ, καταζαΐνον αὐτὴν ἁπαλὴν, εὔχρουν καὶ διαφανῆ. Εἰς δὲ τὴν ΓΕΝΕΙΔΑΔ, τὰ ΠΕΡΙΓΕΝΕΙΑ καὶ τὸν ΜΥΣΤΑΚΑ τὸ ἔλαιον τοῦτο εἶναι παντὸς ἄλλου ὠφελιμώτερον. Ἰδίως δὲ συσταίνεται διὰ τὴν κόμην τῶν παίδων, ὡς ἐνδυναμῶνον τὰς ῥίζας της, κατασταῖνον αὐτὴν ΣΤΕΡΕΑΝ καὶ ΩΡΑΙΑΝ. Τιμὴ 3/6, 7/, 10/6, ὁμοία 4 μικρῶν, καὶ 12/ ἡ φιάλη.

Ἰδιοκτῆται ROWLAND & SONS, 20, Hatton Garden, London.—Πωλεῖται δὲ ἀδείας των ὑπὸ τοῦ Κ. J. W. TAYLOR ἐν Κερκύρᾳ, καὶ τῶν ΚΚ. BAKER & HAYDEN ἐν Πέρᾳ Κωνσταντινουπόλεως

ΜΗΧΑΝΗ ΤΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΤΟΥ SINGER.

72, Cornhill, London, E. C.

Ἐριστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τελειοτέρων τούτων μηχανῶν τῆς ῥαπτικῆς. Εἶναι χρήσιμοι εἰς πάντα κλάδον τῆς τέχνης, ἤτοι εἰς τοὺς ΡΑΠΤΑΣ, ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΤΣ, ΜΟΔΙΣΤΑΣ καὶ εἰς πᾶν εἶδος ῥαπτικῆς. Πλέον τῶν 70,000 εὐρίσκονται εἰς καθημερινὴν χρῆσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἰρλανδίᾳ, Σκωτίᾳ, Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ῥωσίᾳ καὶ ἄλλαις χώραις τῆς Εὐρώπης. Πᾶσα οἰκογένεια ὀφείλει νὰ ἔχει κάτοχος μιᾶς τοιαύτης μηχανῆς· διότι δι' αὐτῆς δύναται νὰ κατασκευάζῃ ὁ,τιδήποτε ἔργον τῆς ῥαπτικῆς δεκάκις ταχύτερον ἢ διὰ τῆς χειρός. Πᾶς ἐργοστασιάρχης, ὅστις εἰσάξει τοιαύτην μηχανὴν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ του, θέλει κερδίσει περισσότερον ἢ διὰ παντὸς ἄλλου τρόπου. Αἱ μηχαναὶ αὗται κάμνουσι τὰ αὐτὰ ὡς τῆς χειρὸς ῥάψιμον καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἀπεδείχθη προτιμώτερον ἢ τῆς χειρός. Τοῦτο δὲ ἀπέδειξαν τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ τοιαῦτα κατασκευασθέντα φορέματα, κτλ. κτλ.

Ἔχομεν τὰς λαμπροτέρας μηχανὰς εἰς θήκας παντὸς εἴδους πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, ὧν αἱ τιμαὶ εἶναι ἀπὸ λίρας 15 ἕως 20 ἑκάστης. Αἱ δὲ μηχαναί μας πρὸς χρῆσιν τῶν ῥαπτῶν καὶ ὑποδηματοποιῶν πρὸς λίρας 13 ἕως 15. Δίδονται δ' ἔλαι ὑπ' ἐγγύησιν. Στέλλομεν μεθ' ἑκάστης μηχανῆς καὶ ὁδηγίας ἑλληνιστὶ τυπωμένας, καὶ ὁ ἀποστειλόμενος εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης θέλει λάβει πληροφορίας περὶ τῆς φήμης μας. Διαταγὴ συνοδευομένη μεθ' ἑνὸς τραβίγματος ἐπί τινος καλῆς τραπέζης τοῦ Λονδίνου, ἐκτελεῖται παραχρῆμα. Διαταγαὶ δύνανται νὰ σταλῶσι καὶ πρὸς τὸν K. JOHN F. O'BRIEN εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος ταύτης. Μεγάλη κατανάλωσις δύναται νὰ γίνῃ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν τῶν μηχανῶν τούτων, ἂν ἀξιόχρεώς τις ἤθελεν ἀναδεχθῆ νὰ γείνῃ πράκτωρ ἡμῶν· θέλομεν τὸν ἐροδιάσει διὰ μηχανῶν καὶ τῷ παραχωρήσει γενναίαν ὑποτίμησιν τῶν ἀνωτέρω τιμῶν.

I. M. SINGER & Co.
72, Cornhill E C.

ΤΟΙΣ ΕΜΠΟΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΑΟΙΟΚΤΗΤΑΙΣ.

Παρισίων καὶ Λονδίνου καθρεπτῶν καὶ οἰκιακῶν ἐπίπλων ἐργοστάσιον, 398 καὶ 399, Oxford-street, London W. συστηθὲν τὸ 1822. Ὁ CHARLES NOSOTTI προσκαλεῖ τοὺς, ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπιθεωρήσωσι τὰ κεχρυσωμένα οἰκιακὰ ἔπιπλα ἀρίστης κατασκευῆς, συνεστάμενα ἐκ καθρεπτῶν τοῦ τοίχου καὶ τῆς τραπέζης παντὸς εἴδους τραπεζῶν ὀπίσω καὶ μονῶν, κομῶν, καθεκλῶν, γραφείων, κορνιζῶν εἰκόνων, ἀνθοδοχείων, κτλ. κτλ. Τὸ κατάστημα τοῦτο ἀπέκτησε μεγίστην φήμην διὰ τὰς ἀρίστας ποιότητας τῶν πραγματειῶν του. Οἱ πλοιοκτῆται ἰδίως ὀφείλουσι νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τῶν ἐπίπλων τοῦ καταστήματος τούτου, κατασκευαζομένων πρὸς στολισμὸν τῶν αἰθουσῶν καὶ δωματίων τῶν πλοίων. Εἴσοδος, 398 καὶ 399, Oxford-street. W. Ἐργοστάσιον, 3 καὶ 4, Great Chapel-street, καὶ 102, Dean-street. Διαταγαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται πρὸς τὸν K. J. F. O'BRIEN, 33, Brompton Square. S. W. London

JOHN GOSNELL & Co. (*πρώην* PRICE & GOSNELL

Προσκαλοῦν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ εἰς τὰ ἀκόλουθα μύρα·

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co., αἱ ἀρωματικαὶ βρύσεις, πιεζόμεναι ἐκφέρουν γλυκυτάτην εὐωδίαν.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co., ἡ διῳλισμένη λεβαντίς συνιστᾶται διὰ δωμάτια ἀσθενῶν καὶ ὡς ἡ καλλιτέρα καὶ γνησιωτέρα τῶν ὅσων ἐξ ἀνθέων γίνονται.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co., τὸ γνήσιον καὶ μελανὸν σαπούνι τοῦ Οὐίντζωρ εἶναι οἰκονομικὸν καὶ παλαιόν. Ἐξαλείφει τὴν κοκκινάδα καὶ σκληρότητα τοῦ δέρματος, καὶ καθιστᾷ αὐτὸ λεῖον καὶ λευκόν.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co. Εὐγενὲς ἄρωμα εἶναι τὸ εὐγενέστερον—Τὸ ΕΥΓΕΝΕΣ ΠΑΧΥΜΕΡΟΝ (πομάδα) συνιστᾶται διὰ τὴν εὐωδίαν του καὶ τὴν τῆς αὐξήσεως τῆς κόμης ἐπιρροήν του.

Τὸ ΕΥΓΕΝΕΣ ΣΑΠΟΥΝΙ διαφημ. ὡς τὸ καλλίτερον καὶ μαλακτικώτερον

Τοῦ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ Η ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ εἶναι τὸ ἐκλεκτότερον μύρον.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co. ἡ ζύμη διὰ τοὺς ὀδόντας εἶναι ἡ καλλιτέρα ὅλων τῶν κόνεων, ἀσπρίζει τοὺς ὀδόντας, προστατεύει τὸν σμάλτον καὶ δίδει εὐωδίαν εἰς τὸ στόμα.

ΣΤΙΓΜΙΔΙΑ ΒΑΦΗ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ βεβαία νὰ σχηματίσῃ κάθε εἶδους μελανοῦ ἢ μαλλ φυσικοῦ χρώματος. Δὲν βάπτει τὴν κόμην καὶ δὲν ἔχει δυσωδίαν.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co. προνομιοῦχος βούρτσα ταυτοχρόνως παστρεύει καὶ λαμπρύνει τὴν κόμην.

Στέλλονται κατάλογοι παντοῦ καὶ διαταγαὶ ἐκτελοῦνται. Κατασκευάζονται 12, Three King-Court Lombard St. London

ΟΔΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ,

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΝ ΕΧΟΥΣΑ ΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΓΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ.

(Συνέχεια ἐὰν ἀρεσθῇ. Τὸ.)

ΟΔΙΚΟΝ ΦΩΣ ΚΑΙ ΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΑΛΙΝΟΥ ΠΡΙΣΜΑΤΟΣ ΘΑΩΜΕΝΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ.

Ὁδικὴ Ἶρις.

Δὲν κατελήφθη πολλάκις ὑπὸ θαυμασμοῦ ὁ ἀναγνώστης θεώμενος τὴν λαμπρότατα τῆς ἰριδος ἐν καιῷ ἡμέρας; Ὁ περιβεωτὴς τοῦ ὁδικοῦ ἀνακλᾶσθαι νὰ δείξῃ ἡτὶς ἰρὶς καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός.

Ὁ ἀσθενὴς αἰσθητικὸς ἀνθρωπος οὐδὲν ἄλλο ἀντιλαμβάνεται εἰς τὰ ἄκρα κρυστάλλου ἐν σκότει εἰμὴ φαιὸν, ἀόριστον ἀτμόν, ὀρφνὸν τι ὀρώμενον ἐν κοιρῷ βαθυτάτης νυκτὸς· ὁ ἡμαισθητικὸς διακρίνει, ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἑνὸς πόλου εἶναι κυανίζον φαιόν, καὶ κυανοῦν· τὸ δὲ τοῦ ἑτέρου, κιτρινὸν καὶ πορτοκαλόχρουν, ὡς τὸ φῶς τῶν δύο χειρῶν. Ἀφοῦ δὲ αἰσθητικὸς ἐπὶ τέλους βλέπει ὅτι τὰ κυανὰ καὶ κίτρινα ταῦτα χρώματα ὄν εἶναι ἁπλᾶ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄλλα χρώματα, ὡς τὸ πρασινοῦν, τὸ ἰρυθρὸν, τὸ πορτοκαλόχρουν, τὸ ἰκθινὸν ἀναμίγνυνται αὐτοῖς· καὶ ὅτι ἀμφότεραι αἱ φλόγες αἱ πολικαὶ, ἐπιμένουσαι ἐξεταζόμενοι, ἔχουσι ποικίλην ἐμφάνειαν, ἀν καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν χρῶμα τοῦ μὲν εἶναι κυανοῦν, τοῦ δὲ πυρώδες καὶ ἰρυθρὸν.

Αἰσθάνεται τις ναύτης (λέγει ὁ Ῥαΐχενβὰχ) πρώτος ἐφιλίωσε τὴν προσοχὴν μου, κατὰ τὸ 1816, ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος χρώματα θὲν κινοῦνται παντοτε συναναμιγνύμενα, ἀλλ' ἐὰν καταστασοῦται εἰς κανονικὴ στρῶματα τὸ μὲν ὑπερῶ τὸ ἕτερον, ὁσάκις δὲν διαταρασσωσι ὑπὸ τῶν κινήσεων τοῦ ἀέρος. Ἐρωτήσας περὶ τῆς τάξεως τῶν κατεχομένων θέσεων, ἔμαθον ὅτι τὸ κατώτατον τῶν χρωμάτων ἐστὸ ἰρυθρὸν, σκιαζόμενον ὑπὸ κανονοῦ· ὑπὲρ τοῦτο ὑπῆρχε φλὸξ κιτρίνε, μεθ' ἣν ἀνοικτὸν κίτρινον, κατόπιν ἀχροκίτρινον μετὰ πρασινοκιτρίνου, ἀκολούθως πράσινον κίνον πρὸς τὰ ἄνω εἰς ἀνοικτὸν κυανοῦν, ὅπερ διαλύεται εἰς καπνοειδῆ ἀτμὸν· τὸ ὅλον πεποικιλμένον διὰ λαμπρῶν μικρῶν σπινθήρων ἢ ἀστερίσκων. Ταῦτα μοι ἐδείνυσαν ἕκτοτε καὶ ἄλλοι πολλοὶ αἰσθητικοὶ εἰς χιλιάδας πειράματα. Ἀλλὰ τί ἄλλο ὑπάρχει ἐν τούτοις· εἰμὴ ἡ διάκρισις ἰριδος ἐν χρώματα ὡς εἰς τὸ ἑλλινον πρίσμα; Ἡ ἐμφάνισις ἰριδος ἐν πληρεστάτῃ σκοτίᾳ, τὸ ἀνυμπαίν θέα! Πόντες οἱ σφόδρα αἰσθητικοὶ περιέγραψον τοῦτο ὡς τὸ λαμπρότερον πρᾶγμα ὅπερ εἶδόν ποτε.

Πειράματα διὰ τοῦ ἀπὸ μαγνήτου φωτός.

Ἔστησα (λέγει ὁ Ῥαΐχενβὰχ) μαγνητικὴν ῥάβδον ὀβελοῦ, ἔχουσαν τὸν ἀντιπαρτικὸν πόλον πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἐρυθρωτὴ χροιὰ κατέλαβε πάντα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος τὰ ὑπερείσαντα τῆς ῥάβδου. Ἔστρεψα τὸ ἀρκτικὸν ἄκρον πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἡ ὑπὸ ἀτμοῦ ἐσκιασμένη ἰρὶς Ἶριδι χρώτιν κωνκτὴν ἡ ῥάβδος εἶχε διάμετρον ἑνὸς τεταρτου τοῦ δακτύλου περὶ τὰ ἄκρα. Ἴνα ἐλατώτατα τὸ πάχος τῶν ἄκρων, ἐνίλιψα τὴν ῥάβδον διὰ σιδηροῦ εἰς ὀξὺ λήγοντος· πελίσκον· αἱ ἀνώδεσις φιτοῦ ἔκαν ἀραιότεραι, μᾶλλον φανεραὶ καὶ εὐρύτεραι, ἀλλ' ἡ διάταξις τῶν χρωμάτων ἔκεινεν ἐ αὐτὴ. Ἀντὶ τοῦ μονοκρώου σιδηροῦ πίλτκου μετεχειρίσθεν ἀλούμφον. Τότε φλὸγες ἀνεδύσεσαν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν κορυφῶν, καὶ ἡ μὲν ἄνω κυανέ, ἡ δὲ κιτρινοπιπᾶς ἐρυθρὰ. Τῶνς μετεχειρίσθεν πιλίτκον τετρακόρουφον, καὶ ἔκαστα κορυφὴ ἐδείκνυε διάφορον χρῶμα. Ἡ πρώτη εἶχε κυανὴν φλὸγα· ἡ δευτέρα, κιτρίνην· ἡ τρίτη, ἐρυθρὰν· καὶ ἡ τεταρτη, λευκόφαιον, ἀπισῶν ἀνυψουμένων καθίτας πρὸς τὰ ἄνω καὶ παρ' ἀλλήλαις, ἀπὸ τῶν τεσσάρων στερεῶν γωνιῶν τῆς μαγνητικῆς κόρουρον, καὶ ἔκαστα κορυφὴ ἐδείκνυε διάφορον χρῶμα. Ἡ πρώτη εἶχε κυανὴν φλὸγα· ἡ δευτέρα, κιτρίνην· ἡ τρίτη, ἐρυθρὰν· καὶ ἡ τεταρτη, λευκόφαιον, ἀπισῶν ἀνυψουμένων καθίτας πρὸς τὰ ἄνω καὶ παρ' ἀλλήλαις, ἀπὸ τῶν τεσσάρων στερεῶν γωνιῶν τῆς μαγνητικῆς ῥάβδου. Κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐπίτυχον ν' ἀπομορώσω χρώματα τινα τῆς μαγνητικῆς αὐτῆς ἰριδος ἀπ' ἀλλήλων, καὶ θεῖξω ἕκαστον ἀνεξάρτητον τῶν λοιπῶν.

Περιέτρεψα τὴν ῥάβδον περὶ τὸν κατὰ κάθετον ἄξονα, καὶ εἶδον, ὅτι αἱ φλόγες δὲν περιστρέφονται μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἔμενον εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν, οὕτως ὥστε ἡ κορυφὴ ἥτις πρώτον εἶχε τὴν κιτρίνον φλόγα ταχέως εἶχε τὴν κυανὴν ὑπεράνω αὐτῆς, καὶ οὕτως ἐγκέξες καὶ αἱ λοιπαί. Τοιοῦτο τρόπῳ ἐφαίνετο, ὅτι τὰ χρώματα θὲν ἐξερχόνται ἀπὸ τῆς ῥάβδου, ἀλλ' ἀπ' ἄλλου τινὸς· ἡ σημασία τούτου ἀμέσως ἐγένετο γνωστὸ· διὰ τῆς νοστικῆς πυξίδος προσδιωρίσθη ἡ θέσις ἑκὰ χρωμάτων. Τὸ μὲν κυανοῦν φῶς πάντοτε ἔστακτο διευθυνόμενον πρὸς τὸ ἀρκτικὸν σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, τὸ κίτρινον πρὸς τὸ δυτικὸν, τὸ ἐρυθρὸν πρὸς τὸ μεσημβρινὸν, καὶ τὸ λευκόφαιον πρὸς τὸ ἀνατολικὸν. Ὅσον καὶ ἂν ἔστρεψε τὴν ῥάβδον, μετὰ τῶν τεσσάρων αὐτῆς κορυφῶν, τὰ χρώματα ἔμενον πάντοτε σταθμα, διατηρούντα τὴν θέσιν τὴν σχετικὴν πρὸς τὰ σημεῖα τῆς νοστικῆς πυξίδος.

Ἀντὶ τῶν ὁρθῶν κορυφῶν προσθήρωσα ὁριζοντείως, ἐπὶ τῆς ἱστιαμένης μαγνητικῆς ῥάβδου, τετραπέλευρον σιδηροῦν πενικίον ἔχον ἑνὸς ποδὸς πλευρόν. Μολὶς ἔτεθη ἐπὶ τῆς ῥάβδου, καὶ παρεκρήμνα αἱ τέσσαρες γωνίαι τοῦ πενικίου ἠρξάντο ἐκπέμπουσαι ὁριζοντίας φλόγας, ἐχούσας τὰ αὐτὰ χρώματα καὶ θέσεις, οἷα καὶ αἱ προεκρέμνεαι ἀπὸ τῶν κορυφῶν. Ὅτε περίστερον τὰς γωνίας κατὰ τεσσαρακοντα πέντε βαθμοὺς, ἀνεφάνοντο τὰ μικτὰ χρώματα, εἰς τὸ βορειοδυτικὸν τὸ πράσινον, εἰς τὸ μεσημβρινοδυτικὸν τὸ πορτοκαλόχρουν, εἰς τὸ μεσημβρινοανατολικὸν τὸ ἐρυθρόφαιον, εἰς τὸ βορειοανατολικὸν τὸ ἰκθινὸν.

Ἤδη λαβὼν κυλοτερὲς σιδηροῦν ἔλασμα ἔθεκα ἐπὶ τῆς ῥάβδου. Τὸ ὠρεῖον φαιόφαιον κυλοτερὲς ἰριδος ἐφάνη. Τὰ φῶτα ἐξέρχεσν πανκαχρῶεν τοῦ ἐλάσματος. Εἰς τὸ βόρειον ἔλαι αἱ διακρώσεις τοῦ κυανοῦ ἄκω ὀρατοί, κλίνουσαι πρὸς τὸ πρασινοῦν καὶ πασας τὰς ποικιλίας αὐτοῦ πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν· κιτρινοπράσινον πλησίον τοῦ δυτικοῦ· κίτρινον καὶ πορτοκαλόχρουν καὶ ἐρυθρὸν εἰς τὸ μεσημβρινὸν, καὶ ἐρυθρόφαιον καὶ φαιὸν εἰς τὸ ἀνατολικὸν· μετατρεπόμενον πάλιν βαθμηδὸν εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ βορείου, ἐκτὸς διακεκριμένης τινὸς ἐρυθρᾶς λωρίδος εἰς τὸ βορειοανατολικόν.

Πειράματα διὰ κοίλης σφαίρας.

Πρὸς τοῦτο παρήγγειλα καὶ μοι κατεσκεύασαν κοίλην σφαῖραν ἐκ σιδήρου, τόσον μεγάλην, ὥστε ὀλίγ ὑδωμένη ν' ἀγκαλιάσω αὐτὴν διὰ τῶν δύο μου βραχιόνων, καὶ ἐκρέμασα διὰ σχοινίου ἐκ μετάξης ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ σκοτεινοῦ μου θαλάμου· ἐντὸς τῆς σφαίρας ὑπῆρχεν ὀρθὴ σιδηρᾶ ῥάβδος περιτετυλιγμένη δι' ἐξ περιδολῶν χαλκίνου σύρματος, ὅπερ ἠδυνάμην νὰ φέρω εἰς συγκοινωνίαν μετὰ δαλτοείδης στέλης συγκειμένης ἐκ δυσδοῦν ψευδαργύρου καὶ ἀργύρου, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Σμὴ καὶ Ὕκγκ. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τῆς σφαίρας οὐδὲν μέρος τῆς ῥάβδου ἦτο ὀρατόν. Εὐθὺς ὡς ἔτρεψα τὴν ῥάβδον εἰς ἐπιφάνειαν μαγνητικὴν, οἱ αἰσθητικοί μου εἶδον τὴν ταλαντευομένην σφαῖραν γενομένην φωτεινὴν καὶ αἰολόχρουν. Ἡ ὅλη ἐπιφάνεια αὐτῆς ἔλαμπε ἐκ τῶν χρωμάτων τῆς ἰριδος· ἡ σφαῖρα ἐγένετο κυανὴ ἀπὸ πόλου εἰς πόλον ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾶς· πρασίνη εἰς τὴν βορειοδυτικὴν, κιτ ἐνὶ εἰς τὴν δυτικὴν, πορτοκαλόχρους εἰς τὴν μεσημβρινοδυτικὴν· ἐρυθρὰ εἰς τὴν μεσημβρινὴν, ἐρυθρόφαιος εἰς τὴν μεσημβρινοανατολικὴν· φαιὰ εἰς τὴν ἀνατολικὴν, καὶ πάλιν κυανὴ μετ' ἰρυθρῶν δεσμίδων εἰς τὴν βορειοανατολικὴν. Τὰ χρώματα ἐσχηματίζον ὁρατὰς γραμμὰς πλησίον ἀλλήλων, χωριζόμενα παντοτε θὲκ σκιερωτέρων γραμμῶν. Ἡ ὅλη σφαῖρα περιεκυκλοῦτο ὑπὸ φωτεινοῦ ἀτμοῦ. Τὸ ἀνώτερον ὀδαυοντικὸν ἥμισυ εἶχε κυανίζουσαν χρώτιν ἐξέχουσαν ὑπὲρ τὰ λοιπὰ αὐτοῦ χρώματα. Τὸ κατώτερον ὀδοθετικὸν ἡμισφαίριον εἶχε κατ' ἐξοχὴν ἐρυθρίζουσαν χρώτιν. Εἰς τὸν ἀνώτερον πόλον, ὑπὲρ τὸν βόρειον πόλον τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου, ὑψοῦτο κυανὴ φλὸξ, τέσσαρας δακτύλους ὑπερανω τῆς σφαίρας, ἀνακτπτουσαμένη ἄπειτα ἐν εἴδει ἀλεξιβροχίου κατέῤῥεε παρὰ τὰ πλάγια τῆς σφαίρας εἰς ἀπόσταση δύο ἢ τριῶν δακτύλων. Ἀπὸ δὲ τοῦ κατωτέρου πόλου, ὅπου ἦτο ὁ μεσημβρινὸς πόλος τοῦ μαγνήτου, ὁμοία φλὸξ ἀνῆρχετο. ἐρυθρὸς κεχρωματισμένη, περὶ τὴν σφαῖραν. Ἀμφότεραι αἱ φλόγες διηρούτο καὶ ἐγίνοντο ἀραιαὶ· πρὶν ἢ φθάσωσιν εἰς τὸν ἰσημερινόν.

Ἐκ τῶν εἰρημένων δέλον, ὅτι ἐσχηματίσα, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Βαρλόου, ἀνακλινζομένην σφαῖραν, ἔχουσαν βόρειον καὶ μεσημβρινὸν πόλον, καὶ αὐτόχρηστα μαγνητικὴς δυνάμεις, κεφάπερ ἐκ τῶν ὀθλικῶν φώτων δεικνύεται. Καὶ ἐνὶ λόγῳ, πᾶς τὶς παρατηρεῖ, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα εἶναι, κατ' ἐκπληκτικώτατον τρόπον, παραπλήσια πρὸς τὰ τοῦ βορείου σέλκος τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Ἐξετάζοντες δὲ περαιτέρω εὐρίσκομεν αὐτὰ ἔτι μᾶλλον παραμφάνεια, ἀλλὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου ἀποτρέπει ἡμᾶς νὰ ἐκδίσωμεν· λίαν τι θεῶν ἐν τούτοις κιδιστάσιν, ὅτι «τὰ πρὸς δῤῥᾶν φῶτα» εἶναι ἀληθῆς ὀδικὰ φῶτα.

Βλέπωμεν λοιπὸν, ὅτι πάντα τὰ ὀδικὰ φῶτα θὲν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου χρώματος, ἀλλὰ πρισματικὰ, καὶ ἀναλύονται εἰς τὰ τῆς κανονικῆς ἰριδος.

Τίς ὁ λόγος δι' ὃν τινες κοιμῶνται ἐπὶ τὰ δεξιά.

Ἠδὴ θέλομεν ἀκολουθῆσαι τοὺς περὶ ὀδικοῦ ὑνδάκοντας εἰς τὲν παρ' αὐτῶν περιγραφομένην ὡς ἀπλουστάτην ἐφαρμογὴν τῆς δυνάμεως τοῦ ὀδικοῦ εἰς τὸν καθημερινὸν βίον. Ἐπειστήσαμεν ἤδη ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τὴν προσοχὴν σου εἰς τὸ, ὅτι πάντες οἱ αἰσθητικοὶ κοιμώνται, οὐχὶ ἐπὶ τῇ ἀριστερῇ, ἀλλ' ἐπὶ τὸ δεξιὸν πλευρὸν. Ὁ Ῥαΐχενβὰχ τολμᾷ, ἐν πλήρει πεποιθήσει, νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι τοῦτο θὲν συμβαίνει οὔτως εἰς τὴν Νέαν Ὀλλανδίαν, εἰς τὴν Χλῆν καὶ Βοιώνος Ἄυρες, ἀλλ' ὅτι εἰς τὰς χώρας αὐτὰς οἱ αἰσθητικοὶ κοιμῶνται ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν πλευρόν. Πλησίον τοῦ ἰσημερινοῦ ἅται ἀπαλλάφορον αὐτοῦ· ἀν κατακλίνωνται ἐπὶ τὰ δεξιὰ ἢ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ. Πρέπει νὰ ἔχῃ οὕτως, ἀν ἀληθεύῃ τὸ πρᾶγμα. Ἀν τὸ βόρειον ἡμισφαίριον τῆς γῆς ἦναι ὀδοθετικὸν, ὁπόταν ὁ αἰσθητικὸς ἄνθρωπος στρέφῃ τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ πλευρὸν, τὸ ὀδοθετικὸν, πρὸς ἐκείνο, συναεχομένων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁμοίων πόλων, διεγείρεται δυσφόρεσν αἴσθημα. Ὅταν δὲ κατακλίνωνται ἐπὶ τὸ δεξιὸν πλευρὸν, οἱ ἀνόμοιοι πόλοι ἀντιπαρίστανται, ἐξ οὗ ἕπεται δρόσιμον καὶ τερπνὸν αἴσθημα. Ἐπὶ ταύτης τῆς θέσεως δύνατται νὰ διατελῇ κοιμώμενος· ἐνῷ ἐπὶ ἐκείνης, δὲν δύνατται παντοτε νὰ πάθεται εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε ὁ κρύων ἢ ἡ κρουσσα νὰ δύνατται νὰ καθῆται πρὸς τὸ ἀνατολικὸν, ἢ βόρειον μέρος.

Ἄνθρωπος καταστραφεὶς ἐξ ἀγνοίας τοῦ ὀδικοῦ.

Γνωρίζω (λέγει ὁ Ῥαΐχενβὰχ) αἰσθητικόν τινα, ὑφαντὴν τὸ ἐπάγγελμα, ὅστις ἦτο ἐγκριτὴς καὶ φίλεργος μέχρις οὗ ἤλλαξε κατοικίαν· μετὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ περιφέρῃ ἐντὸς ἐν τῷ κοθίσματι ἐργαζόμενος εἰς τὴν ὑφαντικὴν μηχανὴν, παρεδοθὴ εἰς ἐλκυστὸν βίον, ἐγκατέλιπε τὸ ἔργον, καὶ κατεστράφη. Ἐν τῇ πρώτῃ αἰκίᾳ ἐκαθέζετο ἔχων τὴν ῥάχιν διευθυνομένην πρὸς τὸ βόρειον· ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ οἰκίᾳ, μετὰ τὴς ῥάχεως πρὸς δυσμὰς. Ἡ τελευταία αὐτὴ θέσις ἦτο ἀνυπόφορος αὐτῷ. Τὸ ὀδικὸν ἄτομον, οὕτινος ἡ αἰτία τὸν ἀγωνιστὴ αὐτῷ, ἀλλ' οὐτινος τὴν ἐπίρριαν δὲν ἠδύνατο νὰ βασταξῇ, ἐπένεγκε τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ. Ὀλιγιστὲς ἀνῤῥῶποι, περιζοῦντοι τὰ πρὸς τὸ ξῆν διὰ καθεστικαὶς ἐργασίας, οἷον ῥαπτραι, ἀστεγραφεῖς, γραφεῖς, γαμματεῖς καὶ ζωγράφοι ἐξωθοῦνται τοῦ ἔργου αὐτῶν ἕνεκα τῶν δυσφορίστων αἰσθημάτων τῶν ἐκ τῶν ἀκαταλλήλων ὀδικῶν θέσεων, καὶ περιγίνονται τὰ ἀθλια θύματα τῆς ἀγνοίας φυσικῶν νόμων μέχρι τοῦδε ἀγνώστων.

ΑΓΩΓΗ, ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ ΚΑΙ ΣΤΜΠΕΡΑΣΜΑ.

Ἡ ταχύτης τῆς ὀδικῆς ἀγωγῆς.

Ὑποτεθείσθω, ὅτι παρεδείχθημεν, ὅτι τὸ ὀδικὸν ἄγεται διὰ τῶν σωμάτων, ὑπολείπεται νὰ μαθωμεν ἔτι τίς ἡ ταχύτης· δι' ἧς κινεῖται. Ἡ ταχύτης τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἶναι, ὡς γνωστότατον, ὑπερβαλλοῦσα μεγάλη· ἐν ᾧ ἡ τοῦ θερμοκινοῦ εἶναι λίαν βραδεῖα. Τὸ ὀδικὸν ἐπίχειε τὴν μεταξὺ αὐτῶν θέσιν κατὰ τὴν ταχύτητα. Σκέψασθε σύρμα, 100 ποδῶν μακρὸν, διατεῖν, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπλησιάσθησαν εἰς τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων παντοῖοι γεννήτορες ὀδικοῦ, ὡς χεῖρες, κρύσταλλοι καὶ μαγνῆται. Σφόδρα τις αἰσθητικὸς, οὗ ἡ χεὶρ ἦτο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σύρματος, ἠσθάνθη τὴν ἀρτίως ἐν τῷ ἐκκστεν ἰδίᾳ ὑλῶν ἀνκεωσὼν ἀναδόσεων τοῦ ὀδικοῦ μετὰ παρέλευσιν περίπου ἡμίσεως δευτερολέπτου. Ἐκ τούτου δυνατὸν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ κίνησις τοῦ ὀδικοῦ δὲν ἦτο μᾶλλον ταχεῖα ἢ ἀνδρώπου ζωηρὸς περιπατοῦντος.

Ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ὀδικοῦ.

Εἴδομεν (λέγει ὁ Ῥαΐχενβὰχ) ὅ.ι ἡ σεισκθεια καὶ ἀγωγὴ ἐλαμβανον χώραν ἀνευ τινος ἀμέσου ἐπαφῆς μετὰ τοῦ γεννώντος τὸ ὀδικὸν, ἀλλὰ δι' ἀπλῆς προσεγγίσεως. Ἀν τοῦτο σημαίνῃ δι' ἀπόρρυψήσεως τῶν ἀμφοτέρων ἀνθυμμάτων τῆς γεννώσης τὸ ὀδικὸν ὕλης, ἢ δι' ἀκτινοβολήσεως, ἀγνοοῦμεν. Δυναμεθὰ νὰ συμπεραινωμεν, ὅτι τὸ ὀδικὸν διαχέεται ἐν εἴδει ἀκτίνων, συναγουσες τοῦτο ἐκ τοῦ, ὅτι ἀμκκτεῖται μετὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλιου, ἀπέρχεται σὺν αὐταῖς διὰ τῶν ὑαλίνων πρισμάτων, δύναται διὰ τούτων νὰ διαλυθῇ, καὶ διὰ ὑαλίνων φύτεων νὰ πολυθῇ· πλὴν τὸ ἐκ τούτων συνκρέμενον δὲν εἶναι συμπίρασμα ἐντελῶς ἀξιόπιστον, ἀνευ τὸ ἐν τοῖς τοιούτοις πειρακμεῖν εὑρισκόμενον ὀδικὸν ἐνδεχόμενον νὰ γεννᾶται ἐκ τῆς ξκκα περὶ τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λειποθυμίας. Ἐπὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν χριστιανικῶν ναῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ χριστιανοὶ ἐκολοδίθεσαν τὴν συνθέκεια τῶν ἐθνικῶν ν' ἀνεγείρωσι τὸ θυσιαστήριον πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς ἐκκλησίας, ὥστε ὁ ἰδίως ναὸς λεγόμενος ὑπῆρχεν εἰς τὸ ὀπίσωσι μέρος. Οἱ ἐκκλησιαζόμενοι κοθνται ἢ ἵστανται ἐγκρεκ τὰ πρόσωπα ἐστραμμένα πρὸς τὸ θυσιαστήριον, καὶ τὰ νῶτα πρὸς θύσμας. Ἡ θέσις ὅμως αὐτὴ λέγεται οὔσκ τὰ μάλιστα δυσάρεστος εἰς αἰσθητικὸν ἄνθρωπον. Διότι τότε τὸ μὲν ὀδοθετικὸν ἀριστερὸν πλαγιον εἶναι ἐστραμμένον πρὸς τὸν ὀδοθετικὸν βόρειον πόλον τῆς γῆς, καὶ τὸ ὀδαρνητικὸν δεξιὸν πλαγιον πρὸς τὸν ὀδαρνητικὸν μεσημβρινὸν πόλον. Ἑπομένως, κάθηται εἴτε ἵσταται τυχγάνων ὑπὸ ἐπήρειαν, ἢν δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ. Ἂν διατεῖῃ οὕτως ἐπὶ πολὺν χρόνον, καθ' ἕκας τὰς ὥρας τῆς λειτουργίας, καὶ ἂν ἡ αἰσθητικότης ἦναι ὀξεῖα, ὁ αἰσθητικὸς αἰσθάνεται αἴσθημα χαλεπότητος σχεδὸν συνεχῆς· αἰσθάνεται ἐκοτὸν ὑποθέρμον, ἀνάσυρον, πνιγμόνον, καὶ ἀδικθίτον· προσβάλλεται ἐκ γαστραλγίας, καὶ, ἀν μὴ δυνκθῇ ν' ἀπλθῇ, κατκπίπτει ἐπὶ τέλους ἐν λειποθυμίᾳ· ἡ μόνη δὲ αἰτία εἶναι ἡ ἀναρμοστος ἀρχιτεκτονικὴ τάξις.

Τοῦτ' αὐτὸ παρατηρεῖται εἰς τὸν καθ' ἡμέραν οἰκιακὸν βίον. Οὐδὲν κιθίσμα, οὐδεμία ἕδρα, οὐδὲν ἀνκλίνετρον πρέπει νὰ τίθεται οὕτως, ὥστε ὁ ἐπ' αὐτοῦ κιθήμενος, τυγχάνων αἰσθητικὸς, νὰ ἔχῃ ἐξ ἀνάγκης τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς θύσμας. Ἀλλὰ καὶ ἰσταμένου κιθίσταται ἀῤῥῶστος αὐτῷ τὸ πρὸς θυσμὰς ἔχειν τὰ νῶτα διωδυνόμενα. Ὁ Κ. Φίλιππος, ταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ, καλὸς ἡμαισθητικὸς, καὶ πειραματικὸς ναυτικὸς, διαβεβαιοῦ μετ' ἐμφάσεως, ὅτι οὐδεμίαν χρείαν ναυτικὴς συξέτος ἔχει εἰς τὸ πέλαγος πρὸς ὀθηγίαν καὶ εὐρεσιν τοῦ σημείου τοῦ ὁρίζοντος, πρὸς ἃ διευθύνεται ἡ μαγνητικὴ βελόνη τῆς πυξίδος· διότι βραδέως καὶ ἠρέμα περιστρεφόμενος· δύνασται ταχέως νὰ εἴπῃ, ὀδηγούμενος ἐκ τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, τὸς πρὸς βῤῥῶν καὶ δυσμὰς διευθύνεσε. Πᾶς αἰσθητικὸς ναυτικὸς εὐδαίμων μανθάνει τοῦτο, καὶ κατὰ νεαν ν' προσδιορίζῃ τὴν θέσιν τοῦ πόλου κατὰ τὸν αὐτὸν κανόνα, καθ' ὃν ἐδίκαιον, ὅτι ἐδύνατο ὁ αἰσθητικὸς ὑδροθέρας νὰ εὑρίσκῃ τὰ ὑπὸ γῆν ῥέοντα ῥεύματα.

Ἡ θέσις τῶν ἐπίπλων.

Τὰ πράγματα ταῦτα, βεβαιοῦται, ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον προβαίνουσιν ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ, ὥστε προσδιορίζουσι καὶ τὰς θέσεις τῶν κοινῶν ἐπίπλων, ὡς λ. χ. τὴν τοῦ κλιτοκρεβάτου. Λέγεται, ὅτι αἰσθητικὴ τις κυρία ἔκφυστε πολλακὶς τὸ κλειδοκύμβαλον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ῥαΐχενβὰχ· τοῦτο ὅμως ἐπρεξίνει αὐτῇ συναρίσκεται, καὶ ἠγνόει τὶς ὁ λόγος δι' ὃν ἠσθάνετο ἑαυτὴν κακῶς ἔχουσαν, ὁπόταν ἐκάθητο ἐνὰ κρούσῃ τὸ κλειδοκύμβαλον, ὅπερ ἦτο κοῖλον ὄργανον. Μετὰ μικρὰν σκέψιν ἐπέλθε κατὰ νοῦν τοῦ καθηγητοῦ ὅτι αἰτία τῆς δυσφορίας αὐτῆς ἦτο, ὅτι τὸ κλειδοκύμβαλον ἔκειτο οὕτως, ὥστε αὐτὴ κοθημένη εἶχε τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὰ μεταμβολικὰ ἄκρα τῶν σωμάτων, τὰ δὲ νῶτα πρὸς μεσημβρίαν· οὕτως ἐκαθήτο ἐμπροσθεν τοῦ ὀδοθετικοῦ πόλου τόσων πολλῶν μικρῶν μαγνητῶν, ὅσαι ἐκ χαλύβδου χροιᾶ ἦσαν τεταμέναι ἐνώπιον αὐτῆς. Ταῦτα ἄρα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ· καὶ, ἀν ἐπὶ μακρότερον ἔμενεν ἐν τῷ καθίσματι, ἤθελε λειποθυμήσει. Διὸ τὸ κλειδοκύμβαλον ἐστρέφετο οὕτως, ὥστε ἡ κυρία ἠδύνατο νὰ κάθηται ἔχουσα τὰ νῶτα πρὸς βορᾶν, καὶ τοὺς βορείους πόλους τῶν σωματικῶν χορδῶν ἐστραμμένους πρὸς αὐτὴν· οὕτως ἡ θέσις κατίστη εὐάρεστος καὶ ἀσφαλὴς ἐπαλξε. Μέγα κλειδοκύμβαλον πρέπει πάντοτε νὰ τίθεται εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε ὁ κρούων ἢ ἡ κρουσσα νὰ δύνατται νὰ κάθηται πρὸς τὸ ἀνατολικὸν, ἢ βόρειον μέρος.

Ἄνθρωπος καταστραφεὶς ἐξ ἀγνοίας τοῦ ὀδικοῦ.

Γνωρίζω (λέγει ὁ Ῥαΐχενβὰχ) αἰσθητικόν τινα, ὑφαντὴν τὸ ἐπάγγελμα, ὅστις ἦτο ἐγκριτὴς καὶ φίλεργος μέχρις οὗ ἤλλαξε κατοικίαν· μετὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ περιφέρῃ ἐντὸς ἐν τῷ κοθίσματι ἐργαζόμενος εἰς τὴν ὑφαντικὴν μηχανὴν, παρεδοθὴ εἰς ἐλκυστὸν βίον, ἐγκατέλιπε τὸ ἔργον, καὶ κατεστράφη. Ἐν τῇ πρώτῃ οἰκίᾳ ἐκαθέζετο ἔχων τὴν ῥάχιν διευθυνομένην πρὸς τὸ βόρειον· ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ οἰκίᾳ, μετὰ τῆς ῥάχεως πρὸς δυσμὰς. Ἡ τελευταία αὐτὴ θέσις ἦτο ἀνυπόφορος αὐτῷ. Τὸ ὀδικὸν ἄτομον, οὕτινος ἡ αἰτία τὸν ἀγωνιστὴ αὐτῷ, ἀλλ' οὐτινος τὴν ἐπίρριαν δὲν ἠδύνατο νὰ βασταξῇ, ἐπένεγκε τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ. Ὀλιγιστὲς ἀνῤῥῶποι, περιζοῦντοι τὰ πρὸς τὸ ξῆν διὰ καθεστικαὶς ἐργασίας, οἷον ῥαπτραι, ἀστεγραφεῖς, γραφεῖς, γαμματεῖς καὶ ζωγράφοι ἐξωθοῦνται τοῦ ἔργου αὐτῶν ἕνεκα τῶν δυσφορίστων αἰσθημάτων τῶν ἐκ τῶν ἀκαταλλήλων ὀδικῶν θέσεων, καὶ περιγίνονται τὰ ἀθλια θύματα τῆς ἀγνοίας φυσικῶν νόμων μέχρι τοῦδε ἀγνώστων.

ΑΓΩΓΗ, ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ ΚΑΙ ΣΤΜΠΕΡΑΣΜΑ.

Ἡ ταχύτης τῆς ὀδικῆς ἀγωγῆς.

Ὑποτεθείσθω, ὅτι παρεδείχθημεν, ὅτι τὸ ὀδικὸν ἄγεται διὰ τῶν σωμάτων, ὑπολείπεται νὰ μαθωμεν ἔτι τίς ἡ ταχύτης· δι' ἧς κινεῖται. Ἡ ταχύτης τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἶναι, ὡς γνωστότατον, ὑπερβαλλο

ΩΡΑΙΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

ΣΚΗΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΑΚΣΠΗΡΟΥ «ΗΤΡΙΚΥΜΙΑ».

Εἰς τὴν παροῦσαν εἰκόνα τοῦ ζωγράφου Ῥολτ εἰκονίζεται τὸ χωρίον τῆς δευτέρας σκηνῆς τῆς α. πράξεως τοῦ δράματος «Ἡ Τρικυμία» τοῦ Σακσπήρου, ἐν ᾧ ὁ δοὺξ τῶν Μεδιολάνων Πρόσπερος, συνωδευμένος μετὰ τῆς θυγατρός του Μιράνδης, εἰσάγεται ἐπιπλήττων τὸν ἄγριον καὶ δύσμορφον δοῦλόν του Καλιβὰν, καὶ ἐπιτάττων αὐτῷ μετ' ἀπειλῶν νὰ τὸν ὑπηρετῇ προθύμως.

Τὸ πρόσωπον τῆς νέας Μιράνδης εἶναι καθ' ὑπερβολὴν χαρίεν, τὸ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Προσπέρου ἡγεμονικὸν καὶ ἐπιτακτικὸν· αἱ δὲ εἰς ἀπόστασιν ὀρχούμεναι νύμφαι τυπικώτατα ἀξιολόγου ἐπινοίας.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΕΟΥΔΡΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΓΟΥΕΝΤΗΣ.

Ἡ εἰς τὴν ἀπέναντι σελίδα εἰκὼν παρίστησι τὸ ἐκ πηλοῦ πλασθὲν σχεδίασμα ὑπὸ τοῦ Ι. Ε. Θωμᾶ ἀγαλματοποιοῦ φιλοπονηθὲν καὶ εἰκονίζον τὸν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης θάνατον τοῦ βασιλέως τῆς Γουέντης Τεουδρίκου μετὰ τὴν κατὰ τῶν Σαξώνων νίκην του ἐν τῇ μάχῃ, τῇ παρὰ τῇ μουῇ Τυτέρνῃ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Οὐάι, ἤτοι αὐτὸν τὸν ἐκ πληγῆς θανατηφόρου πεσόντα βασιλέα, καὶ ὅμως παροτρύνοντα ἔτι τοὺς ἰδίους αὐτοῦ στρατιώτας εἰς καταδίωξιν τῶν ἡττηθέντων καὶ φευγόντων Σαξώνων, τὴν μοιογενῆ αὐτοῦ θυγατέρα Μαρσάλλην περιπιουμένην αὐτὸν, καὶ γέροντα ἀοιδὸν, ἑτοιμαζόμενον μετὰ τῆς ἁρπηστουνὰ ψάλῃ τὰ νικητήρια.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος σχεδίασμα, ἐκτεθὲν εἰς τῆς βασιλικῆς ἀκαδημίας τὴν ἔκθεσιν τῶν ὡραίων τεχνουργημάτων, τατεῖχε περιφανῆ θέσιν εἰς ἣν αἴθουσαν τῆς γλυπτικῆς. Εἶναι δὲ πόνημα μεγάλης ἀξίας καὶ ὑψηλῆς τέχνης, ἄξιον νὰ γλυφθῇ καὶ ἐπὶ μαρμάρου.

Η ΑΝΑΝΗΦΟΥΣΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ.

Ὁποία τυχὸν ὑπῆρξεν ἡ προλαβοῦσα ἱστορία τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ ἀτημελοῦς συντρόφου αὐτῆς τῶν φαινομένων παρὰ τῇ θύρᾳ τῆς οἰκίας τοῦ φιλοξενοῦντος αὐτοὺς τιμίου κτηματίου; Διατί ἡ μὲν κλαίει ὁ δὲ συνοφρυοῦται εἰς τὴν θέαν τοῦ προσευχομένου παιδίου; Ταῦτα ὁ ζωγράφος αὐτῆς τῆς εἰκόνος Βρουὶκ ἀφίνει τὸν θεατὴν ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ μαντεύσῃ. Τὸ βέβαιον δὲ εἶναι, ὅτι ἡ εἰκὼν πραγματοποιεῖ προσωποποιοῦσα εὐτυνότατα τοὺς ἀκολούθους ὡραίους στίχους τοῦ ποιητοῦ Μοὺρ·

There was a time, thou blessed child!
When young, and haply pure as thou
Look'd and pray'd like thee—but now.

Κοιλόστομον παιδίον, ὡς ἄκακον ἀρτίον,
Κόμα δεδεκτον ποτέ, ἀνῆρ' εἰς τὸ θεῖον
Ὑψος ἀμοῖ, οἷον καθορᾶς, πλὴν νῦν, τὸ ἐνεστῶτον.

ΠΙΠΑΤΡΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΕΠΡΑΞΕΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Τὸ προμερωτέρου παντὸς ἐν τῇ παρούσῃ κατασάσει τῶν πραγμάτων ἐν Παρισίοις εἶναι ἡ πενία. Ἀπὸ τοῦ 1848 οὐδὲν ὅμοιον τοῦ παρόντος ἐφάνη. Ἂν περιπατήσῃς ἐκαστοτε διάστημα, πιθανώτατα θλιωσι σὲ πλησιασι πολλοὶ ἄνθρωποι κοσμίως ἐνδεδυμένοι ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ἀλλὰ κυρίως προσδιδκεῖοι κυρίοι, πραγματικοὶ ἐπαιτοῦσαι! Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρετηρήθη κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας, καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τῆς μεταβάσεις τοῦ καιροῦ ἐπὶ τὸ ψυχρότερον· ὅτοι εἰς τὴν τιμὴν, εἰς ἣν πωλοῦνται ἡδὴ ὁ ἄρτος, τὸ ἀρίας καὶ ὁ οἶνος, εἶναι ἀδύνατον νὰ ζῇσῃ λιώς, ἐλίσχρα ἔχων τὰ μέσα. Ἀληθοσφείωτον δὲ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἐπαιτούντων ἀνήκουσιν εἰς τὴν καλλιτέραν τάξιν τῆς κοινωνίας. Πρὸ δύο ἐτῶν 3,000 φράγκων κατ' ἔτος ἤσαν ἀρκετὰ εἰς ἕνα ἄνδρα μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ νὰ ζῇσωσιν ὀπωσδὴν καλῶς, μισθοῦντες καὶ μίαν ἡμιερομισθίαν γυναῖκα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκίας, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπολαύοντες καὶ μετρίωτάτην τινὰ διασκέδασιν, ὡς λ. χ. ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἐκδρομὴν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὰς Βερσαλλίας κατὰ τὴν κυριακὴν ἢ ἄλλην τινὰ ἑορτάσιμον ἡμέραν, ἢ (ἅπαξ ἢ δὶς τοῦ ἔτους) ἴσως τρίτος ἢ τετάρτος τάξεως θέσιν εἰς ἓν ἐκ τῶν θεάτρων. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἔρχονται οὕτως· ἡ κατοικία, ἣ ἦν ἐπιφόρουνοτο 200 φρ. τιμάται τώρα 500 ἢ 600 φράγκα· οἱ φόροι σχεδὸν ἐξιπλασιάσθησαν· τὰ ὑποδήματα, ἐξ ὧν ἕκαστος ἐξ ἀνάγκης φθείρει πλεῖστα, διότι κατασκευάζονται ἐκ κακοῦ σπάτους, καὶ διότι, ἂν ζῇσί που ὑπάλληλος, ἀναγκάζεται νὰ περιπατῇ περισσότερον, τὰ ὑποδήματα, λέγομεν, θέλουσι καὶ αὐτὰ τοὐλάχιστον ἄλλα 100 φράγκα· τὰ ἐνδύματα, ὁ κατώτερος ὅρος 15 λίρας· διότι πᾶν εἶδος ὑφάσματος ἔνι καὶ ὑπερτετιμημένον καὶ κακόν, καὶ τὰ πλουστικὰ αὐτοῦ φορήματα φθείρονται ταχέως, διότι, τοῦ σπάνιος ὄντος λίαν ἀκριβοῦ, τὰ πλουσιόχρωμα καταστήματα καταφεύγουσιν εἰς κατασταρπικωτάτους τρόπους πρὸς κόσμον αὐτῶν. Ὅστε 50 ἢ 60 λίραι φεύγουσι πρὸ ἢ ὁ ἄνθρωπος, περὶ οὗ ὁ λόγος, δύνῃ νὰ ἐξίδῃ τοῦ εἴκου καὶ περιέδῃ, ἵνα πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια. Ἐκ τῶν 120 λιρῶν εἴτε 3,000 φραγκῶν κατ' ἔτος ὑπολείπονται αὐτῷ 60 ἢ 70 λίραι, δι' ὧν ἔχει νὰ προμηθεύῃ τροφὴν καὶ θέρμανσιν, ὁπότε ὁ ἄρτος τιμᾶται 1 φρ. τὸ βάρος 4 λιτρῶν· ὁ οἶνος, ὁ πρότερον πωλούμενος πρὸς 8 καὶ 10 σολδία, ἔχει τώρα 15 καὶ 16 σολδία· καὶ τὸ ἀρίας, διὰ τὸν μικρὸν ἀκαλέν τὴν, 10 δηνάρια ἢ καὶ 1 σέλλινον ἢ λίτρα, καὶ ἐνίοτε καὶ περισσότερον· καὶ ὅτε τὰ γεώκλα, ἅτινα συνήθως ἠγόραζε πρὸς τρία σολδία, νῦν ἔχουσιν ἑπτὰ ἢ ὀκτώ! Καὶ, σημειωτέον, ὅτι ἔθαβμεν εἰς παρόδιεμμα ἐτήσιον εἰσόδημα, ὅπερ οὐδόλως εἶναι ἐκ τῶν κατωτέρων ἢ κοινῶν, καὶ ὅτι οὐδὲ τὸ ἐλκιστον τῶν δαπανωμένων διὰ τὴν γυναῖκα συμπεριλαβόμεν εἰς τὸν ὑπολογισμόν· ἐνῷ, σχεδὸν πᾶς τις δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι ἄνθρωποι 120 λιρῶν ἐτήσιον εἰσόδημα ἔχοντες, εἶναι ἀνεξαιρέτως ἔγγαμοι. Ἂν ἐκ τοῦ σχετικοῦ μεγάλου τούτου εἰσοδήματος ἔλθωμεν εἰς τὰ κοινὰ εἰσοδήματα τῶν ἀνθρώπων τῆς τοιούτας τάξεως, εὑρίσκομεν αὐτοὺς ἀπολαμβάνοντας ἀπὸ 50 λιρ. μέχρις 70 λιρ. ἢ καὶ 80 λιρ. Πῶς οὗτοι δύνανται νὰ ζῇσωσιν. Εἴπομεν ἀνωτέρω, ὁμιλοῦντες περὶ τῆς ὑπερτιμήσεως τοῦ κρέατος, ὅτι εἶναι θαυμαστὸν διὰ τὸν «μικρὸν ἀκαλέν τὴν» ὅτοι ὁ οἶνος, ὁ δυνάμενος νὰ ὑγραίνῃ, καθ' ἑβδομάδα, τρεῖς ἢ τέσσαρας μερίδας, καὶ τρία ἢ τέσσαρα στέῤῥα προβατείου ἢ μοσχείου κρέατος μετὰ δύο ἢ τριῶν τεμαχίων βοείου διὰ ζωμὸν, συμφωνεῖ μετὰ τοῦ κοινοπιῶνος κατὰ μέτρον ὅρου πρὸς 9 δηνάρια τὴν λίτραν, τοῦτο ὅμως γίνεται εἰς τὸν χρυθμικὸν καταναλίσκοντα. Ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅστις ἀγοράζει ἑκάστην ἡμέραν τὴν λίτραν ἢ ὡς ἔγγιστα ὅσον ἀναγκαιεῖ πρὸς τροφὴν αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἂν ἦναι ἔγγαμος, πληρώνει διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν ποσότητα τὴν ἀναλογοῦσαν τιμὴν διὰ μόσχειον κρέας, π. χ. (ἢ διὰ τὸ καλλίτερον εἶδος βοείου ἢ προβατείου) ἀπὸ 10 δηνάρια ἕως 14 δηναρίων τὴν λίτραν. Ἂν ὁ εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκων ἄνθρωπος ἔχει (ὡς συμβαίνει συνήθως) γρηῦφιόν τι, ὅπερ, λαμβάνων ἐκ τοῦ γραφείου, νὰ τελειώσῃ κατ' οἶκον, πρόπαν νὰ ἔχῃ φῶς, καὶ τὸ ἔλαιον τοῦ λύχνου τιμᾶται 13 σολδία ἢ λίτραν· ἐκτὸς τούτου, μετὰ τὴν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπεπιφκὴ τροφὴν, ἢ νυκτερινὴ ἐκείνη ἐργασία ἐν κακῷ φῶκρι, ὅτε ἡ ὀθίλε ἐστὶν ἐσθίσθη, καὶ ὅτε θὲν δύνατται νὰ ἀπολαύσῃ οὐδ' ἐλκιστον τεμάχιον κρέου κρέατος ἢ ποτήριον οἴνου, ἐν ἀποφύγῃ τοῦ νὰ καταφύγῃ εἰς ἀλκεσμμένον ὕπνον, ὅστις θὲν ζωογονεῖ τὸ ῥιγοῦν καὶ ταλαίπωρον αὐτοῦ σῶμα, ἢ νυκτερινὴ ἐκείνη ἐργασία προσθέλλει τὴν ὑγίειν αὐτοῦ, καὶ ἡ πρὸ τῆς παρωμαρᾶς ἀῤῥωστία καταβάλλει τὰς δυνάμεις αὐτοῦ. Μεθ' ὁ ἐπιχειρεῖ μεγαλειτέραν καταστροφὴ, ὁ λογαριασμὸς τοῦ ἰκτροῦ, ὅστις ἐξκνεῖ τὰ μέσα τῆς ἁπλῆς ὑπαρξέως αὐτοῦ ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Εἰς τὰς οἰκογενείας αὐτὰς αὐτὰς εἶναι καὶ ἡ ἐβδομὴ, αὐτὰ καὶ ἡ λύπη· τίποτε πλειοτερον. Τὸ τίκνον τὸ γεννώμενον ἢ ὁ γονεὺς ὁ ἀποθνήσκων ἐξ ἔτους εἶναι δυστυχὲς ἀκαπόρκατος, καὶ ὁ δυστυχὲς ὑπάλληλος ἢ ὁ πολίτης ἐν Γαλλίᾳ θὲν ἔχει πῶς νὰ πληρώνῃ διὰ μιᾶς ὥρας ὑγιεινὴν ἀναπαυσιν ἀπὸ τῆς ἐξαντλούσης τὸ δυνάμεις ἐργασίας, ἢ πρὸς εὐχαρίστησιν φυσικοῦ τινος αἰσθήματος.

ΩΡ. ΤΕΧ.—ΣΚΗΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΑΚΣΠΗΡΟΥ «Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ.»

Ο ΠΑΣΑΣ ΚΑΙ Η ΔΟΥΛΗ.

ΩΡ. ΤΕΧ.—Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΕΟΥΔΡΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΓΟΥΕΝΤΗΣ.

ΩΡ. ΤΕΧ.—Η ΑΝΑΝΗΦΟΥΣΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΒΡΟΥΚ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΨΙΘΥΡΙΖΕΤΑΙ, ότι ένδεχόμενον ν'ακούσητε και εν καιρώ νυκτός ώς εν καιρώ ήμερας τό οίκοδόμημα τής προσεχούς 'Αλληλουϊαδός Εκθέσεως· τούτο, γνώμονες, ήσται ανωμφιβόλως λίαν σκόπιμον και επιτυχές. Βεβαίως μεγάλο επίκειται εύδυνο εκ τού φωτισμού τού οίκοδομήματος· πρός αποφυγήν όμως οίουδήποτε εκ πυρκαιής κινδύνου συνεδουλεύθη ή χρήσις τού ιτιτινου φωτός, καί ελέχθη, ότι εκ τής φωταγωγίας τών δόμων είτε θόλων τής οικοδομής δύνανται νά παραγχεται εύφαιστον αποτέλεσμα καθ' όλον τό Λονδίνον εν καιρώ νυκτός.

ΤΙΣ Ο ΛΟΓΟΣ ΔΙ' ΟΝ ΠΡΩΔΕΥΣΑΝ ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ. — Οί ώραίοι τών Παρισίων, εφ' οίς τοσούτον ενεκομμάσθη ο Λουδοβίκος Ναπολέων, ήγένοντο ένεκα στρατιωτικής ανάγκας, ήτοι πρός διευκόλυνσιν τής προτελεύσεως καί κινήσεως τών στρατευμάτων εν καιρώ ανάγκας· εις τά παραχρήμα μέρη τής πόλεως. Αί νύκτες οδοί καί τά βουλεύματα εξωμαλύνθησαν τοσούτον, ώστε ευκόλυνσαν τήν άπω κινησιν ένέργειαν τού στρατού, διευθυνομένην εκ τού κέντρου, καί πρός απρόπτωσιν καί περιορισμόν οικαδήποτε παρανάγκης δυσκρασίας πρός τά κοινά τής πόλεως. Κατά τάς νύκς διατάξεις τών οδών οί πρός στρώσιν τού εδάφους λίθοι, αυτοί, αίτινες άλλοτε εζορασίμευον εις τούς επικινδυνοτάτους ή σταυσίζοντας ώς αρμοδία ύλη πρός κατασκευήν οδοφραγμάτων, αφρείζεσαν όλως, καί τό από τούδε αί ήκίρας τών Παρισιών επικινδυνοτάτων δύνανται νά θεωρηθώσιν ώς τετελεσμένα. Ο αυτοκράτωρ τών Γάλλων, εν τούτοις, είναι αξιος υπολήψεως, διότι μετεχειρίσθη τόν σκοπόν αυτού μέσον πρός κατορθώσιν τής προτεινούσης, γενομένης οδός τής ώρκιστάρας πόλεως τής γής.

Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ. — Η ατμοσφαίρα τού ήμετέρου πλανήτου εκτείνεται εις όβρος περίπου τεσσαρακόντα πέντε μιλίων από αυτού, αλλά τό σύστατον πυκνόν εκείνο τής ατμοσφαίρας, ώστε υπόκειται ανοδής εις όβρος τριών μιλίων, ήγαις ηδη τε ήμισυ τού ολου βαρους τού α φς υπόκειται σου. Καί τοι εν γίνει θεωρούμεν τον αέρα ώς υπερβάλλοντος ελαφράν ύλην, όμως τό ίδιον βαρος αυτού δεν ειναι μικρόν λόγου. Εἶναι 813 φοράς ελαφρότερος τού ύδατος, καί πλέον ή 11,000 φοράς ελαφρότερος τού υδραργύρου. Καί όμως, εν καί τόσον ελαφρός, εν φαντασθής στήλην ατμοσφαιρικού αέρος ύψους μιάν από τής τραπέζης σου, καί φανουσαν μέχρι τών τελευταίων ορίων τής ατμοσφαίρας, καί ήγουσαν βάσιν μόνον ένα τετραγωνικόν δακτυλον, ή στήλη αυτή τού αέρος σταθμίζει δεκαπέντε λίτρας. Μέτριον τήν χωρητικότητα δωμάτιον περιέχει αέρα αράκτον νά συνδίλθη μέχρι δεκάτου ανθρώπου, εν ήτο δυνατόν νά συλλεχθή ορού καί τεθή επ' αυτού.

Η ΧΙΛΙΟΣΗΠΛΟΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΣ ΒΟΜΒΑ. — Ο Κ. Θωμάς Ε'ρρίκος Σπένσερ ήρεσε τρομερόν καί θανατον εκπαίρουσαν βομβόν. Συνίσταται εκ μεγάλης κοίλης σφαίρας, περιεχούσης αριθμόν τινα σμικροτέρων κοίλων σφαιρών, καί τούτων πάλιν ήμπερεχουσών εκπυροσκροτούσιν βύλας, κτλ. Αί κοίλαι σφαίραι ειναι χωρισταί, ούχί συγκεντρικαί. Τό πτίλιον θέλει ανάπτει ύπό τό ύδωρ. Ίμιάλασμον μετ' ανθρώπων ιδόντων τήν εξωτερικήν κοίλην σφαίραν, ήτοι βόμβαν ήκαρυγμένην, καί εκτινασσουσαν ένδεκα άλλας εν αυτή ύπαρχούσας, καί ο Κ. Σπένσερ εγγράται, ότι ούδεμίαν τούτων δύναται νά σφάλη ήκπυροσκροτούσιν. Εκ τριακοσίων πειραματων, ούδε εν απέτυχε. Αί εις τά ένδον κείλαι σφαίραι, ώς είπομεν, δύναται νά περιέχωσιν εκατόν βόλον ήκπυροσκροτούν. Τό πτίλιον βεβαιοί, ότι είναι πάντη νέον, καί τό μόνον ανεπιπραλές, εις ο δύνατα! τις νά ήζη πάσαν βεβαιότητα, καθ' ότι ήσκείται εκ νέας χειμικής συνθέσεως ήφυρηθείσης ύπό τού Κ. Σπένσερ, ότστις γενόμενος από πολλού χημικός καί πυροτεχνίτης, πολλάν ήθωκε προσοχήν επί δεκαέτησαρκ ήτη εις τό περί ού ο λόγος πράγμα.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΩΡ.—Ἔσχκτσι ήγένοντο διάφορα πειράματα εις τής Βενσέννας κατά προσταγήν τής γαλλικής κυβερνήσεως πρός θεωμασίαν καί εισαγωγήν τών κοινών αθλακωτών οδοιζέων ώς όλων, στερεουμένων εις δξεΐαν τινα γωνίαν, δι' ού τρόπου μικρά βόμβαι δύναται νά βλιθώσιν εις βξ περίπου χιλιάδων μέτρων απόστασιν. Ταύτα όμως ήλεγον διεγείρουσι προσοχήν συγκριτικώς πρός νέον τινά ήφυρέσιν, ήν εσόκαμασαν μετά πλείστας όσας επεκτχίας, καί δι' ής πεζός στρατιώτης, ό δομπεικόν βήμα βαδίζων, δύνατκι νά βαδίζη επί τού ύδατος μή καταδυθιζόμενος. Συνίσταται εις ζεύγος υποδεμάτων καί περισκελίδων εξ ελαστικού κόμμεως, είτε ιδεδεσμού τρίπτου λεγομένου, κατεκεκανισμένων, εξ ενός τεμαχίου συνεστακμένων, άτινα πληρούνται αέρος ούχέρου τι κατωτέρω τής όσφύος, καί βαρέως εξοιδαίνονται πρός τούς πόδας. Τοιούτοι περιστκελίδες καί υποδήματα υποδεδεμένον αποσπασμα τι στρατιώτου επανειλημμένως διεπέρασε τάς λίμνας τών Βενσεννών, ένδυε το ύδωρ ήχει περίπου δεκαπέντε ποδών βάθος, πυροβολούντες κατά τήν διάβασιν, καί γεμίζοντες τό όπλα, ενώ ήδυίζον. Οί άνθρωποι ήδυίζοντο περίπου μέχρι δύο ποδών, τού ύδατος απλώς φθκνοντος μέχρι τής κορυφής τού μερού, καί ήφαίνοντο, ότι ούδεμίαν ειχον δυσκολίαν περί το διατηρείν τήν ισορρόπιαν καί κινήσεις μονοι. Τό πέρημα προτίθεται νά ήπανκληφθή ένώπιον τού Αυτοκράτορος, καί ούδ' ή ελαχίστη ύπάρχει αμφιβολία, ότι γενήσεται παρισδεκτον εν τφ στρατφ. Ο εφευρέτης ειναι ήργοστασιάρχης τις εκ Λουσαί, καί λέγεται, ότι πρό τινος ειχε προτείνει τήν εφεύρεσιν εις τήν βρεττανικήν κυβέρνησιν, αλλ' ούδεμία ύπό ταύτης εδοθη προσοχή.

ΟΛΙΓΟΝ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ.—Πάς τις θέλει εκπλαγή οπόταν θκύμματα περί τά τού νού δύνατκι νά κατωρθώσης θλίγε ανωγνώσεις καθ' εκάστην ήμέραν γινομένη κατά μίθοθον κοίλην, εντός βραχέος χρόνου θέλει πλουτήσει τον νούν δια κοινωφελών εθών. Καθόσον καί ανωγνώσκα ήσκεκριμένως το απιστεύν ήμβρεθή μελέτην αυτικείμενον, καί εντός μικνής θέλεις εκπλαγή βλέπων τί κατώρθωσας. Ίδού εἰς τί κείται ή αιτία, δι' ήν ο λιως ούν λαμβάνει πολύν κόπον ν' ανακρίνθσκη καί μελετή, είτε διότι νομίζουσιν ότι ειναι πολύ ύψι ν' αρχίσωσιν, είτε διότι θεν ήζουσι κεποιθήσιν, ότι, άν αρχίσωσι, δύνανται νά κατορθώσωσι μεγάλα πρκγματα. Καί οί δύο φθόροι ειναι αδικαίοι. Όλα σχεδόν ειναι ήρικτά εις τον ήζοντα τήν ικανότητα νά αποτυμεύσφ. Οί πολλοί απειπίζονται πρίν δοκιμασκσιν. Αν ήρεθώ λογικά καί νοήμονα ώστα, διά τό οποίον καί κακχόμεθα, δεν πρέπει παντσπασι νά θαυλάμεν εις τήν επιθύμίαν τής διανοητικής προόδου. Οί μάλλον πεπαιδευμένοι ανθρωποι ήγανον τοιούτοι δι' επιμόνου επιμελείας καί θια φαιδούς νού χρόνου, αίωνομούσης καί τής στιγμής ούσας. Ύπαρχουσι πλείστοι αποθήκαι ήφκκτικαί εις ε-κατον, ώστες αλαθώς αποφκσιστε νά εφοδιασφ τον νούν αυτού θιά παντός, ώστε θέλει εἶναι εἰ ἀνθρωποι ειλικρινώς επιθυμούσι νά ήζον.

ΗΛΟΙ ΕΚΝΥΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΥ. — Οί εκ χυτού σιδήρου ήλοι είτε κοχρίας ειναι ήδη εις μεγάλον χρήσιν, καί παρετηρήθη ότι δεν σκωριάζουσι τόσον ταχέως ύπό τήν επήρειαν τής ατμοσφαίρας, όσον οί συνήθεις ήλοι, ή ακόμα καί οί εκ χαλκού κατεσκευασμένοι. Ίδίως ειναι εις χρήσιν εις τήν κατασκευήν στεγασμάτων βιομηχανικών καταστημάτων ανωπτυσσόντων αέρια, άτινα διαβιβρώσουσι τον κοινόν κατεγρασμένον σίδηρον. Οί ήλοι, ώφελ γενόσθωσι εκ λίαν δημοσ μετάλλου εις αμμώδη χυτήρια, γίνονται σφιρήλατοι εκτεθέμενοι εις ήρυθρόν πυρ επί 72 ώρας ένντος αντεγοτόνων κερατινών (εἶδος χυμικού ήγγείου), περιεχουσών κόνιν ήξειδίου σιδήρου καί ρίνισματα ξύλου, καί ψήνονται νά ψυχρανθώσιν ήλέγον κατ' ήλίγον.

ΠΕΡΙ τής 3,598 πλοία ανήκουσι εις την θάλασσαν Ορέγκ, εξ ών 1,346 ήχουσι χωρητικότητα μείζονα ή το πλοίον εις ο ο Κολόμβος ανεκάλυψε τήν Αμερικήν καί ήλα τά φρρτία, άτινα δύνανται τά πλοία ταύτα νά μετακομίσωσι κατ' ήτος άπο τών λιμένων εις τόν ώκεανόν, δύνανται νά φορτώσωσι ήλους ήμού τούς στόλους τού κόσμου.

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΛΑΕΒΟΛΟΥ «ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΑΛΦΡΕΔΟΥ.» — Το ούτως ονομαζόμενον τρομερόν εκ κατειργασμένου σιδήρου όπλον, όπερ, σημειωτέον, ώνομασθη ούτω προς τιμήν τού πρίγκιπος Αλφρέδου, ότε επεκτείθη το χαλυβδωτεγείον καί σιδηρουργείον τού Μέρτσεν κατά τήν 20ην τού παρελθόντος σεπτεμβρίου, επί τοσούτον ετελειοποιήθη, ώστε νά υποβληθή εἰς δοκιμασίαν, γενομένην προ τινων εβδομάδων επί τής παραλίας μεταξύ Κρόσσους καί Χαΐτσκους. Τό τερατώδες τούτο κανόνιον ήχει μήκος μέν 12 ποδών, διάμετρον δε κατά τον πυθμένα 35 δακτύλων καί κατά τό στόμιον 18 δακτύλων, καί μαρετί ήχει ολιγώτερον των 5 ποδών καί 3 δακτύλων επικαρσίως τον λαβών. Ειναι ώστε δωμάτιον, επί τφ βάσει τού Γόμερ κατασκευασθέν, καί ήχει όπήν 10 δακτύλων διάμετρον μετρούσαν, καί υπολογίζεται, ότι βάλλει βολήν σταθμίζουσαν από 500 μέχρι 600 λιτρών το όλον βαρος σταθμίζει 10 τόνους, ήτοι 22,400 λίτρας, καί το προπορεύθεν σώμα τούτου εἶχ' ήρκρατος εσώρής εἰς τον τοπον τής δοκιμασίας υπό 17 ίππων, ὃν καί ήπρόκειτο νά μετακομισθή επάνω εἰς ἁμαξάς παρελκεν (= θεον), μακρόν εξ ή δπτώ μιλίων. Η δοκιμή ή γενομένη τό σαββατον, ούσα απλής προκατκρκτικά, εξετάσθη διά μικρών ποσοτήτων πυρίτιδος καί συγκριτικώς ήλκρρών βολών. Σκοπός τών πειρκμκτων ήτο νά βεβαιωθή οποίον τό αποτέλεσμα 10 δακτύλων καί 140 λιτρών βολής βαλλομένης κατά σκοπού ομοίου τής κατασευών πρός τής πλωτής κανοσοτοιχίας. Ο σκοπός ήτείθη εἰς ἀπόστασιν 210 ὑαρδών από τού τόπου, εξ οὗ τό τηλεβόλον ήπυροβόλει. Ἐσύγκειτο ἐκ ξύλου 18 δακτύλων παχέος, κεκαλυμμένου ύπό σιδηρού ήλασματος 4½ δακτύλων πάχος ἔχοντος, καί πάν μέσον μετεχειρίσθησαν πρός αξέσιν τής αντιστάσεως του σκοπού καί πρός απόκρουσιν τής βολής. Μεθ'ὅλας ὅμως ταύτας τάς προφυλάξεις ἡ πρώτον βαλούσα βολή παράγγελμα λίαν επίκαιρον αποτέλεσμα. Ἀς ἠθὲ ἐρρίθη, ἡ σφαῖρα ἐσκάμψε 140 λίτρας, καί τό δυνκτον αὐτό βλάμμα ἐξκνοντίσθη ὑπό γραμόσσας 20 λιτρῶν πυρίτιδα περιεχούσης. Ἔλκχον ἀκριβώς κατωθεν τοῦ λεγομένου βουβελμου ἤτοι τοῦ κίστρου, καί ἐντελῶς ἐξώθεσε τον σκοπόν, κυλινδήκκντα πολλούς πόδας μακρὰν κατά μήκος τής παραλίας, καί ὅλως ανκστραφέντα. Ἐξετασθεν τό ἔλασμα εὑρέθη ἐντετμημένον σχεδὸν τρεῖς δακτύλους ὑπό τῆς βολῆς, ἐν ᾧ μόνον ἐλαχίστη τις ῥωγμὴ ἦτο ορατὴ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τό τρομερόν αὐτό τηλεβόλον εἶναι ὁ μόλυν, περὶ τὸν ὁποῖον πράκκτα ὅμως νά γείνφ αὐλακωτόν, μεθ' ὁ θέλει ὑποβληθῆ εἰς δοκιμασίαν ἐν τῇ σκοποβολίᾳ, μεταχειρίζομένου τῶν δύο εἰρημένων βαρειῶν βολῶν. Καλὸν νὰ σημειώσωμεν ἔτι, ὅτι τό ἐν λόγῳ τηλεβόλον, ὅπερ σύγκειται ἐξ ὁλοκλήρου ἐκ κατειργασμένου σιδήρου, ἐχκνόθη κοίλον ἐπὶ τῇ βάσει σχεδίου ἐπινοηθέντος ὑπό τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Κλαύσου, δί' οὗ ἤτοι στερρότερος καί τό ὁμογενές τοῦ μετάλλου ἐξασφαλίζονται πληρέστερον ἢ διά τῶν συνήθως ἐν χρήσει μεθόδων· δί' ὁ ἀρθῆς δύνατκι τις νὰ εἴπῃ, ὅτι τά σαββάτου πειράματα ἐθεωρήθησαν εὐχαριστα καθ' ὅλας τάς ἐπόψεις. Ἐντός βραχέος χρόνου, βεβαιοῦται, ὅτι γίνονται καί ἄλλα πειράματα διά τόν «Πρίγκιπος Ἀλφρέδου.»

ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ.—Καθώς γράφουσιν ἐκ Τουρίνου ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ διώρισε τόν Κ. Βουογκόπκιον, ἵνα διδαξῇ τόν συνταγματικόν νόμον εἰς τόν πρίγκιπα τοῦ Πιεμοντίου, τόν κληρονόμον τοῦ ἰταλικοῦ στέμματος· τόν δὲ διεκρίθον καί βουλευτήν Κ. Μαντσίνον, ἵνα διδαξῇ τόν αὐτόν πρίγκιπα τό δίκαιον δίκαιον. Ὁ διδάσκων οὗτος λοιπόν τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, Ὀμβέρτος τό ὄνομα, ὑπκτωρ καί μεθ' ἡμέρκν ὑπό τοιούτον διακεκριμένων ἀνδρῶν ἐπαιδεύετκι καί προπαρασκευάζεται εἰς παραλαβὲν ἐν καιρῷ τῷ θέσιν τῶν ἡνιῶν τοῦ Κράτους. Τά μαθήματά του διαρκοῦν ἀνὰ πάσαν ἡμέραν ὀκτὼ ὥρας καί ἀρχεται τῶν παρά τῶν θεμκκκίων ἐπιδιλλομένων ἐμφρασίων καθηκόντων τήν ὅρα πρωϊνήν ὥραν. Ὀμνύει δὲ κκλῶς τήν ἐτελεκὴν γλῶσσαν καί τήν γαλλικήν καί τής λατινικῆς ἐστὶ κατοχος. Ἄγει ἤδη τό 17ον καί ἥμισυ ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Μεγάλην κλίσιν δεικνύει εἰς τά στρατιωτικά καί ἐσχκτως ἔγκυκα καί πρόθυμος μαθ; ἐπιμέλεια, τιμῇ, ἤτις τῷ προσφέρθη ὄχι τόσον διά τήν θέσιν του, ὅσον διά τήν θεμκκίκν χρῆσιν τῶν ὅπλων. Ὁ δευτερότοκος αὐτοῦ ἀδελφός, Ἀμεδεύς, ὁοὺζ Ἀόστα, ὅστις εἶναι μεγαλείτερος τῶν 16 ἐτῶν, λέγουσιν, ὅτι εἶναι ζωηρότερος καί θεκνικά σκάνια προτερήματα. Ὁ δὲ τρίτότοκος Ὄθων, δοὺζ Μονφερράτου ἄγει τό 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καί ἐκπαιδεύεται διά τήν ναυτικήν ὑπηρεσίαν. Κατοικεῖ ὡς ἐπί τό πολύ εἰς τήν Γένοκκν καί χαίρει μεγάλκν δημοτικότητα παρά τοῖς Γενοουήσιοις.

ΖΗΣΑΣ ΠΕΝΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΠΑΟΥΣΙΟΣ.—Τό ἑξῆς ἀνέκδοτον λέγεται περί κούτου τινός, ἀνώκνοντος εἰς πλοῖον, ὅπερ φορτωμένον ἀπό ἱσπκνικά θαλλερκ εἶχε κκνονήσει. Ὁ πλοίαρχος τοῦ πλοίου τούτου, ἰδών τόν κίνδυνον, ὅλον τό πλήρωμα κατεβίβκσεν ἐπί τῶν λέμβων καί ὅτε πλέον ἤμελλον ν' ἀπομακρυνθῶσι τοῦ κκνκγήκντος πλοίου αἱ λέμβοι, ἀλδρωπός τις ἐστκλὴ ὀπίσω, ἵνα παρατηρήσῃ μή τυχον ἤμενε κκνεῖς ἐντός καί γείνῃ βορά τῶν ἀγρίων κυμκτων τής θκλκσσης. Ἀνκβκς ἐπί τοῦ κκτκστρώμκτος τοῦ πλοίου εὗρεν ἕνα τκιλκίπωρον κκυτήν, ὅστις διαρρήξκς τινκ τῶν γεμκτων θολλκρίων ὀοχεῖον, ἤπλωσε τά περιεχόμενκ ἐπί ἐπιτρκπεζίου ὀθόνης, ἀνοιγμένης ἐπί τοῦ κκτκστρώμκτος καί ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἐκάθεστο αὐτός, ὁπλον ἀνά χεῖρκς κρκτών. Ἐπόντος δέ τοῦ ἀποστκλέντος, ὅτι τό πλοῖον ἤμελλε νά ἀποσυντεθῇ εἰς τά ἐξ ὧν συνετέθη, ὁ ἐν μέσῳ τών θολλαρίων κυήτης ἀπήντησε· «Τό πλοῖον ἀς πκχρνκ—· ἔζησκ πίνες εἰς ὅλκν μου τήν ζωήν καί τώρκ ἀπερκάσισκ ν' ἀποθκνω πλούσιος.» Πᾶς λόγος καί προτροπή ἤσκν μάτκια εἰς τόν κούτκν, ὅστις προτιμᾶσκι τόν θκνκτον πλουσίου ἀνθρώπου ἀπό τῆς ζωῆς πάντοτε, ἀφίθε ν' ἀποθκνῇ οὗτοι κκτκμόνος ἐν τῇ δόξῃ του, περιθκλλόμενος ὑφ' ἱκκνῶν χιλικδων θολλαρίων.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΠΡΟΡΡΗΣΕΙΣ.— Κατά τό ἔτος 1815, οἱ ἀκόλουθοι μονοθικοί προυπολογισμοί ἐγένοντο καί ἐδημοσιεύθησαν περί τοῦ ἐπί μακρὰν πεῖρκν ἐνκυτῶν πιθανοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, καθότι, ὡς εἰς τόν κκτωθὲ ἐπισυκμμένον πίνκκκ δύνκται νά ἴδῃ ὁ κκτκνοῶν τοῦτο, τό πρκγμκτικόν ἐξαρθμκνον παρκδόξον πρός τούς προυπολογισμούς ἐνδείκνυσι προτέγγισιν. Προυπολογισθῆς ὅτι ὁ πληθυσμός αὐτῶν θέλει εἶσθκι,

Ἐν ἔτει	1820	9,626,634	κκρπὸς ἐξκγόμενον	9,638,131
» »	1830	12,833,645	» »	12,881,020
» »	1840	17,116,526	» »	17,050,566
» »	1850	23,266,388	» »	23,191,876
» »	1860	31,753,851	» »	31,647,839

Οἱ δὲ διά τό μέλλον προυπολογισμοί ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Ἐν ἔτει	1870	42,328,432	Ἐν ἔτει	1930 133,000,000
» »	1880	56,450,211.	» »	1950 177,000,000
» »	1890	78,055,989.	» »	1970 236,000,000
» »	1900	100,335,802.	» »	2000 283,000,000

— Ἡ ἐπιδηκτικωτκτη τών ἐν τῷ κόσμῳ διωρύγων εὑρίσκεται ἐν Κίνᾳ, ἐκτεινομένη περί τάς 2,000 μίλια, καί διερχομένη διά τεσσαρκκοντα καί μιᾶς πόλεων. Ἤρξκτο δ' ἡ κατκσκευή αὐτῆς κατά τήν δεκάτην ἑκκτοντκετηρίδα.

ΩΡΑΙΑ ΙΔΕΑ.—Ἐπί τῶν ὀρέων τῆς Τυρολίας ὑθος παρά τκῖς γυναιξὶ καί παισὶν ἐπικρατεῖ, ἵνα ἐξέρχωντκι τῶν οἰκιῶν, ὅτε εἶναι καιρός νά κοιμηθῶσι, καί ᾄθωσιν ἐθνικά ᾄσματκ μέχρις οὗ ἀκούσωσι τοὺς ἐκατὸν συζύγους, πατέρκς καί ἀδελφοὺς ἀποκριθομένους εἰς αὐτούς ἐκ τών λόφων κκθ' ὃν χρόνον ἐπιστρέφουσιν εἰς τάς ἑστίκς τκων. Καί ἐπί τών παραλίων τοῦ Ἀδρίου ὁμοιον ἔθος ἐπικρκτεῖ. Αὐτοῖοι αἱ γυνκῖκες τών ἁλιεων κκτκκοιμώνται εἰς τάς ἀκτκς περί τήν δύσιν τοῦ ἡλίου καί ᾄθουσι τρυγῴδία θελκτικώτκτκ. Ἀφοῦ δὲ τελειώσωσι τήν πρώτκν ᾠδήν παύουσιν, ἵνα λάθωσιν ἀπκντήσεις εἰς τήν μελῳδίκν αὐτών ἐκ τής θκλκσσης. Φωνῆς εἰς ἀπκντήσεις μή ἀκουσθείσες, ἐξκκολουθοῦσι νά ᾄθωσι καί ἀκρώκντκι ἕως οὗ γνωστή φωνή τις ἐκ τών ὕδκτων φθκσῇ εἰς τά ὦτκ κὐτών, λέγουσκ, ὅτι αἱ περιλκμβκνομεκι αὐτών ψυχκί ὀτουσῶν θέ ἀπτ μετκξύ αὐτών. Ὁπόσον γλυκία ἀρκ γε εἰς τούς ἀπκυδκμένους ἁλιεῖς πρίπει νά ὦτι τά ᾄσματκ τών ἀγκπκτών των συζύγων, αἵτινες ᾄθουσι πρός διασκέδκσιν καί τέρψιν αὐτών καί ὁπόσον πρέπει νά ἐνισχύωσι τόν συζυγικόν θεσμόν, ὅστις συνθέει τούς ὑθρδεῖεις, οὕτως εἰπεῖν, ἐκείνους; ἀνθρώπους μετά πάσων γυναικών των!

ΑΞΙΟΘΑΥΜΑΣΤΟΝ. — Ἐπί τής νεωστί γενομένης συνελεύσεως τών πολιτών τής Ῥοξβόρνου ἐν Μασσκνουσέτοις τής ἀνεν τής ὑπλοθήκην τής φρουρᾶς τοῦ Δεκρδρου ὁ Θωμᾶς Ταΐλμορ, εὐφυὴς μηχκνικός ἐκ ταύτης τής πόλεως, ἐπιδείξεν ἐν ἐνεργείᾳ τινός τών πολεμικών αὐτοῦ ἐφευρέσεων, πρός ἃς ἐρεθισθεῖσκν τήν προσοχήν, ὡς δεικνυούσκς τήν σπουδκιότκτκ καί ἐνεργετικότκτκ περί τόν κλκδον τοῦτον τόν ἔνεκκ τών σπουδκίων ἀνκγκών τής κυβερνήσεως. Τό πρώτον πείρκμκ συνίστκτο εἰς κπλοῦν τρόπον τοῦ ἀνκπτεκι πυρίτιδκ διά χημικών συνδυκσμών, δί' οὗ τρόπου πολλκί βολκί ἠδύνκντο ταὐτοχρόνως ν' ἀνκφθῶσιν. Συνίστκτο ἐκ λεπτοῦ χκλκίνου σύρματος, χρώματος πρασίνου πρός κπομίμησιν τοῦ φυλλώματος, προσηρτκμένου εἰς ὑπονόμους ἢ βρκβδους, τιθεμένου εἰς τό ἔδκφος τό ἐχθρικόν, καί ἐκπυροκροτημένου διά χημικῆς συγκοινωνίας. Ἕτερον πείρκμκ ἐγένετο διά σύρκτκς τιθεμένου εἰς σωλῆνκ ὑπό τήν γῆν, καί συγκοινωνοῦντος μετά τοῦ κκθ' ὑπόθεσιν φρουρίου, οὗ κάτωθεν ὑπῆρχε ὅλη πρός ἐκπυροκρότησιν. Ὁ Κ. Ταΐλμορ ἐνήργησε μυστηριώδκς τήν ἔκρηξιν μετ' ἰσχυρού πκτκγου, κκτκπρέψκκκ τό φρούριον καί τήν κκτοικίκν τών Ἀνθεκστικών, τήν ἐπί τοῦ φρουρίου πεκτκμένην. Τά πειρκμκτκ πρός κκτκπνοήν φρουρίου ἢ γεφύρκς διά μέσου γρκμμίσκς συνεχρκμένης μετά σωλήνος εἴτε ἀγωγών ἐξ ἐλκστικοῦ κόμμεως ἐπέτυχον πλήρεστκτκ, καί ἐδέχθησκν τήν πρίπουσκν ἐπιδοκιμκσίκν. Τοῦτο ἐγένετο διά τής πνευκτικής αὐτοῦ συστκσίκς, ἥτις ἐφκρμόσεως πρός χρῆσιν εἰς τάς ἐργκσίκς τών ὠρυχείων καί τούς στρκτιωτικούς ἐργκσίκς. Διά τής συστκσίκς ταύτκς ἡ πυρίτις δύνκτκι ν' ἀνκφθῇ εἰς μεγάλκν κπόστκσιν, μένοντος ἐντελῶς ἀσφκλοῦς τοῦ ἀνκπτοντος αὐτήν. Ὁ Κ. Ταΐλμορ ἤνοιξε πυρίτιδκ εἰς κπόστκσιν εἴκοσι ποδῶν, φυσών ἀσθενοῦς ἐντός τοῦ εἰρημένου σωλήνος. Ἔθεμξε πόσον εὐκόλως ἠδύνκτο νά κκτκστρκφῇ γέφυρκ εἰς ἣν ὁ ἐχθρὸς διέπρκ κὐτήν, διά μέσου ὑπονόμου συγκοινωνοῦσκς μετά τοῦ σωλήνος αὐτοῦ· ἠδύνκτο διά τής ποιής αὐτοῦ ν' ἀνκτρέψῃ αὐτήν. Τό ἀκόλουθον πείρκμκ— ὅπερ φκίνετκι λίκν τέλεσφρον — ἦ ἔνσκκμής στῆλης πυρός ἐν τῷ μέσῳ ὁδοῦ διεγκρκείτης πρός προστκσίκν τών πλευρών στρκτοῦ, προλκμβκνομένης οὗτοι τής προγρκφείσκς τοῦ ἐχθροῦ. Τοῦτο πρίπει νά ἦνκι λίκν ὠφέλιμον, ἰδίως εἰς στενωποὺς ὁρόμους. Ἀλλά τό μέγιστον κκί ὠφελιμώτκτον πκντων, ἐξ ὅσων κκτ' ἐκείνην τήν ἐπήρκν ἤθεῖξε, φκίνετκι ἡμῖν τό οὗτω κκλούμενον πτίλιον, ὅπερ εἶνκι νέος τις, κομψῶς ἐξειργκσμένος, μκχκνισμός καί πάντκ νέκν ἐφεύρεσις. Τοῦτο ἐπεδείξεν εἰς πκντκς ἤτοι περίπου δύο καί ἡμίσεκς δκκτύλων μκκρών καί ἑνός τετάρτου δκκτύλου διάμετρον ἔχον. Κκνονίσκς κὐτό ἤθκκεν ἐντός πυξίου ὕδκτος· εὐθὺς δέ ὡς παρίλθον τά τέσσκρκ δευτερόλεπτκ, κκθ' ἃ εἶχε προδιατκξει, ἐπεδίνε ἡ ἐκπυροκρότησις. Ὁ Κ. Ταΐλμορ ἐνήργησε προσέτι δύο ἐκρήξεις ἐπιτυχέστκτκ ἤδη τοῦ πτίλιον, κίτινκ ἐξήγεκν γενικής ἐπευφημίκς. Τό κρ' ἐκυτοῦ ἀνκπτον κὐτό πτίλιον προτείνει ὁ Κ. Ταΐλμορ νά τιθητκι εἰς βόμβκς μελλούσκς νά βλιθοῦσιν ὑποκτκ κκνονφόρων ἢ πολεμικών πλοίων, ὅπου ἐκρηγνύμενκι θέλουσι κκτκστρέψει τό πκντκ. Τό μέγκ προτέρημκ τοῦ περί οὗ ὁ λόγος πτιλίου συνίστκτκι. εἰς τό ὅτι ἀνκπτεκι κρ' ἐκυτοῦ, ἤτοι οὔτε ὑπό τοῦ κέρος οὔτε ὑπό τοῦ ὕδκτος προσδεόμενον. Ὁ Κ. Ταΐλμορ εἶπε πρός κπόδειξιν τής κπλότητος κκί κσφκλείκς τοῦ πρκγμκτοῦ, ὅτι τό πτίλιον τό ἀνά χεῖρκς δύνκτκι νά συντριβῇ ὑπό τοῦ ποδός, καί τό περιεχόμενον νά τεθῇ πκλιν ἐντός ἄλλου σωλήνος, καί νά ἤνοι ἐτοιμον ἐντός ὀλίγων λεπτῶν. Ἡ κατκσκευή εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἡ ἀνκεεισις δεν ἐκπυροκροτεῖ αὐτό. Διά τών ἀνωτέρω ἐφευρέσεων, αἵτινες ἄπκισκι ἀνήκουσιν εἰς τόν Κ. Ταΐλμορ, σκοπεῖ οὗτος νά ἐμβάλῃ πῦρ λκβρίκς εἰς σειρκὰς πυρίτιδος πρός κκτκστροφὴν γεφυρῶν, φρουρίων, ὑπονόμων, πρός κκτάσβεσιν δκσῶν, κκκουοφόρων, κτλ., καί κκτά τρόπον πκντς ἀλλοῖον τών ἤζρι τούδε θομκμκσθέντων. Μεταξύ πολλών ἄλλων στρκτιωτικών ἀνδρών παρόστκ ἐπί τής ἐκτελέσεως τών πειρκμάτων καί ὁ στρκτηγός Στόουν, λίκν εὐχκριστηθείς, ὡς ἐφκίνετο, ἐκ τούτων, καί περί τό τέλος κπούσκς πολλάς ἐρωτήσεις, καί ἐξέφρκσε τήν γνώμκν, ὅτι τό πτίλιον ἦτο ἄξιον τής προσοχής τών περί τά πολεμικά ἀσχολουμένων.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ. — Ὁ ἀριθμός τών κατά τήν παρελθοῦσκν ἑβδομκδκ συμβκνόντων θκνκτων ἦτο 1,424, ὅστις σχεδόν ἐστι ἴσος μέ τόν τής προπκρελθούσης. Ἡ θνητότης ἐν Λονδίνῳ κξῆεκν εἰς τάς ἀρχάς τοῦ παρελθόντος νοεμρίου καί εἰς τά μέσκ τοῦ αὐτοῦ μκκής κξῆεκν περισσότερον. Κατά τάς πλείστκς ἡμέρκς τής παρελθούσης ἑβδομκδος ὁ κκμρός ἦτο θερμότερος καί ἔνεκκ τούτου ἔτκι δεν

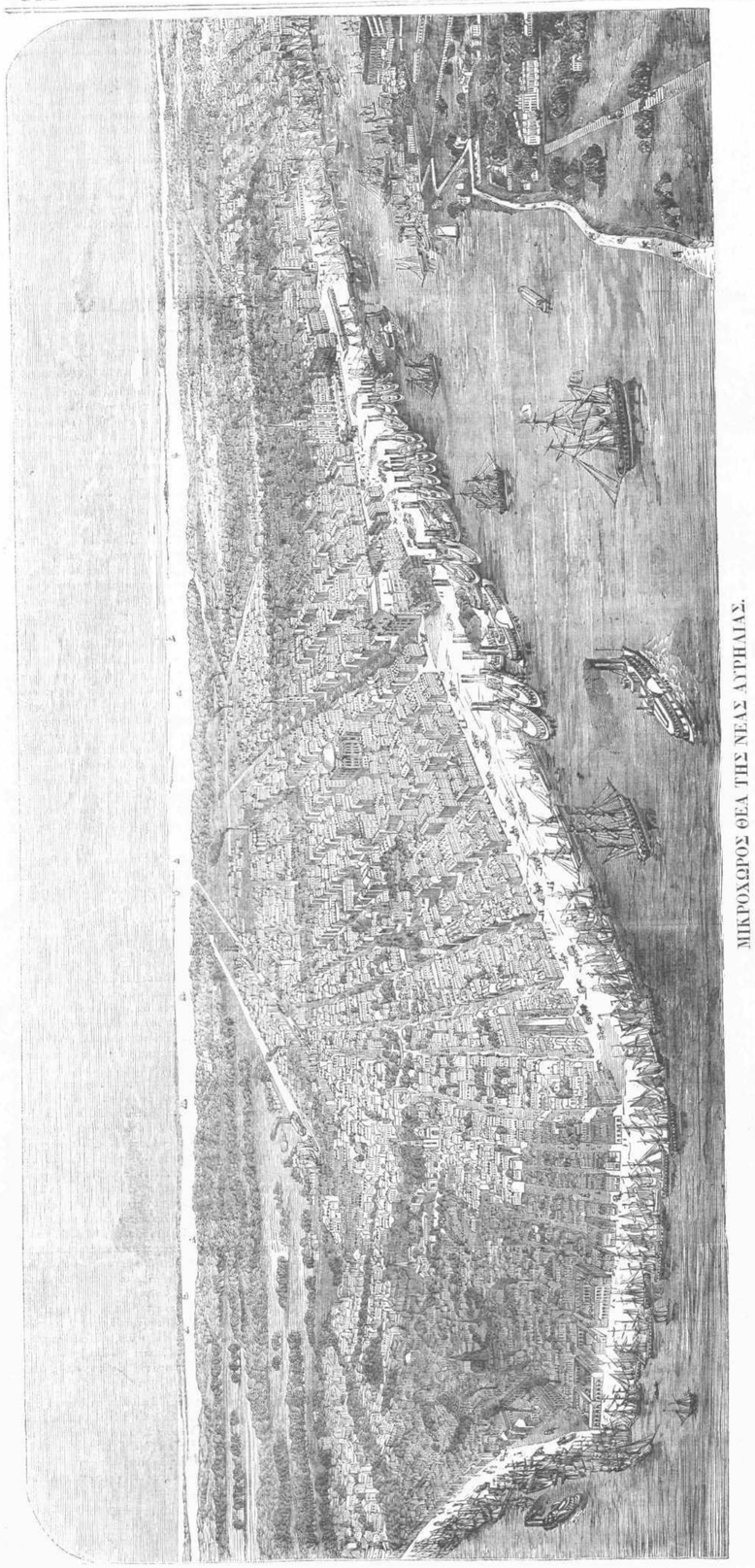

ΜΙΚΡΟΧΩΡΟΣ ΘΕΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΥΡΗΛΙΑΣ.

Η ΝΕΑ ΑΥΡΗΛΙΑ ΚΑΙ Ο ΙΚΤΕΡΙΚΟΣ ΤΥΦΟΣ.

Κατέχουσα τὴν κλεῖδα ὁλοκλήρου τῆς Δύσεως, καὶ καρπουμένη τὸ ἐμπορίον τῶν προϊόντων 20,000 μιλίων ποταμοπλοίας, ἡ Ἡμισέληνος Πόλις, ὡς σεμνυνομένη ἀποκαλεῖται, ὑψοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμικατονταετηρίδα εἰς εὐίστερον ἀκμαότητα καὶ ἐνέργειαν. Ἡ Νέα Αὐρηλία, θεμελιοθεῖσα τὸ 1719, κατὰ τὸ 1782 δὲν ἦτο μεγαλειτέρα κωμοπόλεως, καὶ ἐπηρεαζομένη ὑπὸ τοῦ δυναμεῖ τοῦ ἱσπανικοῦ νόμου μωσαϊκοῦ, περιέχε 4000 κατοίκων μόνον. Τῷ 1801, παραχωρηθείσης τῆς Λουϊσιάνης εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπετράπη καὶ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὸ νὰ μεταχειρίζωνται τὴν Νέαν Αὐρηλίαν ὡς τόπον ἀποθήκευσεως. Ὅταν ὁ Ἰεφέρσων ἀρίστη χρώμενος πολιτικῇ ἠγόρασε τὴν ὅλην Πολιτείαν, ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων αὐτῆς Γάλλων τούτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ Ἱσπανῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰς 8000. Τὸ δὲ 1812 κατέπλευσεν εἰς αὐτὴν τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον ἐκ τῆς Πιτσβούργ, καὶ ἐκτοτε τὸ ἐμπόριον τῆς πόλεως ἐμψυχούμενον ὑπὸ τῶν ἀμερικανῶν ἐπιχειρήσεων ηὐξησεν ἐκτάκτως καθ' ὑπερβολήν. Ἐντὸς δ' ἐτῶν ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων αὐτῆς ἀνέβη εἰς 50,000 ψυχάς, καὶ μετὰ δεκαετίαν ὁ ἀριθμὸς ἐδιπλασιάσθη. Ὁ βάμβαξ καὶ αἱ σακχάρεις τῆς Ἀρκάνσης, τοῦ Μισισσιπῆ καὶ τῆς Λουϊσιάνης, ὁ σῖτος καὶ τὰ ἄλευρα τῶν μεγάλων καὶ εὐφόρων ἀυτῶν ἐπαρχιῶν, ὁ μύλβδος τῆς Ἰλλινόης, καὶ τὰ ἐέρματα τῆς Ὀρεγονικῆς ἐπικρατείας μετὰ τῆς ἀδιαλείπτου ἀυξήσης τῶν κτημάτων καὶ τῶν ἐπὶ τῶν φορτίων ἐπιτρόπων αὐτῶν κατέρχονται ἀλληλοδιαδόχως ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κατ' ἔτος.

Ἡ ἐν εἴδει ἡμιελλήνου ἐπαναπαυομένη ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ τριῶν μιλλιόν μήκους αὕτη πόλις ἐπιφωσκεῖ λαμπρὰ πρὸς τὸν προτερχόμενον ταξειδιώτην, ὡς ὁ ἀπατελλῶν τὴν πρωΐαν ὑπερ τὸν ὁρίζοντα ἥλιος· ἐν δὲ τῷ κέντρῳ τοῦ ὑπερμεγέθους τούτου τοῦχου ὑπάρχει ἡ παλαιὰ ἱσπανικὴ μητροπολιτικὴ ἐκκλησία, καὶ ἡ κατὰ μέτωπον αὐτῆς πλατεῖα. Πρὸς ἀριστέραν δὲ καὶ δεξιὰν ὑπάρχουσιν ἀπαθῆκαι καὶ κτίρια, μετὰ τροιλλόων καὶ συραμίδων ἐκκλησίαι, καὶ αἱ ὑψηλαὶ στῆλαι τῶν βαμβακοπεστηρίων. Καὶ παρὰ τὸν ἀιγιαλὸν αὐτοῦ τύφου. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν μεγάλων θερινῶν καυμάτων, θόρεοι περιοδικοὶ ἀνεμοι πνέοντες ἀπαφέρουσιν ἀπὸ τῶν ἑλῶν θανατήφορον μίασμα. Καὶ ἐνῷ τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη θάλλουσιν, αἱ τορτοκαλλέαι καὶ αἱ κιτρέαι ἀνθοῦσιν, αἱ θερμαὶ ἀστραπαὶ σελαγίζουσιν ἐπὶ τοῦ καθαροῦ στερεώματος, τὸ δὲ ἀέρωδον φέγγος τῆς σελήνης αὐγάζον διὰ τῆς ἀνέφελου ἀτμοσφαίρας μεταβάλλει τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν, ἡ πόλις τῆς Νέας Αὐρηλίας ὁλόκληρος μεταβάλλεται εἰς αὐτόχθονα λοιμοκόμειον, εἰς κατοικίαν δηλαδὴ νεκρῶν ἢ θνησκόντων.

Ἡ πρώην πλήθουσα προκυμαία ἐρημοῦται, αἱ ὁδοὶ δὲν ἀντιχοῦσαι πλέον ὑπὸ τῶν βημάτων, καὶ κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἐγχωρίων, δύναται τις νὰ πυροβολήσῃ σφαῖραν ἐκ τηλεβόλου διὰ τῆς αὐριστέρας τῶν ὁδῶν, χωρὶς νὰ φονεύσῃ τινά. Καὶ τοιοῦτ ἡ πόλις ἐγκαταλείπεται ὑπὸ πάντων τῶν ἐχόντων τὰ μέσα τῆς φυγῆς. Κατὰ δὲ τὸν νοεμβριον μετὰ τὸν πρῶτον ὀλῆ. παγετὸν ἡ πόλις ἀναπληροῦται ἐκ νέου. Τὰ πλοῖα ἀρχονται νὰ καταπλέουσι ταυταχθεν, τὰ ἀτμόπλοια νὰ κατέρχωσται ἐκ τῶν ἄνω ἐπαρχιῶν, καὶ τὰ πάντα νὰ ζωογονῶνται καὶ συγκινῶνται ἐκ νέου, διότι τότε ἐπανέρχεται ἡ ὑγιεῖα ὁρα τοῦ ἔτους, ἥτις διαρκεῖ ἀπὸ τοῦ δεκεμβρίου μέχρι τοῦ ἀπριλίου. Ἐπειδὴ δὲ ὀλίγων χρόνων ἐγκατοίκησις ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀρκεῖ πρὸς σχηματισμὸν μεγάλων καταστάσεων, τὸ ἐπικερδὲς τεῦ τόπου συνδιαλλάσσει τοὺς κατοίκους πρὸς τὸ νοσερὸν τοῦ κλίματος.

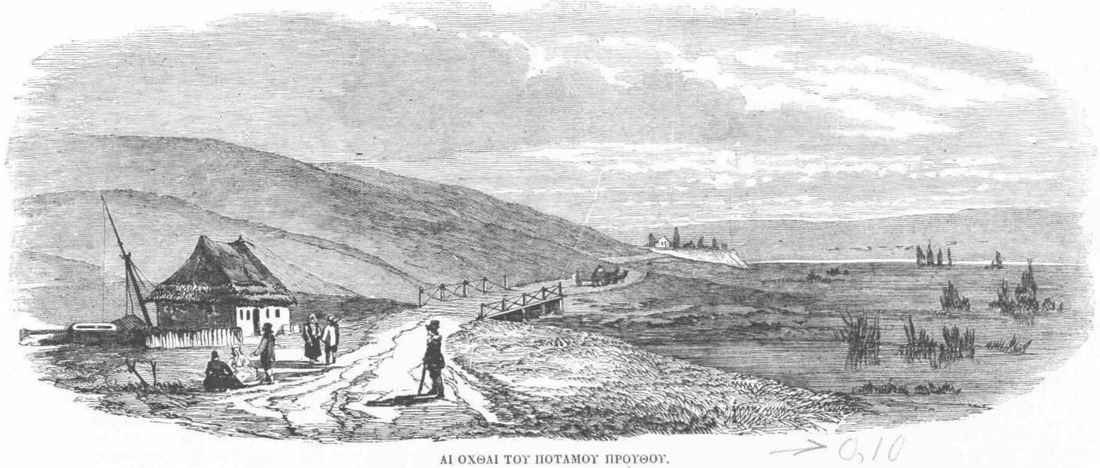

ΑΙ ΟΧΘΑΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΠΡΟΥΘΟΥ.

ΑΙ ΟΧΘΑΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΠΡΟΥΘΟΥ.

Ὁ Προῦθος εἶναι ποταμὸς μέγας καὶ εὐρύς, ἔχων τὰς πηγὰς αὐτοῦ εἰς τὰ Καρπάθια ὄρη, καὶ σχηματίζων κατὰ τὸν ῥοῦν αὐτοῦ τὸ ὅριον μεταξὺ τῆς ῥωσικῆς γῆς καὶ τῆς μολδαυϊκῆς· χύνεται δὲ μετὰ 500 περίπου μιλίων ῥοῦν εἰς τὸν Δούναβιν κάτωθεν τοῦ Γαλαξίου. Τὸ μέρος δὲ τῆς ὄχθης αὐτοῦ, τὸ εἰκονιζόμενον ἐν τῇ ἄνω εἰκονογραφίᾳ, εἶναι τὸ ἐπὶ τοῦ μεγάλου δρόμου τοῦ ἄγοντος ἀπὸ τοῦ Ἰασίου εἰς Ὀδησσὸν, παρὰ τῇ κώμῃ Σκουλάκη, καθ' ἣν τὰ ῥωσικὰ στρατεύματα τὸν διαπερῶσιν ἐν καιρῷ πολέμου μετὰ τῆς Τουρκίας. Ἡ κώμη δ' αὕτη εἶναι ἐξ ἡμισείας ῥωσικὴ καὶ μολδαυικὴ, οὖσα διῃρημένη εἰς δύο τμήματα ὑπὸ ῥεύματος. Ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ ὑπάρχει καὶ λοιμοκαθαρτήριον ἄθλιον, κείμενον ἐπὶ χαμηλοῦ τινος καὶ καθύγρου χώρου, τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἐπιφανείας πρὸς τὰ ὕδατα τοῦ Προύθου, ῥέοντος εἰς μικρὰν ἀπὸ τῶν τοίχων αὐτοῦ ἀπόστασιν, καὶ κατὰ συνέπειαν κλυζόμενον ὑπὸ ἐλαχίστης τοῦ ποταμοῦ πλημμύρας.

ΜΙΚΡΑ ΚΩΜΗ ΕΚ ΧΟΝΔΡΟΧΑΡΤΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ.

Ἡ διὰ χονδροχάρτου κατασκευὴ οἰκίσκων ἥτο ποτὲ παιδιὰ προσφιλὴς, τὴν σήμερον ὅμως ἡ ἀρχαιοπρέπεια καὶ ἐπιδεξιότης τῶν ἀνθρώπων κατόρθωσε νὰ κατασκευάζῃ ἐκ τούτου οἰκήματα πρὸς ἐνοίκησιν. Καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ὕλης εἶναι κατεσκευασμένη ἡ ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ κεῦτῃ παριστανομένη μικρὰ κώμη.

Ὁ χονδροχάρτης πρὸ πολλοῦ ἦν ἐν χρήσει διὰ τοὺς ἐσωτερικοὺς τῶν οἰκιῶν ὡραισμοὺς· ἀλλ' οἱ ΚΚ. Βλιμλὶ πρῶτοι ἐφήρμοσαν τὴν κομψὴν ταύτην ὕλην καὶ εἰς ἐκτεθειμένης εἰς τὸ ὑπαιθρον οἰκοδομὰς. Λαβόντες δὲ παρὰ τοῦ Κ. Σεϋμούρ, μέλλοντος νὰ μεταναστεύσῃ εἰς Αὐστραλίαν, παραγγελίαν διὰ κατασκευὴν ἀριθμοῦ τινος κινητῶν οἰκιῶν, κατεσκεύασαν τὴν κάτω χωροτοιμίαν, καὶ συνέπηξαν αὐτὴν προσωρινῶς ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ἐργοστασίου αὐτῶν. Σύγκειται δὲ ἡ μικρὰ αὕτη κώμη ἐκ δέκα οἰκιῶν, ἥτοι μιᾶς μεγάλης ἐξ ἐννέα δωματίων 12 ποδῶν ὕψους, μιᾶς ἀποθήκης 80 ποδῶν μήκους μετὰ τριῶν δωματίων καὶ ἑνὸς μαγειρείου καθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ ἀναγκαίων, καὶ ἄλλων οἰκιῶν διαφόρου μεγέθους, συγκειμένων ἐκ δύο ἕως ἓξ δωματίων. Ἡ πρὸς τὴν ἀριστερὰν τῆς εἰκονογραφίας ἡμῶν οἰκία περιέχει θόλαμον ὑποδοχῆς, ἐστιατόριον, αἴθουσαν διαφόρους κοιτῶνας, μαγειρεῖον καὶ δύο ἀποπάτους. Αἱ δὲ ἐσωτερικαὶ διαιρέσεις καὶ οἱ ὡραισμοὶ εἶσιν ἐπὶ τοσοῦτον ἐντελεῖς, ὥστε ἀδύνατον καθίσταται νὰ διακρίνῃ τις τὴν τοιαύτην οἰκίαν ἀπὸ πλουσιωτάτου τοιαύτης. Τὰ πλοῖσια τῶν ἐστιῶν εἰσι καὶ ταῦτα ἐκ χονδροχάρτου μετὰ καρυάτιδος εἰς ἑκατέρων τῶν πλευρῶν.

Ὁ δὲ χονδροχάρτης, ἐξ οὗ εἰσι κατεσκευασμένοι αἱ οἰκίαι αὗται, εἶναι ἀδιαβρόχητος ὑπὸ ὕδατος, προνομοῦχος οὗτος, ὡς προνομοῦχοι εἰσὶν ἔτι καὶ αἱ οἰκίαι αὗται.

Κατασκευάζεται δὲ ὁ χάρτης οὗτος ὑπὸ χαρτοπηλώματος καὶ βακοπηλώματος, κολλῶν συνηλεσμένων καὶ εἰς φύραμα πεποιημένων, τὸ ὁποῖον φύραμα τοῦτο ξηρανθὲν καὶ πιεσθὲν ἀποδίδει σκληρὸν ὡς σανίς. Ἄνευ δὲ πεταύρων καὶ κονιάματος οἱ τοῖχοι τῶν οἰκιῶν τούτων εἰσὶ στερεώτεροι καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν συνήθων εἰς τὰς ἐσωτερικὰς διαιρέσεις τινῶν οἰκιῶν. Εἶναι δὲ περιπλέον οἱ τοῖχοι διπλοῖ, ὥστε κυκλοφορῇ πέριξ καὶ ἐν τῇ ὀροφῇ ὁ ἀήρ. Αἱ δὲ στέγαι σχεδὸν ἐπίπεδοι, ἤτοι τοσοῦτον μόνον κεκυρτωμέναι, ὅσον ἀπαιτεῖται πρὸς καταῤῥοὴν τοῦ ὕδατος τῆς βροχῆς. Τὰ ὀπτεῖα τῶν ποταμάτων σύγκεινται ἐκ μεγάλων τμημάτων τετραγώνων, εὐκόλως ἀποχωριζομένων μετὰ τῶν θοκαρίων κλπ. Εἰς ὅμοια δ' ὁμοίως χωρίζονται αἱ ὀροφαὶ καὶ οἱ τοῖχοι, καὶ μετὰ μεγίστης εὐκολίας καὶ ταχυτήτος καὶ ἀποσυνδέονται καὶ συμπαγιοῦνται αἱ οἰκίαι αὗται.

Μία ἐκ τῶν μικρῶν οἰκιῶν τούτων ἐν τέσσαρσιν ὡρᾶς συμπήγνυται καὶ ἀποσυνδέεται.

Κατὰ τὴν τελευταίαν πλειμόρων αἱ οἰκίαι αὗται εὑρέθησαν κατακεκλυσμέναι ἐντὸς δύο ποδῶν ὕδατος, χωρὶς νὰ παθωσι τὴν ἐλαχίστην βλάβην. Βεβαιοῦσι δὲ οἱ ΚΚ. Βλιμλὶ, οἱ προνομοῦχοι τῆς νέας ταύτης ὕλης καὶ κατασκευαστοὶ τῶν οἰκιῶν, ὅτι ἐδύνατο νὰ κατασκευασθῶσιν ἐξαίρετα διὰ τοὺς στρατιώτας σκηνώματα ἐξ αὐτῆς.

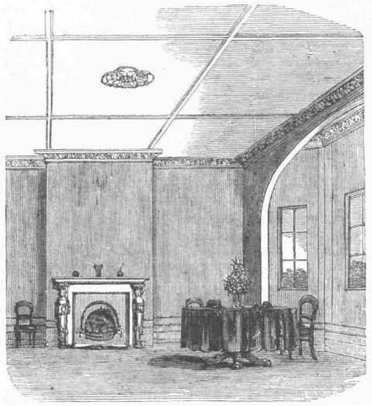

ΘΑΛΑΜΟΣ ΟΙΚΙΑΣ ΕΚ ΧΟΝΔΡΟΧΑΡΤΟΥ.

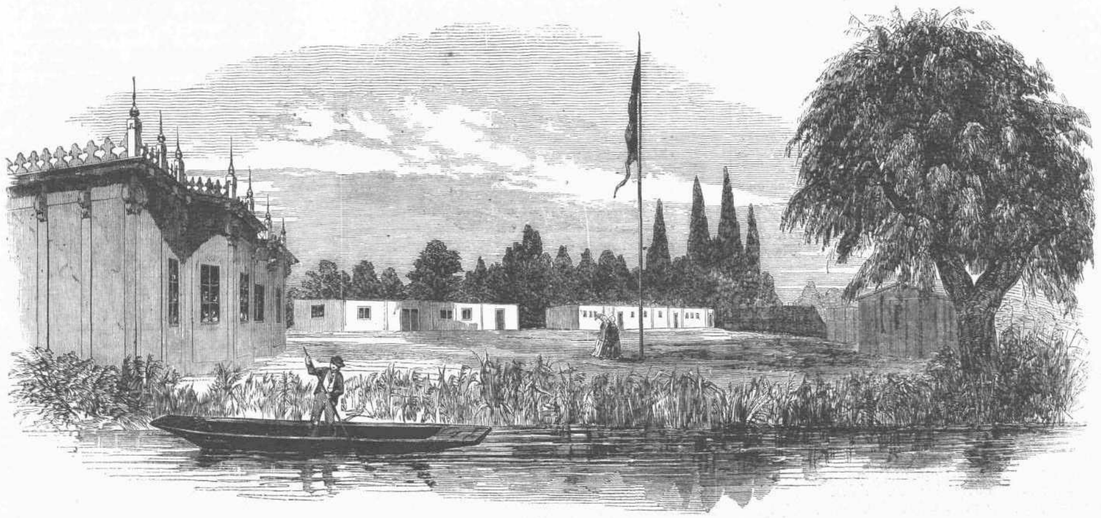

Η ΕΚ ΧΟΝΔΡΟΧΑΡΤΟΥ ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΤΗ ΚΩΜΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ.

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΣ

ΗΤΟΙ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, ΑΠΛΟΤΗΣ, ΤΥΡΑΝΝΙΑ.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Θ. ΔΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΚΕΦΑΛ. Β'.

Η ΧΑΜΚΩ ΚΑΙ Η ΧΑΪΝΙΤΖΑ.

Ὁ ὁμηρικὸς κάλαμος, ὅστις ἱστόρησε τὸν Μενέλαον σύροντα ἐκ τοῦ κράνους τὸν Ἀλέξανδρον Πάρην, τὸν Τιδεΐδην Διομήδην ῥίπτοντα χαμαὶ τὸν Αἰνείαν, φονεύοντα τὸν Πάνδαρον καὶ κερδίζοντα τοὺς ὡραίους των ἵππους, τὸν Ἀχιλλέα δέσαντα μετὰ τὴν μονομαχίαν εἰς τὸ ἅρμα του τὸν Ἕκτορα, ὁ ὁμηρικὸς κάλαμος λέγομεν, μόνος ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ τὸ τολμηρότατον καὶ ἡρωϊκὸν, τὸ ἀκράδαντον, σμερδαλέον καὶ γοργὸν ἐν ταὐτῷ ἦθος τοῦ ἁρματωλοῦ Χρήστου, ὅστις σφικτοκρατῶν πάντοτε ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ βραχίονος τεταμένου τὸν ἀλιτήριον ἀγᾶν, τὸ φόβητρον τῶν μερῶν ἐκείνων, εἰσέδυσεν ἐντὸς τῆς κωμοπόλεως Καρβουνάρας μὲ ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας καὶ ὑψωμένην ἔχων τὴν ἀγέρωχον κεφαλήν του, μήτε στρέφων αὐτὴν, μήτε ὁρῶν τοὺς πέριξ ἢ τὰ πέριξ ἀντικείμενα, μήτε αὐτὸς προφέρων λέξιν, μήτε εἰς τὸ θῦμά του ἐπιτρέπων νὰ βορβορύσῃ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτοῦ τὸν ἐλάχιστον φθόγγον.

Ἀλλ' ἡ τολμηροτάτη αὕτη ἐκδρομὴ δὲν διήρκησε πολὺ, διότι ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἐφθασαν ἀντικρὺ πύργου ἀποτελοῦντος μέρος μεγάλης ἐρυθρᾶς ξυλίνης οἰκοδομῆς, ἥτις οὐδὲν ἕτερον ἦτον εἰμὴ τὸ κονάκιον, τὸ διοικητήριον δηλονότι τῆς πόλεως.

Παρὰ τῇ μεγάλῃ πύλῃ τῆς συνοικίας ταύτης ἠγρύπνουν δύο ἢ τρεῖς ἄνδρες.

Ὁ ἀγᾶς διενοεῖτο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἂν ἠδύνατο διὰ προσπεποιουμένου βηχὸς, νὰ καλέσῃ αὐτοὺς εἰς βοήθειάν του· ἀλλ' ἐνθυμουμενος τὸ ταχύπτουν καὶ τὸ ἀποφασιστικὸν τοῦ κρατοῦντος αὐτὸν, τουτέστι ὅτι ἐν ἀκαρεῖ ἤθελε βυθισθῆ εἰς τὴν καρδίαν του τὸ γαταγάνιον καὶ ὡς σκιὰ γείνει ἄφαντος εἰς τὰς σκοτεινὰς καὶ στριφνὰς ῥύμας τῆς πόλεως, ἀπεκαρδιοῦτο καὶ ἐσίγα.

Ὁ ἁρματωλὸς, οὗ τινος οἱ ἀέτειοι ὀφθαλμοὶ ἠκολούθουν ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ θύματός του, τὸ ἐνδεὲς ἐπειδὴ ὅμως οὔτε αὐτὸς ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ, τὸν ἔσφιγγε μέχρι πόνων καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου τῷ ἐπενθύμιζεν, ὅτι τὰ νῦν μᾶλλον παρὰ ἄλλην στιγμὴν ἐχρεώστει νὰ σιγᾷ.

Ἡ ἤδη διεγειρομένη θύελλα κατηφάνιζεν ἐν τῇ βοῇ τῶν ἀνέμων καὶ τῷ φλοίσβῳ τῶν φύλλων τῶν δένδρων τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἐδίωκε τὸν ὕπνον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κοιμωμένων φυλάκων. Ὁ ἁρματωλὸς ἦτον ἀνὴρ ὑστερημένος παντὸς εἴδους παιδείας, ἡ κάλλιον εἰπεῖν ἀγράμματος, πλὴν εἶχε βοηθὸν εἰς τὰ ἔργα του τὴν φυσικὴν του ἀγχίνοιαν καὶ τὴν πεῖραν, ἣν ἀπέκτησεν ἐπὶ μακρὸν σπουδάζων πρόσωπά τε καὶ πράγματα, πολυτιμότερα προσόντα τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ ὅλαι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ φιλοσοφίαι τῆς Εὐρώπης. Ἐπειρᾶτο δὲ νὰ λυτρώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Βέλχου, ὃν τινα τὴν ἐπαύριον ὁ πασσᾶς τοῦ Βερατίου ἔμελλεν νὰ ἀποκεφαλίσῃ, ὥστε, ἐὰν ἡ θύελλα διήρκει καὶ ἐπρόβαινεν ἐξηγριουμένη, ἤθελον πάντες ταχύτερα ἐγερθῆ καὶ ταχύτερα ἡ ἀπόφασις ἐκτελεσθῆ. Δὲν εἶχε λοιπὸν ἐνώπιον του εἰμὴ μόνον ὀλίγας ὥρας, πρὸς τούτοις δὲν ἠγνόει, ὅτι εὑρίσκετο καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὁμάδος ἀνθρώπων ἀγρίων, οἵτινες ἄν ποτε ἐπεθύμησάν τι τοῦτο, ἦτο νὰ προσθέσωσιν ἐπὶ τῆς ἀνθρωποθυσίας των καὶ τοιοῦτον πολίτιμον ἐπιβώμιον οἷον ἦν ὁ ἁρματωλὸς Χρήστος. Καὶ μολαταῦτα ἡ καρδία του ὄχι μόνον δὲν ἠσθάνετο φόβον, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν εἶχεν, ὡς νὰ ἐγνώριζεν ὅτι, οἱονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποφάσεώς του οὐτος οὐδένα ἔτρεχε κίνδυνον.

— Κακὴ μοῖρα ἔχεις, ἀγᾶ, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὅταν ἡ βοὴ τοῦ ἀνέμου τῷ ἐπέτρεψε νὰ ὁμιλήσῃ ὀλίγον.

— Γιατί Χρήστο;

— Γιατί δὲν εἶναι ἄλλος τσαρές· πρέπει νὰ σὲ σκοτώσω καὶ νὰ φύγω· ὅλοι ξυπνήσανε . . . . . δὲ γλέπω πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ μ' ἀπολύκῃς τὸ Βέλχο.

Ἅμα ἀκούσας τὰς λακωνικὰς καὶ ἀποφασιστικὰς ταύτας λέξεις ὁ ἀγᾶς, ἐνόησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀπωλείας του, καὶ οἰμῶξας διὰ τρεμούσης φωνῆς διέκοψεν τὸν ἁρματωλόν.

— Ἀμὰν καπετὰν Χρῆστο . . . ἀπ' ἐδῶ . . . ὀπίσου ἐκεῖ ἀπὸ τὸ κονάκι ἔχει μιὰ μικρὴ πόρτα . . . . νὰ τὸ κλειδί της τὸ ἔχω στὴ ζώνη μου, ἀπ' ἐκεῖ δὲν εἶναι κανεὶς καὶ μποροῦμεν νὰ πᾶμε εἰς τὸ μπουτροῦμι τοῦ Βέλχου.

— Γιατί λοιπὸς δὲ προβατᾶς, μουχτῆρι (χοῖρε) μόνε μοῦ κοντοστέκεσαι; προβάτα! εἶπε δώσας ζωηρὰν ὤθησιν πρὸς τὸν ἀγᾶ λαβὼν ταντοχρόνως καὶ τὸ κλειδίον.

Τῳόντι, μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔφθασαν εἰς μικρὰν σιδηρᾶν θύραν εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ κονακίου, ἣν ἀνοίξαντες εἰσῆλθον.

Ἅμα ἡμιέκλεισαν ταύτην καὶ ἔμειναν σχεδὸν ἐν τῷ σκότει, τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ διενοήθη νὰ πράξῃ ὁ ἁρματωλὸς, ἦτο νὰ ρίψῃ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας ἐκ τῶν ὀπισθίων καὶ περιτυλίξῃ σφικτότατα τὸ σῶμα καὶ τὰς χεῖρας τοῦ ἀγᾶ, ὥστε νὰ τὸν θέσῃ εἰς παντελῆ ἀκινησίαν.

— Μὴ μπαμπεσιὰ, ἀγᾶ . . . πέ μου πῶς θ' ἀνάψου με τὸ κανδύλι γιὰ νὰ φέγγουμε, γιατί . . . μὰ τὸ . . .

— Μὲ τί χέρια 'μπορῶ νὰ τ' ἀνάψω; μοῦ τὰ 'χεις κρατημένα.

— Κοιμᾶται ἐδῶ κάνένας;

— Ὄχι.

— Ὠρὲ, στὸ Μουχαμέτη σου ἀπάνω, πέ μου δὲν εἶναι ἐδῶ κανενὸς γιατάκι;

— Ὄχι, μὰ τὸν Ἀλάχ! μετά τινος δισταγμοῦ ἀπεκρίθη ὁ ἀγᾶς.

Τότε ὁ Χρῆστος ἔσυρε τὰ τσακουμάκιά του, καὶ διὰ θρυαλλίδος ἐκ θείου, κοινῶς καλουμένης τὸ σούρφανον, ἤναψε μικρὸν ὑάλινον κλεπτοφάναρον, ὅμοιον τῆς λεγομένης λαντέρνας, ὅπερ ἔφερεν ὡς πυριτοθήκην περὶ τὴν ζώνην αὐτοῦ.

Ταῦτα πάντα ἐγένοντο μετ' ἀγχινοίας, ἐπιτηδειότητος καὶ ταχύτητος ἀπαραμίλλου. δεικνυούσης τὸ φυσικὸν τοῦ βίου ἐκείνου. Συγχρόνως ἔκλεισε τὴν θύραν ἔσωθεν, ἐξέτασε τὸν μηχανισμὸν τῶν μανδάλων της καὶ ἔκρυψε τὴν κλεῖδα ἐντὸς τῆς ζώνης του.

Μετὰ ταῦτα ἔστρεψε τὸ φῶς πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις τοῦ μέρους, εἰς ὃ εἰσῆλθον. Τὸ ἔδαφος ἦτον ὑγρὸν, ἐστρωμένον μὲ λιθίνους πλάκας· οἱ τοίχοι ἐπίσης γυμνοὶ καὶ ὑγροί· ξύλινοί τινες στῆλαι ὑπεστήριζον τῆδε κακεῖσε τὴν ὀροφήν.

Εἰς τὸ βάθος καὶ ἀντικρὺ τῆς θύρας, δι' ἧς εἰσῆλθον, ἐφαίνετο ἑτέρα κεκλεισμένη θύρα.

— Ποῦνται τὸ μπιντροῦμι, ἀγᾶ;

— Ἀπ' ἐκείνη τὴ πόρτα μία πόρτα παρακάτω, ἀπεκρίθη οὗτος τρέμων καὶ διστάζων.

Τὸ ὕφος του δὲν διεξέφενγε τὴν ὀξύνοιαν τοῦ ἁρματωλοῦ, δι' ὃ καὶ ἐπροχώρει προφυλακτικώτερα. Ἤνοιξε τὴν θύραν, ἐβύθισε τὸν φανόν του, καὶ βλέπει τῳόντι ἐπὶ ξυλίνης τραπέζης ἐξηπλωμένον καὶ βαθέως κοιμώμενον κολοσσιαῖον ἀλβανόν, φέροντα τὰ ἐνδύματα καὶ τὴν παποῦτσαν του.

Τὸ νέον τοῦτο δωμάτιον ἦτον ἡμιυπόγειον, ἔπρεπε δηλ. νὰ καταβῇς δύο ἢ τρεῖς βαθμίδας, ὅπως φθάσῃς εἰς αὐτό.

— Μουρτάρη, μπασέση ἀγᾶ, εἶπε κλείων πάραυτα τὴν θύραν θέτων τὸ γιαταγάνιον εἰς τοὺς ὀδόντας καὶ σύρων τὸ πιστόλιον.

— Μὰ τὸν Ἀλάχ! δὲν τὸ ἐγνώριζον καπετὰν Χρῆστο ἐφέντη μου. . Ἐκεῖ μέσα εἶναι ἡ πόρτα τοῦ μπουτρουμιοῦ. ὠχρὸς ὡς τὸν κηρίτην λίθον καὶ τρέμων εἶπεν ὁ ἀγᾶς.

Ὁ ἁρματωλὸς τὴν ἤνοιξε πάλιν, καὶ κρατῶν τὸν ἀγᾶ καὶ τὸ πιστόλιον ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ κοιμωμένου, κρύπτων ὅσον ἠδύνατο τὸ φῶς τοῦ φανοῦ καὶ μὴ ἐπιτρέπων εἰμὴ ἀμυδρὰν τινα λάμψιν, ἵνα διακρίνῃ τὰ περὶ ἀντικείμενα. Μόλις ἐπλησίασε καὶ ἠλεκτρίσθη ὑπὸ φωνῆς γλυκυτάτης, ἥτις διαπέρασε τὴν καρδίαν του μέχρι τῶν ἐσχάτων αὐτῆς φύλλων. Ἡ φωνὴ ἐξήρχετο ἐκ τῆς εἱρκτῆς καὶ ἦτον ἡ τοῦ Βέλχου, ὅστις μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀταραξίαν ἐτραγῴδει τὸ ἀκόλουθον ᾆσμα·

»Ἀγάπη θέλει φρόνημον, θέλει ταπεινοσύνην,
»Θέλει λαγνὸ περπατησιὰ, ἀετοῦ ὑψηλοφρόσυνην·
»Μία εἶναι ἡ ἀγάπη μου κ' ἕνα Θεόν ὁ ξεζῶ·
»Ταῖς ἄλλαις παίζω καὶ γελῶ γιὰ νὰ ταῖς ἀοκιμάζω.
»Χάρε σὰν ἀπεφάσισες καὶ θέλεις νὰ μὲ πάρῃς
»Γιὰ ἕνα νὰ πολυεύρωμε στὸ μαρμαρένιο ἀλῶνι
»Κ' ἐν μὲ νικήσῃς Χάρε μου παίρνεις τὸν ψυχή μου
»Κ' ἐν σὲ νικήσω πάλ' ἐγὼ, πάγαινε στὸ καλόσυ.»

Ὁ Χρῆστος ἐνθουσιάσθη καὶ ἐνταυτῷ περιεπλέχθη ἀγνοῶν τί νὰ πράξῃ.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν μεγίστη λάμψις ἀστραπῆς, προμηνύουσα πτῶσιν κεραυνοῦ, κατεφώτισε τὸν θάλαμον διαχυθεῖσα ἐκ θυρίδος σιδηροφράκτου τοποθετημένης ἄνω τῆς γωνίας τοῦ τοίχου καὶ τῆς ὀροφῆς. Μία ἰδία ὡς ἡ ἰδία ἀστραπὴ ἀστραπηδὸν διῆλθε τοῦ κρανίου του. Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ κεραυνὸς διέρρηξε τοὺς πατάγους αὐτοῦ μετὰ μακρᾶς ἠχοῦς ἐξεκένωσε καὶ οὗτος τὸ πιστόλιόν του ἐπὶ τοῦ κρανίου τοῦ κοιμωμένου ἀλβανοῦ.

Ὁ δυστυχὴς φύλαξ ἐσπάραξεν ὡς πτηνὸν διὰ μίαν στιγμὴν καὶ πάραυτα μετέβη εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ὁ κρότος τοῦ πιστολίου ἀπεχωνεύθη εἰς τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον τοῦ κεραυνοῦ πάταγον, ὅστις καὶ δὲν ἔπιπτε μακράν των.

Ὁ δὲ ἀγᾶς εἰς τὴν τοιαύτην τόλμην καὶ ἀπόφασιν τώρα ἀποπτηθεὶς ἐμηδενίσθη καὶ δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο εἰμὴ πῶς νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν ἀναλγητον ἐκεῖνον ἄνδρα, ἵνα μὴ καὶ τοῦτον οὕτως μεταχειρισθῇ.

— Ὠρὲ Βέλχο! σὺ εἶσαι ποῦ τραγῳδάεις. . . ἐγῶ' ὁ Χρῆστος Μιλιόνης καὶ ἦρθα νὰ σε πάρω.

— Ὠρὲ μπάρμπα Χρῆστο, τὸν σκότωσες τὸν γκέκα; Ἀφερίμ Χρῆστο! πῶς μπόρεσες ν' ἄρθῃς ἴσα μ' ἐδῶ;

— Τσῶπα! ἔχ' ἀπομονή, Ἀγᾶ, ἀμ' πῶς θ' ἀνοίξωμε τῶρα τούτη τὴ σεδερόπορτα;

— Τὰ κλειδιὰ εἶναι στοῦ πασᾶ τὸν ὀντά.

— Ἀγᾶ, βρομοκούναβο, μὴ λὲς ψέματα! . . .

— Ἔτσι ποῦ νὰ ζήσῃ τὸ κεφάλι σου, καπετὰν Χρῆστο μου, ἀλήθεια λέγω· ἐψέλλιζεν ὁ ὑποχείριος τοῦρκος τρέμων ἐξ ὑπερβολικοῦ φόβου.

— Κώλωσε πίσω, ἀγᾶ, στὰ ζῆ κολώνα . . . . μπαμπέση ἀγᾶ, μὴ ταράζεσαι, θὰ σὲ δέσω ὅσο νὰ βουλιάξω τὴ μπόρτα . . . . γιὰ τῆρα ἐκεῖνο τὸ ψωφίμι.... ἡ ἄλλη πιστόλα εἶναι γιὰ σένα, ἀστρίτη (ἀστροίτης ὄφις).

Ὁ ἁρματωλὸς ἔθεσε τὸ φανάριον κατὰ γῆς, ἐξετύλιξε τὸ στρόφιον (σαρίκιον) ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγᾶ καὶ ἔδεσε διὰ τούτου ὀπισθίως τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του ἐπὶ μιᾶς τῶν μαρμαρίνων στηλῶν, ἃς τινας ἐκ πλησιοχώρου τινὸς ναοῦ μετέφερον βεβαίως ἐκεῖ.

Εἶτα δὲ ἤρχισε νὰ γεμίζῃ γοργῶς τὸ ἐκκενωθὲν αὐτοῦ πιστόλιον.

Ἡ σιδηρᾶ πλατεῖα θύρα τῆς εἱρκτῆς τοῦ Βέλχου ἦτον ἀπαραβίαστος. Ὅλαι αἱ προσπάθειαι καὶ τὰ μηχανουργήματα, τὰ ὁποῖα ἀμφότεροι, ὁ μὲν ἔσωθεν ὁ δὲ ἔξωθεν, μετεχειρίσθησαν, ὅπως τὴν διαῤῥήξωσιν, ἀπέβησαν μάταια.

Ὁ Βέλχος ἐν τούτοις δὲν ἦτο μόνος ἐν τῇ εἱρκτῇ, εἶχε καὶ συμπεφυλακισμένον, τὸν ὁποῖον πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχον καθείρξει· οὗτος δὲ οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὴν θρησκείαν, ἀλλ' οὔτε τὴν αἰτίαν τῆς φυλακίσεώς του εἶχε ἐυνηθῆ νὰ μάθῃ. Τοσοῦτον ἀῤῥήμων ἦτον ὁ νέος ἐκεῖνος ἀνήρ. Ἦτο πρὸς τούτοις ἔμμαλλος καὶ ἄγριος τὴν φυσιογνωμίαν. Πλὴν ὅ,τι ἐνέσπειρε ἐμπιεστοσύνην τινὰ εἰς τὸν διαπεραστικὸν ὀφθαλμὸν τοῦ νέου κλέπτου ἦτον ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ συμπεριφορὰ, οἱ τρόποι καὶ αἱ κινήσεις του, ἅτινα ἐνέφαινον ἀγωγὴν, τὴν ὁποίαν οὔτε οἱ ἀριστοκράται τοῦρκοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου εἶχον, οὔτε οὗτοι οἱ ἀρχιλεβένται.

Ὁ συνδεσμώτης οὗτος τοῦ Βέλχου ἠκροάζετο καὶ περιεσκόπει μετὰ ψυχρᾶς ἀπαθείας τὰ κινήματα καὶ τὰς ὁμιλίας ἀμφοτέρων τῶν χριστιανῶν χωρὶς νὰ προσφέρῃ βοήθειάν τινα εἰς τὴν διάῤῥηξιν τῆς θύρας, οὔτε κἂν νὰ δεικνύῃ ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν δραπετεύσεως.

— Σώχουνε χοντραῖς καδέναις στὰ ποδάρια Βέλχο, μαῦρο παιδί μου! . . . . ἀμ' αὐτὸς ὁ χαψομένος δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ βοηθήσῃ; εἶπεν πάλιν ὁ Χρῆστος, θέτων τὸ κλεπτοφάναρον εἰς μικρὰν στρογγύλην ὀπὴν τῆς θύρας, ἵνα ἴδῃ ἐντός.

— Καπτάνε, εἶπεν ὁ Βέλχος, ἄλλο δὲν ἔχει παρὰ τὸ μπαροῦτι, . . . αὐ περνᾷ ἡ ὥρα, καὶ θὰ μᾶς πλακώσουνε οἱ τοῦρκοι . . . . παραμόνεψε πάλι τ' ἀστροπελέκι καὶ σὰν ἀκούσῃς τὴ βροντὴ του καὶ τὰ πεῦκα καὶ ταῖς ὀξειαῖς νὰ βογγάνε ἀφ' τὸν ἀέρα, βάλε φωτιὰ στὴ κλειδαριὰ κ' ἔνοια σου.

Ὁ Χρῆστος, τῳόντι, ἀφοῦ μετεχειρίσθη πάντα τρόπον, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν ἀγᾶ νὰ μαρτυρήσῃ ποῦ ἦτο ἡ κλεὶς τῆς θύρας, κατέφυγεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ Βέλχου. Τουτέστιν ἔλαβε φυσέκιον, τὸ ἐκκένωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἶτα διὰ τοῦ συνέλου ἐζήμωσε τὴν πυριτιδα, τὴν ἔπλασεν εἰς ζύμην καὶ ἠτοιμάζετο νὰ φράξῃ δι' αὐτῆς τὰς ὀπὰς τοῦ κλείθρου, ὅπως γεμίσας αὐτὸ ξηῤῥᾶς πυριτίδος τὸ διαῤῥήξῃ διὰ τῆς ἐξάψεως.

Τὸ μέτρον τοῦτο ἦτο τὸ ὕστατον· καθότι ὁ κρότος ἠδύνατο νὰ προσελκύσῃ καὶ τοὺς ἐπιλοίπους φύλακας.

— Ἠρεύησας διόλου τὰ ἐνδύματα τοῦ φονευθέντος φύλακος μήπως αἱ κλεῖς εἶναι ἐπάνω του; πλησιάσας πρώτην φορὰν τὴν ὀπὴν ὁ ἄχρι τοῦδε ἀῤῥήμων ἠρώτησεν εἰς γλῶσσαν καθαράν.

— Βρὲ καλὰ λές, πδί! ἔκραξεν ὁ Χρῆστος κτυπῶν τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρός του, πῶς παλαβώθηκα καὶ δὲν ἔψαξα τὸ λέσι! Ποῦθε νὰ κρατῇ, μωρὲ τὸ σῶί σου ποῦ διδασκαλεύεις ἔτσι διὰ μέσα θ' ἀπ' τὰ κάγγελα τῆς χάψης; . . . . νά σαι ὠρὲ καὶ σὺ, γατόψαρο τσὴ Χριστοσύνης.

— Δύστηνος Ἑλλάς! Ναί κἀγὼ παῖς τῆς Ἑλλάδος εἰμί· ἀπεκρίθη οὗτος ἀναστενάζων.

— Ἄμ' δὲ καίγουνται ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μωρὲ διαβασμένε ἔτσι δὰ εὔκολα οἱ παῖς τῆς Ἑλλάς, εἶπεν ὁ Βέλιος, ὅστις ἐξέλαβε τὸ κἀγὼ ἀντὶ τοῦ ῥήματος καίω.

— Ὠρὲ ἐδῶναι τὰ κλειδιὰ μὰ κοντσὰμ ἀρμαθιά!... ἀγᾶ, μονομερίβα (ὀφις) μοναχή! γιατί δὲν τῶλεγες; ἄχ, ὠρὲ καὶ νὰ μὴ σοῦχα τὸ λόγο μου ταμένο, θὰ σοῦ περνοῦσα τὸ χατζάρι ἀφτὴν κοιλιὰ ἴσα ἀπάνω σταῖς πλάταις. Ὁ ἀγᾶς ἔτρεμε, διότι πᾶσα ἐλπὶς του ἀπώλετο ἤδη.

Αἱ κλεῖς, τὰς ὁποίας ὁ ἀρχιαρματωλὸς εὗρεν εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ, ἦσαν αἱ τῆς εἱρκτῆς καὶ συνάμα τῶν δεσμῶν τῶν φυλακισμένων.

Ἐν ἀκαρεῖ ὁ Βέλχος ἦτον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Χρήστου.

— Αὐτὸς ὁ βαρύμοιρος ὁ γκέκας μ' ὦδειχνε σὰν καλὸς ἄνθρωπος, ἔλεγεν ὁ Βέλχος, καθ' ἣν στιγμὴν ἀῤῥηρει τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὅπλα τοῦ νεκροῦ . . . . σὰν μοῦπε πῶς τὸ ταχὺ θὰ μοῦ πάρουνε τὸ κεφάλι, τοῦ ζήτησα ψύχα κρασὶ καὶ ἕνα μπουζούκι γιὰ νὰ τὸ γλεντήσω ἀπόψε . . . . μοῦ τάφερε σὰν τιμημένος ὀχτρὸς, μὰ ποῦ νὰ τόξερε ὁ δόλιος πῶς καλόγρια μαύρη πότιζε μὲ φαρμάκι τὸ μαῦρο του κυπαρίσσι!

— Πάρε σὺ νοικοκύρη τὴ μιὰ πιστόλα καὶ τὴ πάλλα τοῦ Γκέκα γιὰ διαφεντεψί σου . . . , πῶς σὲ λένε, ὠρὲ ποῦθε κρατεῖ ἡ φάρα σου;

— Νικόλαος εἶναι τὸ βαπτιστικόν μου.

— Νίκος.... χαίρουμαι, κὺρ Νίκο, ποῦσαι ῥωμιός.... πῶς ἐλέγανε τὸν πατέρα σου;

— Ἀλασσώτης . . . Νικόλαος Ἀλασσώτης . . . ἐξ Ἀλασσῶνος τῆς Θεσσαλίας.

— Ἀφ' τὴν Ἀλασσῶνα . . . γ' αὐτὸ δά μοῦσαι διαβασμένος! . . . τί κάνει ὁ κὺρ Ἄνθρωπος ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς Ἀγιᾶς Τριάδας, τὸν γρωνίζεις; δυὸ φοραῖς τοῦ γλύτρωσα τὸ κεφάλι.

— Εἶναι ὁ θεῖός μου, κύριε ἁρματωλέ . . . ἡ σχολὴ τῆς Ἀλασσῶνος . . .

— Προβατᾶτε, εἶπεν ἐντόνως ὁ Χρῆστος, δὲν ἔχομεν καιρὸ τῶρα, κὺρ Νίκο, νὰ κρένουμε γιὰ τὰ σκολειά. Σὰ βγοῦμαι ἀπ' τὸ Καρβουνάρι μὲ γερὸ πετσί, τότε μᾶς μολογᾶς καὶ σὺ τῆς ἁμαρτίαις σου.

— Βέλχο, τί νὰ κάνουμε τὸν ἀγᾶ, νὰ τὸν πάρωμεν σιμά μας ἢ νὰ τὸν ἀῤῥήσουμε λυταριασμένο ζῆ κολώνα;

— Τοῦ χάρισες τὴ ζωὴ, Χρῆστο;

— Ναί, τοῦχο τασμένο τὸ λόγο μου.

— Τότε καλλίτερα 'ναι νὰ τὸν πάρουμε μαζῆ. Θὰ μᾶς χρησιμέψῃ γιὰ νὰ παντρεφτῶ τὴ λυγερή μου.

— Ἄφησε τὴ λύγερή σου Βέλχο, πηνομῆς γ' αὐτὴ κόντεψες νὰ χάσῃς καὶ σὺ τὸ κεφάλι σου, καὶ τοῦ ἀδελφοῦλί σου καὶ τὸ δικό μου ἀντάμα.

— Χρῆστο καπτάνιέ μου, σοῦ χρουστάω τὴ ζωοῦλά μου μὰ μὴ μιλᾷς γιὰ τὴ πιστική μου, ἢ ἀλλιῶς εἶναι χριστιανοποῦλα . . . κ' ὅσο νιόθω πῶς πόψε 'ναι στὸ πέλαγος μὲ τέτοια φορτοῦνα μ' ὄρχεται νὰ πέσω κάτου ὀπὸ τὴ λυγοῦρα.

— Τράβα μπρὸς ἀγᾶ· μίλα τῶρα ποῦθε θὰ βγοῦμε, εἶπεν ὁ Χρῆστος, λύων τοῦτον ἐκ τῆς στήλης καὶ δραττόμενος ἐκ νέου τοῦ τραχήλου του, ἀλλάζων δὲ ἀμέσως τὴν ὁμιλίαν ὡς νὰ δυσηρεστήθη εἰς τοῦ Βέλχου τοὺς λόγους.

— Ἀπ' τὴν ἴδια πόρτα, Χρῆστό μου.

— Δὲν ἔχει ἄλλο μέρος; τί μουδιάζεις, ἀγᾶ; . . . . μ' ὄρχεται πῶς κάτι μοῦ κρύφτεις.

— Μοῦ κάνεις ὅρκο πῶς γιὰ δύο χρόνια ὅσαις φοραῖς καὶ ἂν πέσω στὰ χαίρά σου δὲ θὰ μὲ χαλάσῃς;

— Μὰ τὸ ζωντάνεμα τῶν ψαριῶνε τῆς Ζωοδόχος Πηγῆς δὲ σὲ γκιᾶζω.

— Γλέπεις 'κείνη τὴ κλεισμένη κλαβανὴ 'κεῖ 'πάνω στὸ ταβάνι; . . . ἐκεῖ εἶναι ὁ ὀντᾶς μου, ἐκεῖ μέσα τῶρα κοιμᾶται ἡ Χάμκω μὲ τὴ κόρη της τὴ Χαϊνίτσα. Ἐγὼ ἔχω μιὰ σκάλα ἀπὸ τριχιαῖς καὶ τὴ ῥίχνω καὶ κατεβαίνω σὰ θέλω νάρθω νὰ ἰδῶ τί κάμουνε οἱ χαψωμένοι.

— Ἡ Χάμκω τοῦ Βελῆ μπέη τοῦ Τεπελενίου ἡ χήρα; ἐκπλήκτως ὁ Χρῆστος ἠρώτησεν.

— Βέβια, ἀπεκρίθη ὁ ἀγᾶς θαῤῥαλέως. Τὸ παιδὶ ἐκεῖνο, ποῦ μοῦ πῆρες σκλαβάκι καὶ πάει στὸ μοναζῆρι τῆς Πολλίνας εἶναι ὁ γυιός της ὁ Ἀλῆς.

— Βέλχο, ἀνδρειωμένε μου γυιέ, ἡ Παναγία ἡ Καλαρίτισα εἶναι μαζῆ μας! ἔκραξεν ὁ Χρῆστος ἀνάπραστος ὑπὸ χαρᾶς . . . ἐγὼ κρατῶ τὸν ἀγᾶ, πάρε τὸ φανάρι.... Νίκο, ξεφτέρι μου γραμματισμένο, κάνε πλάταις τοῦ Βέλχου.

Ὁ λογιώτατος, τουτέστιν ὁ πολύθριξ ἐκεῖνος νέος, τὸν ὁποῖον ὡς διδάσκαλον ἐξελάμβανεν ὁ Χρῆστος, πολὺ ὅμως διαφορετικὸν θέλομεν ἀπαντήσει, μετ' οὐ πολὺ ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς πύλης ἔκλινε μικρὰν τὸν αὐχένα. Μετὰ ταῦτα ὁ Βέλχος πηδήσας ὡς ἀλέκτωρ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ καὶ ἀναβὰς ὡς σαβᾶς ἐπὶ τοῦ κιονοκράνου τῆς στήλης ἤνοιξε τὴν ὁριζόντιον καταπακτήν.

— Ποῖος εἶναι; ἠκούσθη τουρκιστὶ φωνή τις λυγηρὰ ἐξερχομένη ἐκ λάρυγγος νέας κόρης . . . . μάννα, μάννα, ἄνθρωπος εἶναι ἐδῶ.

— Μὴ σαλέψῃς, Χάμκω, γιατί σὲ σκότωσα καὶ σένα καὶ τὴ κόρη σου . . . σηκώστε ντυθῆτε καὶ ἀκολουθᾶτε, εἶπεν χαμηλοφώνως ὁ Βέλχος, ῥίπτων διὰ τοῦ φανοῦ του δραγὴν φωτινῶν ἀκτίνων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν· εἶτα περιέστρεψε τὸ φῶς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τοῦ θαλάμου, ὅπως περιοπτεύσῃ τὰ πάντα.

— Ποῖος εἶναι ἐδῶ, ἔκραξεν ἡ ἀμαζὼν ἐγειρομένη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην φωνήν.

— Μὴν ταράζεσαι Χάμκω, εἶμαι ὁ Βέλχος, ὁ φίλος τοῦ Γαρδίκι . . . μὲ γνωρίζεις τῶρα;

— Ἀναθεμάσε, σκορπίνα σὺ εἶσαι; . . . Ἀλῆ, Ἀλῆ μου, γύρε καὶ τράβα τὴ κουμπούρά σου ἀπάνω του.

— Ὁ Ἀλῆς σου, εἶναι κερὰ ἀνεμογάνα (α), ἀλαργεμένος ἀπ' ἐδῶθε, ἀντάμα μὲ τὸν ἀδελφοῦλί μου τὸ Μίλιο. Ἀσηκώσου, Χάμκω, μὴ χάνῃς καιρὸ, μὰ τὸ ψωμὶ δὲ θὰ σὲ σκοτώσουμε μηδὲ σένα μηδὲ τὴ χίλιαποδα σου (β) μὸν θὰ σὲ παραδώσουμε στοὺς Γαρδικιώταις.

— Ντέρι

σκορπισθέντας κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἐκ τῶν ἀνατολικῶν Ἀκροκεραυνίων ἰχνηλάτουν αὐτὴν ἐκ τοῦ σύνεγκυς.

Ἡ Χάμκω κατέφυγε τότε μετὰ τῶν τέκνων της παρὰ τῷ Χαρζὰν-ἀγᾶ φίλῳ παλαιῷ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ ἐχθρῷ ἀσπόνδῳ τῶν Γαρδικιωτῶν. Οὗτος δὲ τὴν ἔκρυψεν εἰς τὸ κονάκιον, ὅπου πρὸ ὀλίγου τὴν εἴδομεν.

Τὴν ἑσπέραν ταύτην, ὅτε ὁ ἀγᾶς παρέλαβε τὸν νέον Ἀλῆ εἰς τὸν περίπατον, ὅπως ἀναπνεύσῃ ὀλίγον πλὴν τὴν αὐτὴν νύκτα ἐπῆλθε καὶ ἡ ἔφοδος τοῦ Χρήστου καὶ Μιλίου, ἥτις ὑπεδούλωσεν ὡς εἴδομεν ἀμφοτέρους.

Ἦτο γυνὴ ἡ Χάμκω μᾶλλον μικροῦ ἀναστήματος πλὴν εὔσαρκος καὶ συμμετρική. Δὲν ἦτον εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, πλὴν δὲν εἶχε πατήσει ἔτι καὶ τὴν μοῖραν τοῦ μεσημβρινοῦ της. Μᾶλλον φαιὰ ἢ μελάγχρους, ὡς ἤθελέ τις ἐκλάβει τὴν ὀρεινὴν ἐκείνην γυναῖκα, εἶχε κόμην ξανθὴν, ἄφθονον, καὶ λεπτὴν ὑποκρυπτομένην ὅμως ἀεννάως ὑπὸ τὸ μέγα καὶ βαρὺ στρόφιόν της, ὅπερ καὶ κατεβίβαζεν ὡς πέπλον. Αἱ παρειαί της ἦσαν στιλπναί, ἀλλὰ παρερχομένης ἀνθηρότητος, καὶ χροιασμέναι μόνον δι' ἐλαφροῦ πελαιχροῦ, προερχομένου ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, εἰς ἃς καθεκάστην ἐξετίθετο. Εἶχεν ὀφθαλμοὺς καλλιβλεφάρους μεγάλους ὡραίους καὶ κυανοῦς, βλέμματα μετριοπαθῆ, σταθερὰ, πλήρη ὑπουλότητος ἢ ἀποφάσεως μετ' ἀναλόγου τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ψυχικῆς αὐτῆς διαθέσεως, στόμα καὶ χεῖλη μᾶλλον μεγάλα, ὀδόντας μετρίας λευκότητος, καὶ ῥῖνα μικρὰν καὶ ὡραίαν. Ἡ ὁλικὴ συναρμολογία τῆς φυσιογνωμίας της ἦτον εὐάρεστος, εὐπρόσιτος, μὴ προδίδουσα οὔτε σκληρὰν καρδίαν, οὔτε αἱμοχαρῆ ἰδιοσυγκρασίαν παράξασαν τὸ γάλα, τὸ θηλάσαν τὸ τυγρίδιόν της δηλ. τὸν νέον Ἀλῆ, ὑπὲρ οὗ καὶ μόνον ἐγκατέλιπε τὸν γυναικωνίτην καὶ ἐζώθη τὸ ξίφος· ἔδραξε τὸ τουφέκιον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν τύρβην τῶν περιπετειῶν.

Ἡ Χαϊνίτζα ἦτο κόρη νεωτάτη φέρουσα τὴν δρόσον τῆς Ἥβης, ἥτις ὡς ἔαρος ὀμίχλη ἀεὶ ὑποκρύπτει τὰ σωματικὰ ἡμῶν ἐλαττώματα. Αὕτη δὲν ἦτο φαιὰ, ἀλλὰ μελάγχρους καὶ διαφάρου ὄψεως καὶ φυσιογνωμίας τῆς μητρός της· τὰ ὄμματά της ἦσαν μελανὰ καὶ βλοσυρὰ, τὸ ὕψος της ἀκατάδεκτον, ὑπερήφανον καὶ σοβαρὸν, τὸ ἀνάστημά της ἀνατεταμένον. Ἔκτοτε ἀνεδεικνύετο σκληρὰ, ἐπίμονος, εὐερίθιστος, ἐκδικητικὴ καὶ λίαν ἀπότομος.

Συγχνάκις θέλομεν λάβει τὴν εὐκαιρίαν νὰ σπουδάσωμεν καλλίτερον τὴν νέαν ταύτην, ὅταν δηλ. σὺν τῇ ἡλικίᾳ αὐτῆς καὶ τὸ πρόσωπόν της ἠρρεώνῃ καὶ τὰ πάθη της ἔβαιον εἰς ἀνώτατον παροξυσμόν.

Ὁ Χρῆστος καὶ οἱ λοιποὶ ἀφίκοντο παρὰ τῇ μονῇ τῆς Πολλίνας (α), καθ' ἣν ὥραν οἱ ἀθιγγάνοι περιεκύκλωσαν αὐτὴν καὶ οἱ κύνες ἐμαίνοντο ὑλακτίζοντες.

— Τί νᾶναι κεῖνο τ' ἀσκέρι ὠρὲ Βέλιο; ἠρώτησεν ὁ ἁρματωλὸς ἠρεμήσας.

— Δὲν εἶναι Γαρδικώταις.

— Ὄχι εἶναι Τοῦρκοι! . . . κάτσε κάτω . . . . κερὰ Χάμκω, τί παντοχέυεις; κάτσε κάτω, λέω!

Ἐκάθησαν ὅλοι χαμαὶ, ὁ δὲ ἁρματωλὸς Χρῆστος ἀνασηκούμενος ὀλίγον ὡς λύγξ ἐξῄτει νὰ πληροφορηθῇ ὁποῖά τινα ἦσαν τὰ περὶ τῆς μονῆς σωμήν, περὶ ὧν ἔφεξῆς ὁ λόγος.

(Ἕπεται Κεφ. Γ.)

(α) Τινὲς τῶν σημερινῶν συγγραφέων οὐδένα ποιοῦσι λόγον περὶ τῆς ἀρχαιότητος ταύτης μονῆς, ἥτις νομίζομεν, νὰ σώζεται ἀχρὶς ὥρας ἴσως ἡ καλουμένη ἐκ τούτων μονὴ τῆς Ἀνδρανίτζας ἤτοι ἡ ἰδία τῆς Πολλίνας ὀνομασθεῖσα οὕτω κατὰ τὰ τριάκοντα τελευταῖα ταῦτα ἔτη.

Ο ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ.

Ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου Ἑλένης ἀνεγερθεὶς ἐν Ἱεροσαλὴμ ναὸς τοῦ Ἁγ. Τάφου, ὁ καλύπτων τὸν χῶρον τῆς ταφῆς τοῦ Σωτῆρος, εἶναι ἡ μόνη οἰκοδομὴ ἐκ τῶν ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως περιηγητῶν. Κεῖται δὲ ὁ ναὸς οὗτος κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν γωνίαν τῆς πόλεως, ἔχων εἰς τὰ πέριξ αὐτοῦ πολλὰς μονὰς, καὶ τὸ κυριώτερον μέρος τῆς συνοικίας τῶν Χριστιανῶν. Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ναοῦ τούτου εἶναι ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ μεσαιῶνος ἢ μᾶλλον ἀβεβαίου ῥυθμοῦ. Ἡ πρόσοψις αὐτοῦ πολυτελῶς κεκοσμημένη ἀλλ' ἠμεφθαρμένη, παρουσιάζει παράξενόν τινα ἀντιπαράθεσιν καλλονῆς καὶ ποικιχρότητος· καθότι κορωνίδες καὶ ἐπιστήλια, ἐντέχνως ἐξειργασμένα, φέφουσιν ἄνωθεν τοίχον γυμνὸν μετὰ συντεθλασμένων θυρίδων. Ἡ ἐξωτερικὴ θέα τοῦ ναοῦ τούτου ἀφανίζεται, καθὸ περιοριζομένη καὶ καλυπτομένη ὑπὸ τῶν πέριξ διαφόρων οἰκοδομημάτων τοῦ γραικικοῦ μοναστηρίου, τοῦ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ ἐγειρομένου. Περιπλέον δὲ καὶ διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα ἐν Ἱεροσαλὴμ ἀρχιτεκτονικὸν τρουλωτὸν ῥυθμὸν, ὅστις οὐδόλως συνδυάζεται μετὰ τοῦ πυργωτοῦ, τῶν τρούλων μὴ φαινομένων ἀπὸ τῆς προσόψεως, ἡ οἰκοδομὴ δὲν φαίνεται ὡς ναός.

Τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ συνίσταται ἐκ πολυαρίθμων ἐκκλησιῶν, παρεκκλησίων καὶ θυσιαστηρίων, ἀνηκόντων εἰς ὅλα τὰ θρησκεύματα καὶ τὰς αἱρέσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐκτὸς τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς αἱρέσεων. Τὸ μέγα κεντρικὸν καθολικὸν τοῦ ναοῦ εἶναι 70 ποδῶν διαμέτρου καὶ ἄλλων τόσων ὕψους. Πέριξ δὲ τούτου ὑπάρχουσι διάφορα μικρὰ παρεκκλήσια διὰ τοὺς Συρίους, τοὺς Κύπτας, τοὺς Μαρωνίτας καὶ ἄλλους ἄλλων αἱρέσεων, οἵτινες ἰδὲν ἔχουσιν ὡς τοὺς Λατίνους, τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ Ἀρμενίους μεγάλας ἐκκλησίας ἐν τῷ σώματι τοῦ ναοῦ. Ἡ τῶν Ὀρθοδόξων εἶναι λαμπρῶς καὶ πολυτελῶς ἠυτρεπισμένη, καὶ ἐπειδὴ διατηρεῖται ἀείποτε ἐν μεγαλοπρεπείᾳ ἔστιν ἀναντιρρήτως ἡ ἐπιδεικτικωτάτη ταύτης ἡ ἐπισπῶσα τὴν περιέργειαν τῶν Χριστιανῶν περιηγητῶν. Κεῖται δὲ ὁ ναὸς οὗτος κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν γωνίαν τῆς πόλεως, ἔχων εἰς τὰ πέριξ αὐτοῦ πολλὰς μονάς, καὶ τὸ κυριώτερον μέρος τῆς συνοικίας τῶν Χριστιανῶν. Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ναοῦ τούτου εἶναι ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ μεσαιῶνος ἢ μᾶλλον ἀβεβαίου ῥυθμοῦ. Ἡ πρόσοψις αὐτοῦ πολυτελῶς κεκοσμημένη ἀλλ' ἠμεφθαρμένη, παρουσιάζει παράξενόν τινα ἀντιπαράθεσιν καλλονῆς καὶ ποικιχρότητος· καθότι κορωνίδες καὶ ἐπιστήλια, ἐντέχνως ἐξειργασμένα, φέφουσιν ἄνωθεν τοίχον γυμνὸν μετὰ συντεθλασμένων θυρίδων. Ἡ ἐξωτερικὴ θέα τοῦ ναοῦ τούτου ἀφανίζεται, καθὸ περιοριζομένη καὶ καλυπτομένη ὑπὸ τῶν πέριξ διαφόρων οἰκοδομημάτων τοῦ γραικικοῦ μοναστηρίου, τοῦ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ ἐγειρομένου. Περιπλέον δὲ καὶ διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα ἐν Ἱεροσαλὴμ ἀρχιτεκτονικὸν τρουλωτὸν ῥυθμὸν, ὅστις οὐδόλως συνδυάζεται μετὰ τοῦ πυργωτοῦ, τῶν τρούλων μὴ φαινομένων ἀπὸ τῆς προσόψεως, ἡ οἰκοδομὴ δὲν φαίνεται ὡς ναός.

Τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ συνίσταται ἐκ πολυαρίθμων ἐκκλησιῶν, παρεκκλησίων καὶ θυσιαστηρίων, ἀνηκόντων εἰς ὅλα τὰ θρησκεύματα καὶ τὰς αἱρέσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐκτὸς τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς αἱρέσεων. Τὸ μέγα κεντρικὸν καθολικὸν τοῦ ναοῦ εἶναι 70 ποδῶν διαμέτρου καὶ ἄλλων τόσων ὕψους. Πέριξ δὲ τούτου ὑπάρχουσι διάφορα μικρὰ παρεκκλήσια διὰ τοὺς Συρίους, τοὺς Κύπτας, τοὺς Μαρωνίτας καὶ ἄλλους ἄλλων αἱρέσεων, οἵτινες ἰδὲν ἔχουσιν ὡς τοὺς Λατίνους, τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ Ἀρμενίους μεγάλας ἐκκλησίας ἐν τῷ σώματι τοῦ ναοῦ. Ἡ τῶν Ὀρθοδόξων εἶναι λαμπρῶς καὶ πολυτελῶς ἠυτρεπισμένη, καὶ ἐπειδὴ διατηρεῖται ἀείποτε ἐν μεγαλοπρεπείᾳ ἔστιν ἀναντιρρήτως ἡ ἐπιδεικτικωτάτη ταύτης ἡ ἐπισπῶσα τὴν περιέργειαν τῶν Χριστιανῶν περιηγητῶν. Κεῖται δὲ ὁ ναὸς οὗτος κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν γωνίαν τῆς πόλεως, ἔχων εἰς τὰ πέριξ αὐτοῦ πολλὰς μονὰς, καὶ τὸ κυριώτερον μέρος τῆς συνοικίας τῶν Χριστιανῶν. Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ναοῦ τούτου εἶναι ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ μεσαιῶνος ἢ μᾶλλον ἀβεβαίου ῥυθμοῦ. Ἡ πρόσοψις αὐτοῦ πολυτελῶς κεκοσμημένη ἀλλ' ἠμεφθαρμένη, παρουσιάζει παράξενόν τινα ἀντιπαράθεσιν καλλονῆς καὶ ποικιχρότητος· καθότι κορωνίδες καὶ ἐπιστήλια, ἐντέχνως ἐξειργασμένα, φέφουσιν ἄνωθεν τοίχον γυμνὸν μετὰ συντεθλασμένων θυρίδων. Ἡ ἐξωτερικὴ θέα τοῦ ναοῦ τούτου ἀφανίζεται, καθὸ περιοριζομένη καὶ καλυπτομένη ὑπὸ τῶν πέριξ διαφόρων οἰκοδομημάτων τοῦ γραικικοῦ μοναστηρίου, τοῦ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ ἐγειρομένου. Περιπλέον δὲ καὶ διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα ἐν Ἱεροσαλὴμ ἀρχιτεκτονικὸν τρουλωτὸν ῥυθμὸν, ὅστις οὐδόλως συνδυάζεται μετὰ τοῦ πυργωτοῦ, τῶν τρούλων μὴ φαινομένων ἀπὸ τῆς προσόψεως, ἡ οἰκοδομὴ δὲν φαίνεται ὡς ναός.

Τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ συνίσταται ἐκ πολυαρίθμων ἐκκλησιῶν, παρεκκλησίων καὶ θυσιαστηρίων, ἀνηκόντων εἰς ὅλα τὰ θρησκεύματα καὶ τὰς αἱρέσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐκτὸς τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς αἱρέσεων. Τὸ μέγα κεντρικὸν καθολικὸν τοῦ ναοῦ εἶναι 70 ποδῶν διαμέτρου καὶ ἄλλων τόσων ὕψους. Πέριξ δὲ τούτου ὑπάρχουσι διάφορα μικρὰ παρεκκλήσια διὰ τοὺς Συρίους, τοὺς Κύπτας, τοὺς Μαρωνίτας καὶ ἄλλους ἄλλων αἱρέσεων, οἵτινες

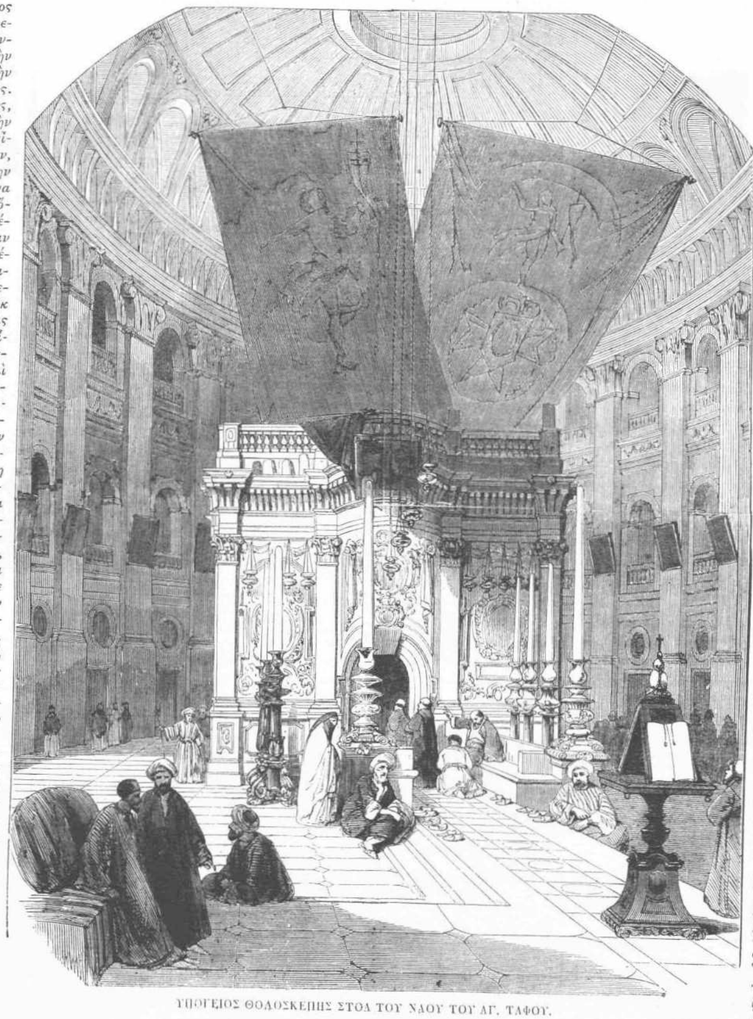

ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΘΟΔΟΣΚΕΠΗΣ ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΓ. ΤΑΦΟΥ.

Ἰδού πως περιγράφει ὁ Σιατοβριὰν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Τάφου·

«Ἡ ἐκκλησία, λέγει, τοῦ Ἁγ. Τάφου, συγκειμένη ἐκ διαφόρων ἐκκλησιῶν, ἐγηγερμένη ἐπὶ ἀνωμάλου ἐπιπέδου καὶ φωτιζομένη ὑπὸ πληθύος καυδήλων, ἔχει τι τὸ μυστηριῶδες. Τὸ ἐν αὐτῇ ἐπικρατοῦν φῶς, ὃν ἀμυδρὸν, συμβάλλει τὰ μέγιστα πρὸς τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν βαθεῖαν εὐλάβειαν. Ἱερεῖς δὲ διαφόρων αἱρέσεων κατοικοῦσι τὰ διάφορα μέρη τῆς οἰκοδομῆς. καὶ ἀπὸ τῶν ἄνω ἀψίδων, ὅπου εἰσὶν ἐμπεφωλευμένοι ὡς περιστεραὶ, καὶ ἀπὸ τῶν κάτω ἐκκλησιῶν καὶ παρεκκλησίων καὶ ἀπὸ τῶν ὑπογείων θόλων, αἱ ψαλμῳδίαι των ἀκούονται ἀδιακόπως νύκτα καὶ ἡμέραν. Τὸ ὄργανον τῶν Λατίνων μοναχῶν, τὰ κύμβαλα τῶν Ἀβυσσινίων ἱερέων, αἱ φωναὶ τῶν Γραικῶν καλογήρων, αἱ εὐχαὶ τῶν μοναστῶν Ἀρμενίων, οἱ θρηνῳδεὶς τόνοι τῶν ἀδελφῶν Κοπτῶν ἀλληλοδιαδόχως ἢ καθάπαξ προσβάλλουσι τὰ ὦτα, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τις πόθεν ὁ θόρυβος οὗτος τῶν ἁρμονιῶν προέρχεται, καὶ ἀναπνέει τὴν ὀσμὴν τῶν λιβανωτῶν, χωρὶς νὰ διακρίνῃ τὰς καιούσας αὐτὰ χεῖρας. Μόνον δὲ τὸν ἀρχιερέα βλέπεις ἀπερχόμενον νὰ τελέσῃ τὸ φοβερώτερον τῶν μυστηρίων ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνης θέσεως, ἔνθα πράγματι ἐτελέσθησαν, καὶ τοῦτον μετὰ σπου-

δῆς διαβαίνοντα καὶ παραμείβοντα τὰς στήλας, καὶ ἀκολούθως ἀφανιζόμενον ἐν τῷ σκότει τοῦ ναοῦ.»

Ὅλοι ἐν γένει οἱ περιηγηταὶ μέμφονται τῶν μοναχῶν τὴν ἀπάτην, τὴν διαφωνίαν καὶ τὴν κακοήθειαν τῶν κατοίκων τῆς ἱερᾶς πόλεως χριστιανῶν. Συχνάκις αἱ ἀντιζηλίαι των καὶ δυσμένειαι καταλήγουσιν εἰς αἱμοχαρεῖς καὶ φονικὰς ἔριδας καὶ βιαιοπραγίας, προκαλούσας τὴν μεσολάβησιν τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Τοῦρκοι περιφρονοῦσι καὶ χλευάζουσι τοὺς ζηλοτύπους τούτους καὶ φιλεκδίκους Λατίνους καὶ Γραικούς, τῶν ὁποίων τὸ ἀμοιβαῖον μῖσος εἶναι καταλογιστον. Συνίστανται δὲ τὰ κυριώτερα αἴτια τῶν διαφορῶν αὐτῶν ἐκ τῶν ἑξῆς·

α) Εἰς τίνας ἀνήκουσιν αἱ διάφοροι ἐκκλησίαι, τὰ παρεκκλήσια καὶ τὰ ἁγιαστήρια.

β') Πόσας ἀκοιμήτους καυδήλας ἔχουσιν ἕκαστοι τὸ δικαίωμα νὰ καίωσι.

γ') Ποῦ καὶ κατὰ τίνα τάξιν διαδοχῆς ἔχουν νὰ λειτουργήσωσι, καὶ

δ') Ποῖα τὰ δικαιώματα ἑκάστου περὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ τελετάς.

Γραικοί, Ἀρμένιοι καὶ Φραγκισκάνοι, ἐνῷ συγκατοικοῦσιν εἰς τὴν ἁγιωτάτην τῆς χριστιανοσύνης ἕδραν, ἡμέραν καὶ νύκτα ἐγκαρτεροῦντες εἰς προσευχὰς καὶ δεήσεις, ἀντὶ τῶν εὐσεβῶν φρονημάτων καὶ τῶν ἀδελφικῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα ἐχρεώστουν νὰ τρέφωσι πρὸς ἀλλήλους, μισοῦνται ἀδιάκοπον καὶ ἀτελεύτητον μῖσος, ζῶσιν εἰς διηνεκῆ πάλην, καὶ ἐνδιαιτῶνται εἰς ἀδιάλλακτον ἔχθραν.

Ἐκ τῶν ἐνταῦθα κειμένων δύο εἰκονογραφιῶν ἡ μὲν εἰκονίζει τὴν ὑπόγειον θολοσκεπῆ στοὰν τῆς ἐκκλησίας, ἡ δὲ παρίστησι τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ καὶ τὴν ἐξωτερικὴν θέαν τοῦ Κουβουκλίου τοῦ Ἁγ. Τάφου.

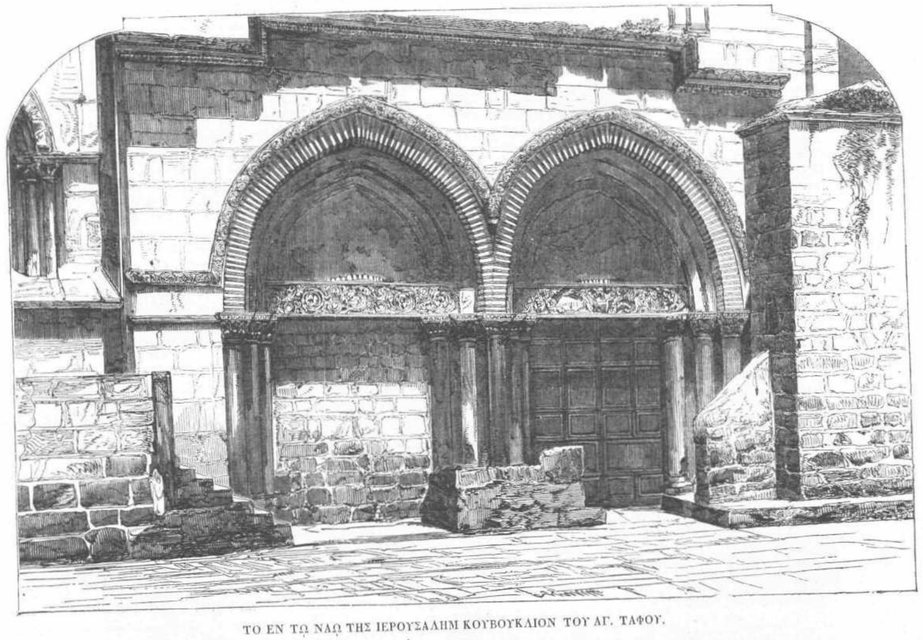

ΤΟ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΚΟΥΒΟΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓ. ΤΑΦΟΥ.

Ὑποκριταὶ καὶ ἡ σκηνή.

Οἱ ὑποκριταί, οὓς ὁ Σαιξπῆρος ἀποκαλεῖ «ἐπίτομα καὶ σύντομα χρονικὰ τῶν αἰώνων,» ζῶσι διπλοῦν βίον. Τὴν μὲν ἡμέραν ἐνδύονται, περιπατοῦσιν, ὁμιλοῦσι, καὶ διαιτῶνται ὡς οἱ συνήθεις θνητοί, τὴν δὲ νύκτα καθίστανται βασιλεῖς, αὐτοκράτορες, ἱερεῖς, πειρατὰ καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ τὸ δεύτερον εἶδος τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐστι τοσοῦτον ζωηρότερον, καὶ πλῆρες παραθύρων μεταβολῶν, ὥστε πολλάκις ὑπολαμβάνομεν ὡς ἀληθῆ αὐτῶν βίον τὸν νυκτερινόν, καὶ θεωροῦμεν τὸν κατὰ τὴν ἡμέραν ὡς ἀπατηλὸν καὶ φαντασιώδη. «Πῶς συμβαίνει,» ἠρώτησέ ποτε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κανταβριγίας τὸν ὑποκριτὴν Βαττερτόνα, «πῶς συμβαίνει, ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀπὸ τῆς σκηνῆς παριστάτε τοὺς ἀκροαταὶ ὑμῶν πράγματα φαντασιώδη ὡς πραγματικὰ, ἐνῷ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἐμποιοῦμεν αὐτοὺς τοιαύτην ἐντύπωσιν ὁμιλοῦντες περὶ ἀληθῶν πραγμάτων, ὡσεὶ ὁμιλοῦσαμεν περὶ φαντασιωδῶν;» «Τοῦτο προέρχεται,» ἀπεκρίθη ὁ Βαττερτόν, «διότι ἡμεῖς μὲν ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὁμιλοῦμεν περὶ φαντασιωδῶν πραγμάτων ὡσεὶ ἦσαν ἀληθῆ, ἐνῷ ὑμεῖς ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ὁμιλεῖτε περὶ ἀληθῶν πραγμάτων ὡσεὶ ἦσαν φαντασιωδῆ.» Τὸ χαρακτηριστικὸν καλοῦ ὑποκριτοῦ ἔγκειται ἐν τῇ βαρύτητι καὶ εἰλικρινείᾳ μεθ' ἃς ὑποκρίνεται πρόσωπόν τι.

Ἡ κοινωνικὴ κατάστασις τῶν ὑποκριτῶν ἔλαβε πολλὰς μεταβολὰς κατὰ τὰς διαφόρους χώρας καὶ περιόδους. Ἐν Ἀθήναις λ. χ. ἐτιμῶντο μεγάλως, καὶ τὸ μέσον, δι' οὗ αἱ θεσπεσιότατοι ἰδέαι τῶν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν τῆς κλασικῆς πρωτευούσης μετωχετεύοντο εἰς τὸ εὖς τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, ἐθεωρεῖτο εἰκότως ὡς ἄξιον σεβασμοῦ. Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ, ἔνθα τὸ σέβας πρὸς τὰς φιλολογικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἱκανότητας δὲν ἦν αὐτόχθον, οἱ ὑποκριταὶ κατεφρονοῦντο, καὶ δὲν μετέχουν τοῦ ἐλληνικοῦ δικαιώματος. Ἕτερος δὲ λόγος τῆς διαφορᾶς ταύτης τῶν δύο ἐνδόξων πόλεων τῆς ἀρχιότητος, τῶν ἀκμασασῶν κατ' ἐποχὰς διαφόρους, ἦν καὶ τὸ ὅτι ἡ μὲν ἀρχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ δράματος ἦν θρησκευτικὴ, καὶ οἱ πρῶτοι Ἕλληνες ὑποκριταὶ ἦσαν λίαν ἔντιμοι καὶ ἀξιοσέβαστα πρόσωπα, ἐνῷ ἐν Ἰταλίᾳ ἀνῆκον εἰς τὴν ταπεινοτάτην καὶ ἀγενεστάτην τάξιν. Εἰς τινα μέρη τῆς Γερμανίας οἱ ὑποκριταὶ πρότερον ἐθεωροῦντο ὡς ἀγενεῖς καὶ διαφθαρμένοι, καὶ ἐνεταφιάζοντο εἰς τὰς γωνίας τῶν νεκροταφείων ὡς αὐτόχειρες· ἀλλ' ἀφότου παρουσιάσθησαν εἰς τὴν σκηνὴν οἱ ἔνδοξοι καὶ ἀδυνατοι Γερμανοὶ ποιηταὶ Σίλλερ καὶ Γαίτης, οἱ ὑποκριταὶ ἀπολαύουσι μεγίστης ἐν Γερμανίᾳ ὑπολήψεως.

Ἐν Ἀγγλίᾳ δ' οἱ ὑποκριταὶ καὶ αἱ ὑποκρίτριαι ἐγένοντο θεατοὶ εἰς τὰς ἀνωτέρας συναναστροφὰς πολὺ πρότερον πρὶν ἢ ἀποκτήσωσι τὸ ὀνόμαν τοῦτο ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἡ μεγάλη φήμη τῶν ἐξόχων ἀγγλων ὑποκριτῶν Δαβὶδ Γαρρίκου, Ἰωάννου Κέμβλου μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ κυρίας Σίδδοῦ· ἔτι δὲ τοῦ Μακρεάδου, Καρλίου Κῆν, Γιοὺγ, Φάνυ Κέμβλου καὶ πολλῶν ἄλλων, ἐγοήτευσιν ἐπὶ τοσοῦτον τινὰς τῶν ἀριστοκρατῶν Ἀγγλων, ὥστε ἐνυμφεύθησαν ὑποκρίτρίας· Οὕτω λ. χ. ὁ δεσποτοῦνα Στεφάνου ἐγένετο μετὰ ταῦτα ἀμμασσα τοῦ Ἐσσὲξ, ἡ δεσποτοῦνα Μέλλικος συνῆψε γάμον μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀγίου Ἀλβανοῦ· ὁμοίως δ' ἡ δεσποτοῦνα Σοντάγου κατέστη κόμισσα Ῥόστς, καὶ ἀγαπάτο καὶ ἐτιμᾶτο οὐ μόνον διὰ τὰ προτερήματα ἐκείνα, ἅτινα κοσμοῦσιν αὐτὸς ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς κοινωνικὰς αὐτῆς ἀρετάς.

Ἅπας ὅδε ὁ κόσμος θεωρεῖ ὡς μεγίστην ἀδικίαν τὸ ἀποκλείειν ἀπὸ τῆς κοινωνίας τοὺς ὑποκριτὰς, καὶ κατακάσσει αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ζωγράφων, ποιητῶν, ἀγαλματοποιῶν, ἀρχιτεκτόνων καὶ μουσικῶν, ἥτοι μεταξὺ τῶν θιασωτῶν ἐν γένει τῶν ὡραίων τεχνῶν. Ταῦμας, ὁ μέγας τῆς Γαλλίας τραγικὸς ὑποκριτὴς, ἦν ἀρχαῖος φίλος τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος, ὅτε οὗτος ἦν ἁπλοῦς ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, καὶ ἡ φιλία αὕτη δὲν ἐλησμονήθη ὑπὸ τοῦ θαυμονίου στρατιωτικοῦ ἀνδρὸς οὐδ' ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον. «Ἔλθε νὰ μ' εὕρῃς ἐν Ἐρφούρτῃ,» ἔγραφεν ὁ Ναπολέων πρὸς τὸν Ταῦμαν μετὰ τὴν γερμανικὴν αὐτοῦ ἐκστρατείαν, «καὶ θὰ παραστήσῃς ἔχων τὴν πλατείαν τοῦ θεάτρου πλήρη βασιλέων.» Δὲν δύνασαι τὸ νὰ περιγράψῃς τὸν ἐνθουσιασμὸν, ὅστις ἀθεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ νὰ ἐνεγκαλισθῶσι τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀστάθες ἐπάγγελμα τοῦ ὑποκρικοῦ. Ὁποία τῷ ὄντι μεταβολὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον! Ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς ἀνθρωπίνης φήμης καὶ δόξης ἡ τοῦ ὑποκριτοῦ ἐστι προφανής. Ὁ ποιητὴς δύναται νὰ περιγράψῃ τὰ ἄκρα καταῤῥίοντα, καὶ εὐγενεῖς κόλπους κεκοσμημένους δι' ἀθανάτων καὶ πολυτίμων λίθων, δύναται νὰ χρωματίζῃ τὸ ὅμμα τοῦ ἥρωος αὐτοῦ διὰ τῶν φαιδροτέρων καὶ ζωηροτέρων χρωμ ατ ων, ὅσων ποτὲ ἡ ἀνθρωπίνη τύχη ἠδυνήθη νὰ παραγαγῇ ἐκ τῆς μιξεως τῶν φυσικῶν χρωμάτων, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ παρουσιάσῃ τὸν ἥρωα αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν θεατῶν· ὥστε εἰς τὸν ἀναγνώσκοντα ἁπλῶς τὸ ποίημα ὁ ἥρως φαίνεται φαντασιώδης καὶ ἐνυπνώδης. Ἀλλ' ὁ ὑποκριτὴς βλέπει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νοητικῆς αὐτοῦ δυνάμεως· ἡ σκηνὴ, ἐφ' ἧς ἵσταται, κυνεῖται ἐκ τῶν κεραυνοειδῶν χειροκροτήσεων τῶν θεατῶν· βλέπει ἀκόμα καταῤῥίοντα ἐξ εὐγενῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ῥοδοειδῆ χεῖλη στεῤῥόμενα ὑπὸ θελκτικοῦ μειδιάματος. Πάντα ταῦτα εἶσι προφανῆ καὶ πρακματικὰ, καὶ ἡ σκηνὴ δύναται εἰκότως νὰ παραδληθῇ πρὸς λαχεῖον. Ἡ ἐπιτυχία δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν ὑποκριτὴν πλούσιον καὶ ἀξιοσέβαστον, ἡ δὲ ἀποτυχία πτωχὸν καὶ δυστυχῆ, ἔχοντα μίαν καὶ μόνην ἐλπίδα, ὅτι δύναται ἴσως εἰς τὸ μέλλον νὰ διακριθῇ.

ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ.—Θέλως ἐλέφας, ἀνήκων εἰς κύριόν τινα ἐν Καλκούττᾳ, διέφυγε τὰς ἀλύσεις τοῦ φύλακος του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δάση ἔχαθε. Ὁ φύλαξ παντὶ σθένει προσεπάθησε νὰ διακιολογήθῃ ἐνώπιον τοῦ κυρίου του, πλὴν δὲν εἰσηκούσθη παρ' αὐτῷ· ἀπ' ἐναντίας μάλιστα οὗτος τὸν ἐκατηγόρησεν ἐπὶ ἀμελείᾳ καὶ, ἀκολούθως ὑποναίας ἐγερθείσης, ἐπὶ πωλήσει τοῦ ἐλέφαντος. Ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ κατηγορίᾳ δικασθεὶς ὁ δυστυχὴς φύλαξ καταδικάσθη νὰ ἐργάζεται διὰ βίου εἰς τὴν ὁδοποίαν, ἡ δὲ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐπωλήθησαν ὡς δοῦλοι. Μετὰ ὀωδεκαετίαν δὲ ὅλην σχεδὸν ὁ κατάδικος ἐσταλὴ εἰς τὴν ἑξοχὴν μετὰ τινων ἄλλων, ἵνα τοῦ βοηθήσῃ εἰς σύλληψιν ἀγρίων ἐλεφάντων. Θηρεύοντες προσέβαλον ἀγέλην ἐλεφάντων, ἐν οἷς ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶπεν, ὅτι εἶδε τὸν ἀπολωλότα, δι' οὗ εἶχε καταδικασθῆ εἰς τοσον σκληρὰν ποινὴν. Ὁ-θὲν ἀπεφάσισε νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀγέλην ἐναντίον τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων ἀποτρόπων τῶν μελῶν τῆς συνοδίας, ἀτινες οὐδόλως ἐσχησαν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεώς του. Ἅμα ἐπλησίασε τὸ ζῶον, ὡρμήσε πρὸς αὐτὸ, ὅτε ὁ ἰσχυρὸν μνή

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΩΝ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

—

Ἰδοὺ ἡ περίληψις τοῦ διαγγελματος τούτου.

«Πρὸς τὸν Σύλλογον τῶν Ἐνσπόνδων Πολιτειῶν,

»Αἱ ἡλίγαι ἑβδομάδες, αἵτινες παρῆλθον ἀπὸ τῶν διακοπῶν ἡμῶν ἤγαγον ἡμᾶς τοσοῦτον ἐγγὺς τῆς λέξεως τοῦ ἔτους, ὥστε δυνάμεθα νῦν νὰ ἀνακεφαλαιώσωμεν τὰ κατ' αὐτὸ συμβάντα. Ἡ δ' ἀνοιξάνησις αὕτη τοῦ παρελθόντος ἐστὶ τοιαύτη, ὥστε δύνασαι νὰ πληρώσῃ τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ ἡμῶν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Θείαν Πρόνοιαν διὰ τὴν μεταδόσασαν λύτης ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀφοσνὶς καρπὸν ἀντάμειψε τοὺς κόπους τοῦ γεωργοῦ, ἐνῷ ἡ βιομηχανία τῶν Ἐνσπόνδων Πολιτειῶν, οὐδέποτ' ὑπῆρξεν εὐτυχεστέρα. Αἱ κατὰ καιροὺς ἀνάγκαι προὐκάλεσαν τὴν ὑπαρξὶν νέων κλάδων ἐργοστασίων, καὶ ἐθνικαὶ νέαι ὠθήσεις εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν τοῖς ὑπαρχόντων. Τὰ δὲ μέσα τῶν Ἐνσπόνδων Πολιτειῶν πρὸς τὴν ἐν ἑαυταῖς ἐξεργασίαν τῶν ἀναγκαίων τοῦ βίου αὐξανουσι καθ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ὁ ἀγών, καὶ κατὰ μικρὸν καθιστᾶμεθα ἀνεξάρτεσι ἀπὸ τοῦ λοιποῦ κόσμου ὡς πρὸς τὴν προμήθειαν τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν πόλεμον πολεμεφοδίων.

»Αἱ ἐργασίαι τοῦ στρατοῦ, αἵτινες ἐν μέρει θὰ διακοπῶσιν ἐκ τοῦ προτσεγγίζοντος χειμῶνος, παράγουν ὑπερᾶσπισιν τῇ χώρᾳ, καὶ ἐλαμπρυνον τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἐν πολλαῖς συσχερέσι ἐκστρατείαις, δι' ὰς οἱ γενναῖοι ἡμῶν ἐθελοντὰι ἀξιοῦνται τοῦ τε ἐπαίνου καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν. Ὁ πόλεμος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ μέχρι τῆς παρούσης περιόδου ἐπεξετάθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε περιέλαβε νέα πεδία μάχης, καὶ ὁ ἀγὼν νῦν ἐκτείνεται ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Τεσσαπέικς (Chesapeake) μέχρι τῶν περάτων τῆς Μισουρίας καὶ Ἀριζόνης. Ἔτι δ' ἐκ τῶν μάλλον ἀπομεμακρυσμένων μερῶν ἐζετήθη στρατιωτικὴ ἐπικουρία, καὶ ἀνταπεριέθημεν μετὰ ταχύτητος ἱκανῆς οὐ μόνον νὰ ἀπορρίψῃ τὴν δυστυχίαν ἀπέναντι ὑπερτέρων φρατιωτικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπωθήσῃ πάσαν ἐκ τῶν συνόρων εἰσβολήν. Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ πολέμου ὁ ἐχθρὸς κατεῖχε στρατιωτικὰς τινας καὶ ὀχυρὰς θέσεις ἐντὸς τῶν Ἐνσπόνδων Πολιτειῶν, καὶ ὑπερεῖχεν ἀριθμῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς προσσόδους καὶ τὰ πολεμεφόδια. Στρατιωτικὰ καταστήματα εἶχον πρὸ πολλοῦ ὀργανωθῆ καὶ συμπληρωθῆ, καὶ τὸ ναυτικὸν καὶ, πρὸ πάντων, ὁ στρατός, πρῶην κοινὸς ἀμφοτέροις, περιεῖθον εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐχθροῦ. Ἐν' ἀνταποκριθῶμεν δὲ πρὸς πάντα ταῦτα ἐδέησε οὐ μόνον νὰ σχηματίσωμεν στρατὸν ἅμα ἐκραγέντος τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ νὰ ἱδρύσωμεν στρατιωτικὰ καταστήματα πρὸς ἐξασκησιν αὐτοῦ.

»Πολλαὶ ἀλλεπάλληλαι ἔνδοξαι μάχαι ἐν Βεθέλῃ, Βοὺς Ῥὰν, Μανασάσσῃ, Σπρίγγφιλδ, Λεξίγκτωνι, Λησθούρχῳ καὶ Βελμόντῃ ἀπέφρουσαν τοὺς εἰσβολέας τῆς τοῦ ἔθαρσης ἐχθροῦς, καὶ ἀπέδειξαν αὐτοῖς, ὅτι πρὸς οὐδὲν χρησιμεύουσι κολοσσιαῖοι στρατοί, ὅταν διευθύνωνται κατὰ λαοῦ, μακρόμυον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ δικαιώματος τῆς αὐτονομίας καὶ ὑπὲρ τῶν προνομίων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Μετὰ ἑπτάμηνον πόλεμον ὁ ἐχθρὸς οὐ μόνον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κατοχὴν, ἣν εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἔθαρσης ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ νέαι Πολιτεῖαι καὶ χῶραι προστέθησαν ἔκτοτε εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν ἡμῶν· ὥστε αἱ Ἑνσπονδοι Πολιτεῖαι εἶναι νῦν σχετικῶς ἰσχυρότεραι ἢ κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ πολέμου.

»Ἀπὸ τῶν διακοπῶν ἡμῶν ὁ λαὸς τῆς Μισουρίας διεξήγαγε τὸν πόλεμον ἀπέναντι σχεδὸν ἀπαροδλήτων δυσχερειῶν, μετὰ πνεύματος καὶ ἐπιτυχίας ἀνταξίας αὐτῶν τε καὶ τοῦ μεγάλου ἀγώνος, ὃν ἀγωνίζονται. Ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐποχῆς καὶ ἡ Κεντουκκῦν κατέστη τὸ θέατρον τοῦ πολέμου.

»Οἱ στρατοὶ ἡμῶν ἐθύνετο, ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἤμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὰς Ἑνσπόνδους Πολιτείας διὰ τῆς Κεντουκκῦς, καὶ ὅτι ὁ λαὸς τῆς Πολιτείας ταύτης ἦν ἀσπὶς καὶ εἰς μέγας κίνδυνον, ἐπορεύθησαν εἰς αὐτὴν, ὅπως ἀποκρούσωσι τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἀποκαλύψωσιν αὐτὸν τοῦ νὰ καταλάβῃ στρατηγικὰς τινας θέσεις, αἵτινες ἤμελλον νὰ παρασχωσιν αὐτῷ μεγάλην ὑπεροχὴν ἐν τῷ ἀγῶνι. Οὐδέποτ' ἐσκέφθη ἡ κυβέρνησις τῶν Ἑνσπόνδων Πολιτειῶν νὰ κατακτήσῃ ἢ καθυποτάξῃ τὸν λαὸν τῆς Πολιτείας ταύτης, ἀλλὰ τὐναντίον ἐκάρμιζε διὰ τὸν στρατηγὸν ἡμῶν, ὅτι ἤμελλε νὰ ἀποσῴρῃ τὰ στρατεύματα αὐτῆς, ἐὰν καὶ ἡ κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν συγκατετίθετο νὰ πράξῃ τὸ αὐτό. Διὸ καὶ προκηρύξεις ἐγένοντο, ἐπιδειμιασθεῖσαι ὑπ' ἐμοῦ, περὶ τοῦ ὅτι σεβόμεθα τὴν οὐδετερότητα τῆς Κεντουκκῦς καὶ δύναμαι νὰ θεωρῶμαι ὡς ἐν τῶν ἀρίστων ἀποτελεσμάτων τῆς πορείας τῶν ἡμετέρων στρατευμάτων εἰς τὴν Κεντουκκῦν, ἐὰν δόσιν εἰς τὸν λαὸν αὐτῆς ἐλευθέραν ἐκλογὴν καὶ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ὁρίσῃ τὴν ἐκυτοῦ τύχην κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βούλησιν.

»Ὁ στρατὸς ὑπῆρξε τὸ κύριον ὄργανον ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τοῦ ὑφιστάμενου μεγάλου ἀγῶνος, καὶ τὸ ναυτικὸν συνετέλεσεν ἐπίσης ἀναλόγως τῶν μέσων αὐτοῦ. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ στερηθέντες κατὰ μέγα μέρος τῆς εὐκαιρίας τοῦ νὰ ἐπιδείξωσι τὴν ναυτικὴν αὐτῶν ἱκανότητα κατὰ θάλασσαν, ὑπηρέτησαν μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου καὶ γενναιότητος ἐπὶ τῆς παρυλίας καὶ ἐπὶ νησιωτικῶν ὑδάτων.

»Καὶ ὡς πρὸς τὴν ταχυδρομικὴν δ' ὑπηρεσίαν καὶ τὴν διὰ τῶν σιδηροδρόμων μεταφορὰν τῶν στρατευμάτων καὶ πολεμεφοδίων πολλαὶ δυσχέρειαι ἀνεφύνησαν. Τούτου μὲν τινες σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐξομαλυνθῶσιν ἐντελῶς, ἄμα ἀποκατασταθῇ τὸ εἰρήνης, ἀλλὰν δ' ἡ θεραπεία ἐξήρτηται ἐκ τῆς ὑμετέρας νομοθεσίας, καὶ ἐπὶ τούτου θὰ ἐπιστήσω προσεχῶς τὴν προσοχὴν ὑμῶν.

»Ἀναμένετε δὲ νὰ ἀκμαριθῶλοι νὰ μάθετε περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ δησαυροφυλακίου ἡμῶν, καὶ ἐν χαρᾷ λέγω, ὅτι τὸ ἤδη εἰσπιεκθὲν οἰκονομικὸν σύστημα ἐνήργησε τοσοῦτον αἰσίως, ὥστε ὑπόσχεται ἡμῖν εὐάρεστα ἀποτελέσματα ἐν τοῖ μέλλοντι. Ἐφόσον ταμιακὴ γραμματεὺς δύνασαι νὰ ἐκδίδωσι, ἡ κυβέρνησις δύναται νὰ δανείζῃ χρήματα ἀτόκως, καὶ ἀευκολύνῃ οὕτω τὰ τοῦ πολέμου. Ἡ δὲ ἔκτασις τῆς ἐκδόσεως τῶν ταμιακῶν τούτων γραμματίων καταμετρεῖται ἐκ τοῦ ποσίου, ἐφ' οὗ τοῦτα μέλλουσι νὰ κυκλοφορήσωσι.

»Πρὸς δὲ τὴν ἐπιτυχῆ ἐξακολούθεσιν τοῦ παρόντος πολέμου ἀπαιτοῦνται τὰ μέσα πρὸς μεταφορὰν στρατευμάτων καὶ πολεμεφοδίων, καὶ τοῦτα πρέπει νὰ τεθῶσι εἰς ἐνέργειαν μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἐπέλθῃ ἐντεῦθεν οὐδεμία διακοπὴ τῆς ἐμπορικῆς ἐπιμελείας τοῦ λαοῦ ἡμῶν. Διὰ τοῦτο τὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς ἀπὸ ἑνὸς τμήματος τῆς χώρας ἡμῶν εἰς ἕτερον πρέπει νὰ ἐξετασθῶσιν ἐπιμελῶς καὶ γείνῃ ἐπ' αὐτῶν θελτίωσις τις ὑπὸ τε τῶν κυβερνήσεων τῶν κατ' ἰδίαν Πολιτειῶν καὶ ὑπὸ τῆς γενικῆς κυβερνήσεως τῶν Ἑνσπόνδων Πολιτειῶν.

»Ἔχομεν μέχρι τοῦδε δύο κύρια συστήματα μεταφορᾶς ἀπ' Ἀρκτου πρὸς Μεσημβρίαν, τὸ μὲν ἀπὸ Ῥιχμόνδης καθ' ἅπαντα τὰ μεσημβρινὰ παράλια, τὸ δ' ἕτερον διὰ τῆς Δυτικῆς Βιργινίας εἰς Νέας Ὀρλεάνς. Καὶ τρίτον δὲ τοιοῦτον σύστημα δύνασαι νὰ ἐξασφαλισθῇ διὰ τῆς συμπληρώσεως δεσμοῦ τινος τεσσαράκοντα περίπου μιλίων μεταξὺ τῆς ἐν Βιργινίᾳ πόλεως Δαμβίλλης καὶ τῆς ἐν Βορείῳ Καρολίνᾳ Γρηνβοροὺχς (Greensborough). Ἡ δὲ κατασκευὴ τῆς συγκριτικῶς μικρᾶς ταύτης γραμμῆς θὰ παράσχῃ ἡμῖν δικαιοῦν τινα ὁδὸν ἀπ' Ἄρκτου πρὸς Μεσημβρίαν εἰς τὸ ὀδέτερον τῶν Ἑνσπόνδων Πολιτειῶν, καὶ οὕτως ἔσται ἡμῖν δυνατὸν νὰ ἐρχωμεθα εἰς ἐπιμελείαν μετὰ τοῦ λαοῦ ἡμῶν καὶ νὰ αὐξάνωμεν τοὺς στρατευματικοὺς πόρους, ὧν ἤδη κατὰ μέγα μέρος στερούμεθα. Οὕτω δὲ δυνάμεθα νὰ αὐξήσωμεν μεγάλως καὶ καταστήσωμεν ἀσφαλῆ τὰ μέσα πρὸς μεταφορὰν στρατευμάτων καὶ πολεμεφοδίων. Ἐὰν ἡ κατασκευὴ τῆς ῥηθείσης ὁδοῦ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ συλλόγου ὡς καὶ καθ' ἡμᾶς τὴν ἐμὴν, θεωρηθῇ ἀπαραίτητος πρὸς τὴν ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου, ἡ κυβέρνησις οὐδολῶς θὰ ἀποκωλυθῇ ὑπὸ τῆς συνταγματικῆς ὑμῶν ἀυτιῤῥήτεως, ἀλλὰ θὰ συντέλεσῃ πρὸς τὴν ταχεῖαν αὐτῆς ἐκτέλεσιν, παρέχουσα τὴν ἀναγκαίαν δοήθειαν εἰς τὴν ἑταιρίαν τὴν ὀργανοδιέφαν πρὸς τὴν κατασκευὴν καὶ διεύθυνσιν αὐτῆς.

»Ἐὰν μεταχειρισθῶμεν καλῶς τὰ μέσα ἡμῶν, καὶ ποιήσωμεν ἀρμοδίαν χρῆσιν τῶν πόρων ἡμῶν, ἔσται δυσχερὲς τὸ ὁρίσαι τὸ τέλος τῆς περιόδου, καθ' ἣν δυνάμεθα νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν πόλεμον κατὰ τὰν ἀντιπαλὸν ἡμῶν. Καὶ αἱ ἀπόπειραι, ἃς ποιεῦνται, ὅπως εἰσβαλοῦσι εἰς τὴν χώραν ἡμῶν καὶ δρώσωσιν αὐτὴν, θὰ ἐξαντλήσωσι τοὺς πόρους αὐτῶν, ἐνῷ θὰ χρησιμεύσωσιν ἄμα ὅπως συμπληρώσωσι τὸν κύκλον καὶ μεταβλώσι τὰ πρώτοτα τοῦ διομηχανικοῦ ἡμῶν συστήματος. Ἡ ἀνάκτησις, ἣν ἐπιζητοῦσι διὰ τῶν ὅπλων, κοβίσταται ὀσημέραι προσθήκας ἀδύνατος. Αἱ αἰτίαι, αἵτινες ὠθήσαν ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ ἀποχωρισθῶμεν, οὐ μόνον ὑφίστανται ἔτι ἐν πλήρει ἰσχύϊ, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύθησαν, καὶ οἱαδήποτε ἀμφιδολία ὑπελείπετο ἐν τῷ πνεύματί τινων ἀφῤῥέθη διὰ μετωγενεστέρων συμβεβηκότων.

»Ἐάν, ἀντὶ ὁ ἀγὼν ἡμῶν νὰ ᾖ διάλυσις Ὁμοσπονδίας, ἣν πραγματικῆ ἐπονάστασις, ἠδυνάμεθα πάλιν νὰ εὕρωμεν μεγάλην δικαιολογίαν διὰ τὴν πορείαν ἡμῶν ἐν ταῖς σκηνεῖς, αἵτινες διαῤῥαμτίζονται νῦν ἐν ταῖς Ἠνωμένοις Πολιτείαις. Ὁ λαὸς ἡμῶν θεωρεῖ νῦν ἐν ἐκπλήξει ἐκείνας, "μεθ' ὧν ἀρτίως εὑρίσκετο συνδεδεμένος, καὶ ἀποστρέφεται καὶ αὐτὴν τὴν ἁπλῆν ἰδέαν τοῦ νὰ ἀνακείσῃ τοιοῦτον δεσμόν. Ὅταν ὁρᾷ Πρόεδρον ἀτικηρύττοντα πόλεμον ἄνευ τῆς συνανέσεως τοῦ Συλλόγου· ὅταν δλέπῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸν νόμον κατακατεύομενον ὑπὸ τοῦ ἐνόπλου ποδὸς τῆς στρατιωτικῆς ἐξουσίας, καὶ νομιμόφρονες ἄνδρες καὶ ἀθῶας γυναῖκας καθειργομένας ἐν ἀπομεμακρυσμένοις εἰρκτοῖς ἐπὶ τῇ δόσει ἀπλοῦ διατάγματος ἑνὸς δεσπότου· ὅταν, ἐν τέλει, εὑρίσκῃ ὅτι πάντα ταῦτα οὐ μόνον ἀνέχεται, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεῖ λαὸς, ὅστις πρὸ ὀλίγων μηνῶν εὑρίσκετο ἐν πλήρει ἀπολαύσει τῆς ἐλευθερίας, πιστεύει ἀναμφιβόλως, ὅτι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ῥιζικὴ τις ἀσυμφωνία μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ τοιούτου λαοῦ. Μετὰ τοιοῦτου λαοῦ δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ἐν εἰρήνῃ, ἀλλ' ἡ ἀποχώρισις ἡμῶν ἔστι τελεία καὶ οὐδὲν ἕτερον δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν, ἢ τὴν ἀνεξαρτησίαν ἡμῶν. Ὁ τρόπος τῶν καθ' ἡμᾶς ἐχρῆσταξιῶν καλῶς ἐνοοῦμενος, δὲν δύνασαι νὰ χαρακτηρισθῇ εἰμὴ ὡς βαρβαρος. Ἐπιρρόπλαιν ἀφρουρήτους κώμας χωρὶς νὰ δώσωσι καιρὸν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα, ὅπως φύγωσι, καὶ ἐν μᾷ μάλιστα περιστάσει ἐξελέξαντο τὴν νύκτα ὡς καιρὸν, καθ' ὃν ἠδύνατο νὰ ἐκπλήξωσι ἀποτελεσματικώτερον τοὺς εἰρκτικοὺς κατοίκους κώμας τινός, ἐνῷ ἐκοιμῶντο καὶ οὐδόλως ὑποπτεύοντο ἐξωτερικόν τινα κίνδυνον. Ἐνῷ δ' ἐνοήσαμεν ἐκ τῶν ὠμοτάτων τούτων, ὅτι προδιετίθεντο νὰ πολεμήσωσιν καθ' ἡμῶν λέων σκληρὸς καὶ ἀπανθρώπος, οὐδέποτ' ἐφαντάσθημεν, ὅτι παρεστκεύαζον μεγάλην ναυτικὴν ἐκστρατείαν ἐπὶ τῷ ὑπ' αὐτῶν ὁμολογηθέντι σκοπῷ τοῦ διεγέρσι δουλικὸν πόλεμον ἐν μέσῳ ἡμῶν. Ἐὰν μεταδώσωσι τοὺς στρατιώτας αὐτῶν εἰς ἐμπορικὰς καὶ λησταί, καὶ ἐμβάλωσι ἡμᾶς εἰς πόλεμον, εἰς οὗ τὸν ὁμότατα καθίσταται δύματα καὶ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία, πρέπει νὰ περιμένωσιν, ὅτι θὰ πολεμήσωμεν πρὸς αὐτοὺς, ὡς πρὸς ἐχθροὺς τῆς ἀνθρωπότητος. Ὑπάρχουσι δικαιώματα τινα τῆς ἀνθρωπότητος, ἅτινα ἀξιοῦνται σεβασμοῦ καὶ ἐν καιρῷ πολέμου, ὥστε ὁ ἀρνούμενος τὸν τοιοῦτον πρὸς αὐτὰ σεβασμὸν, ἐὰν γείνῃ αἰχμάλωτος, πρέπει νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ τιμωρηθῇ ὡς παραδάτης τοῦ νόμου, τοῦ τε θείου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου.

»Ἀλλὰ μὴ ἀρκεσθέντες εἰς τὸ νὰ παραβλάψωσι τὰ δικαιώματα ἡμῶν κατὰ τὸ διεθὲς δίκαιον ἐντὸς τῆς περιφερείας ἡμῶν, ἐπῆξίτεναν τὰς ἀδικίας ταύτας καὶ ἐν ξένῃ δικαιοδοσίᾳ. Οἱ ἔξοχοι ἄνδρες οὗς, τῇ κατὰ τὴν τελευταίαν σύνοδον ἐπιδειμιασθῇ ὑμῶν, ἔπεμψα ὅπως ἀντιπροσωπεύσωσι τὴν Ὁμοσπονδίαν ἡμῶν παρὰ τισι ξένοις Αὐλαῖς, ἐγκαλοῦτεσθαι ἀρτίως ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου πολεμικοῦ τινος ἀτμοπλοίου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἐνῷ ἀπέπλεον ἐπὶ βρεττανικοῦ τινος πλοίου ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου ἱσπανικοῦ λιμένος τῆς Ἀβάνας εἰς Ἀγγλίαν. Αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι αἰχμαλωτίσασαι οὕτως τοὺς πρέσβεις ἡμῶν, πλέοντες ὑπὸ τὴν βρεττανικὴν σημαίαν, παραβίασαν τὰ δικαιώματα τῶν πρεσβειῶν, ἅτινα θεωροῦνται ἱερὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς βαρβάροις λαοῖς, καὶ ἀπέσπασαν αὐτοὺς ἐκ βρεττανικοῦ πλοίου, ὅπερ ἐστὶν ἐξίσου βρεττανικὸν ἔδαφος ὡς αἱ οἰκίαι τοῦ Λονδίνου. Καὶ ἐὰν οἱ πρέσβεις ἡμῶν ἦσαν κακοῦργοι καὶ πολέται τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, δὲν ἠδύνατο πάλιν νὰ συλληφθῶσιν ἐπὶ βρεττανικοῦ πλοίου ἢ ἐπὶ βρεττανικοῦ ἐδάφους ἄνευ ῥητοῦ τινος ὅρου συνθήκης τινὸς περὶ παραδόσεως τῶν κακοῦργων.

»Ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τοῦ πολέμου τούτου οὐδεμίαν ἐζητήσαμεν ἐπικουρίαν, οὐδ' ἐπροτείναμεν συμμαχίαν τινὰ ἢ ἐπιμαχίαν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν. Ἐζητήσαμεν τὴν ἀναγνώρισιν ἡμῶν ἐν τῇ μεγάλῃ οἰκογενείᾳ τῶν ἐθνῶν· ἀλλ' οὗτοι ποιοῦντες δὲν ἐζητήσαμέν τι παρ' ἀξίαν. Προσεπαθήσαμεν δ' ὅπως ἱδρύσωμεν διπλωματικὰς σχέσεις μετὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, καὶ κατοικήσωμεν οὕτω τὴν μετ' αὐτῶν ἐπιμέλειαν. Τὸ ἐπικρατοῦν ἀλλήλοις δίκαιον πρέπει νὰ τηρῆται ὑπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν· ἄλλως τε ἐμπόριον τοῦ κόσμου ἀντὶ νὰ ὑπαχθῇ ὑπὸ τὸν κανονισμὸν γενικοῦ τινος νόμου, θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας τῶν τερόντων ἢ παραβαινόντων αὐτὸ κατὰ τὸ δοκοῦν. Φρονῶν δ' ὅτι τὸ τοιοῦτον πρέπει νὰ λαφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν οὐδετέρων ἐθνῶν τῆς γῆς, διέταξα ὅπως συλλεχθῶσιν αἱ ἀποδείξεις, αἵτινες ἀποδεικνύουσιν ἐντεῦθεν τὸ ἀτελεσφόρητον τοῦ προκηρυχθέντος ἀποκλεισμοῦ τῶν λιμένων ἡμῶν, καὶ καθυποτεθῶσιν ἐνώπιον τοιούτων κυβερνήσεων, παρ' ὧν δυνάμεθα νὰ εἰσακουσθῶμεν. Ἀλλὰ καὶ περ ὠφελούμενοι ἐκ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου, τοῦ τοσούτου πανθάμου διακηρυχθέντος ὑπὸ τῶν μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης, δὲν ἐπερειδόμεθα ἐπὶ μόνης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχῆ ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου. Ἐρώτσο δὲ δικαιοῦται αἱ ἐγκρατεῖαι, ἃς ἐν Ἑνσπονδοῖ Πολιτεῖαι θὰ διεκνύσωσι μείζονα ἰκανότητα εἰς τὸ χορηγεῖν τοῖς στρατεύμασιν αὐτῶν τροφὰς, ἐνδύματα καὶ ὅπλα. Ἐὰν δ' ἀναγκασθῶσι νὰ στερηθῶσι πολλῶν πολιτελειῶν τοῦ βίου, θὰ ἔχωσι τοὐλάχιστον τὴν παραμυθίαν, ὅτι τοῦτο τῷ τρόπῳ καθίσταται ὀτιμέλεραι ἀνεξαρτητότερα τοῦ λοιποῦ κόσμου. Εἰ καὶ ἀληθές, ὅτι ἡ τοῦ βαμβακος πρωμήθεια δύνασαι ν' ἀποκοπῇ ἐντελῶς ἐκ τῶν Μεσημβρινῶν Πολιτειῶν διὰ τῆς ἀνεστραφῆς τοῦ κοινωνικοῦ ἡμῶν συστήματος, ἔστιν ὅμως πορφανές, ὅτι μακρὰν ἐξακολούθησις τοῦ ἀποκλεισμοῦ τούτου δύναται, διὰ τῆς ἐκτροπῆς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς διαθέσεως τῶν χρηματικῶν κεφαλαίων εἰς ἄλλας ἐνασχολήσεις, νὰ ἐλκυτάσῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὴν προμήθειαν τοῦ βαμβακος, ὥστε νὰ καταστρῆβῃ ἅπαντα τὰ συμφέροντα τῶν ξένων χωρῶν, ἅτινα ἐξαρτῶνται ἐντεῦθεν. Ὥστε ἐνῷ ὁ ὑφιστάμενος πόλεμος τείνων νὰ ἀφαιρέσῃ ἡμᾶς τὸ δικαίωμα τῆς αὐτονομίας, οὐδέποτε θὰ ἐπενέγκῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, δύναται νὰ προδενέσῃ ἀφ' ἑτέρου ἐπικράτεσιν ἐν τῷ βιομηχανικῷ συστήματι τοῦ κόσμου, καὶ νὰ ἐμβάλῃ τὴν δυστυχίαν ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις ὡς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ.

»Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξὺ θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ἀνακτιθέντες ταπεινῶς τὰς ἐλπίδας ἡμῶν εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν, ἀφ' ἧς δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποκρύψωμεν τὰ μυστήρια τῆς καρδίας ἡμῶν. Ὡς πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ὅκ θυρῶσιμεν εἰς ἡμᾶς αὐτούς. Ἡ ἐλευθερία ἀεὶπτ' ἀποκτᾶται ὑπὸ τῶν ἐχόντων τὴν ἀδιαίρετον θέλεσιν τοῦ νὰ γείνωσι ἐλεύθεροι, καὶ ταύτα λέγοντες, ἐννοοῦμεν καλῶς οὐ μόνον τὸ μέγεθος, ἀλλὰ καὶ τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν.

»Ἐν Ῥιχμόνδῃ, τῇ 18η νοεμβρίου 1861.

(Ὑπογρ.) «ΙΕΦΦΕΡΣΩΝ ΔΑΒΙΣ.»

ΕΜΠΟΡΙΚΑ.

—

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 11 Δεκεμβρίου 1861.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΟΙ ΚΑΡΠΟΙ. — Μετὰ τὰς νεωτέρας ἐξ Ἀμερικῆς εἰδήσεις ἡ ἀγορὰ τῶν σιτηρῶν περιῆλθεν εἰς ἀβεβαίαν κατάστασιν. Τινὲς θεωροῦσιν τὸν πόλεμον ἄφευκτον, τινὲς δὲ τὴν εἰρήνην βεβαίαν· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν εἴη, τὸ βεβαιοῦν εἶναι, ὅτι ἡ ἀγορὰ ἡμῶν οὐδόλως θὰ ὑποφέρῃ· διότι, ἐν περιπτώσει ῥήξεως μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, οἱ λιμένες τῆς Μεσημβρινῆς θὰ ἀνοιχθῶσι καὶ διὰ μᾶς προμηθεύσωσιν ὅ,τι οἱ Βόρειοι ἤθελον μᾶς ἀποκλείει. Τούτου ἕνεκεν ἡ ἀγορὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἦτο ὀλίγον ἀνεπτυγμένη· ἀλλὰ τὸ ἐνεργὸν τῆς τιμῆς ἦν ἀνοδικόν. Ἡ πολιτικὴ ὅμως αὕτη διαμάχη μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς ἐπίνεγκε σταθερότητα εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Γαλλίας μέ τινα βελτίωσιν τῶν τιμῶν. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὰ ἄλευρα ἐπωλήθησαν εἰς Παρισίους πρὸς 80φ.—84φ. τὰ 157 κοιλά. Ἡ ἀγορὰ ἐν τούτοις τῆς Μασσαλίας ἦτο θολερὰ· ὁ δὲ κατωτέρος ποιότατος σῖτος ἦτο δύσπρακτος. Ἤκα ἐξ Ἀξωφικῆς ἐτιμᾶτο 35φ. 75 ἑκ. Ἤκα Ὀδησσοῦ 35φ. Ἡ τῆς Ἀμβέρσης ἀγορὰ ἀνετιμήθη κατὰ 1/—2/., τὸ κουάρτερ, ἕνεκεν τῆς κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐνταφμάσης πυρκαϊᾶς, ἥτις ἐνέπρησε 40,000 περίπου κουάρτερ σιτηρῶν. Ἡ τῆς Ἀμστερδάμης ἦτον ἄτυχος καὶ αἱ τιμαὶ ἀνελλόϊσκοσαν. Ἡ τῆς Ῥοττερδάμης ὑπετιμήθη. Ἡ τῆς Ἐλβεστίας καὶ Βαθκρίας ἐξηκολούθει διακυμαινομένη. Ἡ τοῦ Ἀρδούργου, ἤτο τραγεῖα, ἕνεκεν τῶν τελευταίων πολιτικῶν διενέξεων, καὶ πολλοὶ κάτοχοι ἦσαν τόσον βιβωσι περὶ σπουδαίας ἀνατιμήσεως, ὥστε οὐδόλως ἤθελον νὰ πωλήσωσι πρὶν ἢ ἡ ἀγορὰ βελτιωθῇ κατὰ σελλίνιον τοὐλιχιστον. Αἱ προμηθεύσεις σίτου εἰς Περιθλίνου ἦσαν μέτριαι, αἱ δὲ τιμαὶ εὐδυνόστεραι. Αἱ ἐντεῦθεν καὶ Μασσαλίας εἰδήσεις κατέστησαν τὴν ἀγορὰν τῆς Ὀδησσοῦ σταθερωτέραν χωρὶς νὰ φέρωσιν ἀλλοιώσιν τινα εἰς τὰς τιμάς. Ἡ ἀγορὰ τῆς Ἑνετίας ἀνετιμήθη κατὰ σελλίνιον τὸ κουάρτερ. Περὶ τὰς 6,000 κουάρτερ σίτου ἀπαλοῦ ἐγχωρίου ἐπωλήθησαν πρὸς 49/6—55/., καὶ 330 κουάρτερ σκληροῦ Ταϊγανίου πρὸς 60/. Ἤκουσα δὲ 8,000 κουάρτερ ἀραδοσίτου Δουνκέρκης πρὸς 33/—35., καὶ 1,000 κ. ἐγχωρίου πρὸς 35/—37/., τὸ κουάρτερ. Εἰς Τεργέστην ὑπῆρχε περισσοτέρα ζήτησις διὰ σίτον καὶ ἀραδοσίτον πρὸς ἐξαγωγὴν καὶ ἐπιτόπιον κατανάλωσιν. Αἱ ἐξ Ἱσπανίας εἰδήσεις παριστάνουσι γενικῶς τὴν κατάστασιν τῶν ἀγορῶν τῆς χώρας ταύτης ἥσυχον. Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τὰ ἄλευρα ἦσαν τεθολωμένα, ἀλλ' ὁ σῖτος καὶ τὰ λοιπὰ σιτηρὰ σταθερά.

Αἱ ἀπὸ τῆς 28ης λήξαντος ὀφῖξεις ἀνέδησαν εἰς 53 φορτία, ὧν 28 ἦσαν σίτου, 13 ἀραδοσίτου καὶ 12 διαφόρου ἄλλου εἴ

ΠΑΓΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΟΣ

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΟΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙ ΟΔΟΣ ΝΕΑΣ ΚΑΙ ΑΠΛΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΝ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ ΨΥΧΟΥΣ·

(Δι' οἰκικὰς ἀνάγκας),

Διὰ τεχνητῶν ἢ φυσικῶν μέσων,

Οὗτης ὅλως νέας ἐφαρμογῆς τῆς γνωστῆς ἀρχῆς τοῦ ἐμβόλου τῆς ἀντλίας καὶ ἐπιτυχοῦς ἐφαρμοσθείσης εἰς τὴν ψυκτικὴν μηχανὴν καὶ τὸν ψύκτην οἴνου τοῦ ASH.

(Προσόμιον διὰ τὴν μηχανὴν ἐδόθη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1861.)

Τὸ φυλλάδιον ἀποστέλλεται ἐλευθέρως διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐπὶ τῇ αἰτήσει πρὸς τὸν

GEORGE SIMPSON

Μόνον κατασκευαστὴν τῶν μηχανῶν,

315, Oxford-St., πλησίον Harewood Gates, London.

ΣΗΜ. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο δίδει ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς μόνης ἐντελοῦς καὶ ἀξιόλογου μηχανῆς τῆς παραγωγούσης παγον (εἰς τὰ ἤρεμα κλίματα) καὶ ταχεῖως ψυχαινούσης τὸν οἶνον κτλ. ὁμοῦ ἢ χωριστά.

ΧΑΛΥΒΔΙΝΑΙ ΑΜΑΣΑΙ ALDEBERT. Ὁ ἀμαξοποιὸς οὗτος κατασκευάζει ἁμάξας μικρὰς, μεταμερεζόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν χαλυβδίνων ἀντιτριβῶν ἐπὶ τὸ τελειότερον καὶ ἀνκορότερον. Διεύθυνσις J. ALDEBERT & Co. 57 & 58 Long-acre.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ ΑΥΤΟΠΡΟΣΑΡΜΟΖΟΜΕΝΟΙ

ΕΠΙΔΕΣΜΟΙ.

Οἱ ΣΔΑΜΩΝ, ΟΔΥ καὶ Σκ εὐδοκίσαντες εἰδοποιοῦσι τὸ κοινὸν, ὅτι εἰ ΕΠΙΔΕΣΜΟΙ αὐτῶν ἐυρέσκονται εἰς χρῆσιν πρὸ π α ν τ ὸ ς ο ν τ α περίπου ἐτῶν, καὶ ἀποδείχθησαν ὅτι εἶναι οἱ καλλίτεροι μέχρι τοῦδε πάσης ἄλλης τοιαύτης ἐυρεμάτεως. Φοροῦνται καὶ εἰς τὰ δεξιὰ καὶ εἰς τὰ ἀριστερὰ, ἄνευ τινὸς ἀλλαγῆς ἢ προσθήκης. Ὁ ἐπίδεσμος δύναται νὰ σταθῇ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν, ἄμα ὁ ἐτιθυμῶν ἀποστεῖλῃ τὸ μέτρον τῶν κάτω μελῶν, ἐνδύκτυλον κάτωθεν τοῦ ἰσχίου. Ἡ θερμάτινος θήκη, ἐν ᾗ ἐμπεριέχονται φέρει τετυπωμένον τὸ ὄνομα «SALMON, ODY & Co.»

ΣΗΜ. Ἰδιαίτερον ὑμνάτιον ὑπάρχει εἰς τοῦ Κυρίου ΟΔΥ ὁδὸ Κυρίας, ἐν ᾗ εὑρίσκονται γυναικεῖαι περιποιήσεις. Ἐργοστάσιον, 292, Strand, London.

BENJAMIN FOWLER & CO., WHITEFRIARS-ST., FLEET ST. LONDON,

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΑΝΤΛΙΩΝ,

ΕΥΜΕΤΑΚΟΜΙΣΤΩΝ Ἢ ΣΤΕΡΕΩΝ, ΔΙΑ ΒΑΘΕΑ Ἢ ΜΗ ΦΡΕΑΤΑ, ΕΝΤΟΜΑΣ, ΔΕΞΑΜΕΝΑΣ, κτλ., ΚΑΤΑΛΛΗΛΩΝ ΔΙΑ ΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΝ ΟΙΚΟΝ, ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΑΝ, ΕΡΓΟΛΑΒΙΚΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑ ΑΛΛΟΝ ΣΚΟΠΟΝ,

ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΟΥΣΩΝ ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ, ΙΠΠΟΥ, ΥΔΑΤΟΣ, ΑΝΕΜΟΥ Ἢ ΑΤΜΟΥ.

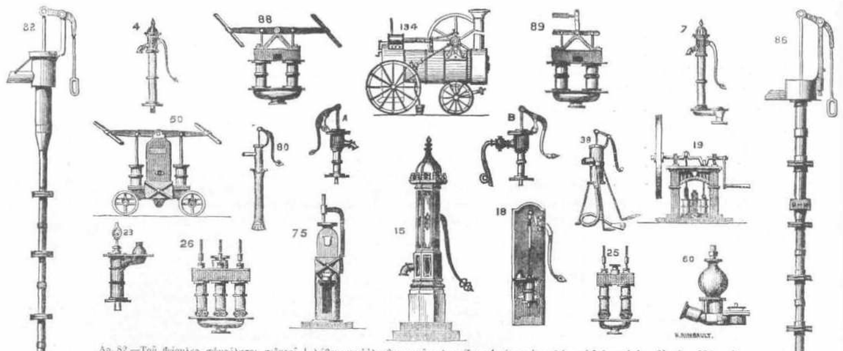

Ἀρ. 82.—Τοῦ Φάουλερ σφυρήλατοι σιδηροῖ καὶ ἐυκατεργάστοι ἀντλίαι χρήσιμοι εἰς τοὺς ἐργολάβους καὶ ἀνασκάπτουσας, σιουθήματα μηκοῦς, ἔχουσαι σωλῆνας διαμέτρων 4 μέχρις 9 δ ὀστυλίων.

Ἀρ. 4.—Αἱ βελτιωθεῖσαι χυταὶ καὶ μετάπτεται τριπωμεκαὶ ἀντλίαι διὰ γεωικοὺς σκοποὺς μετ' ἀρτιχαλκίνων γλωττίδων κασσιτερωμένων ἀκρων, περιφερτῶν ἢ μετὰ δίρματος διὰ μέσου 2½ ὃ ἑκατόλιον μέχρι δ δακτ. διάμετρος σωλῆνα.

88 καὶ 89.—Αἱ μὲ δύο σωλῆνας ἀντλίαι τοῦ Φάουλερ σφυρήλατοι σιδηροῖ καὶ φορητοὶ διὰ χυμοὺς ἢ ἀτμοὺ ἐνεργοῦσαι εἰς οἰουδήποτε μέρος καὶ βάθος. Διάμετρος σωλῆνων 6 μέχρι 30 δακτ.

134.—Φορητοὶ ἀτμομηχαναὶ τῆς ἀρίστης νεωτέρας κατασκευῆς πρὸς ἀντλήσεις, πρόσοψιν, τροχήλασιν, κτλ. δι' ἀτμοκίνησιν ἢ σωλήνων.

7.—Προχωμοῦχοι ἀντλίαι τοῦ Φάουλερ μὲ παραλλήλους γλωττίδας καὶ εὐκόλως ἐπιδιορθωτικαὶ, ἀν χρλάσωσιν, μὲ ὀρυχαλκίνους καθίσκους. Μεγέθος 2½ ἕως 5 δακτ.

50.—Αἱ προχωμοῦχαι φορητοὶ τροφεστικαὶ ἀντλίαι τοῦ Χάλμαν εἶναι ἀσφαλεστάταὶ ἀπλαῖ ἀποτελέσματικαὶ καὶ ἰσχυραὶ, εἰς πολὺ μετρίας τιμάς.

80.—Φορηταὶ ἀντλίαι, σφυρήλατοι δι' ὀργολίθους μετ' ἀλυσθαιεοσῶν γλωττίδων. 4 μέχρις 9 δακτ. διάμετρος ἀτμοῦχοι ἀντλίαι.

Σχῆμα Α.—Αἱ βελτιωμέναι μικραὶ ἀντλίαι δι' ἀγροκτήτα καὶ ὑποστέγους κήπους, ὀφρουσαι τὸ ὕδωρ ὑψοῦσαι τῆς διεσθήσεως, μὲ ὀρειχαλκίνους γλωττίδας. Ἄκρα δὲ μολυβδίδιους περιφερτοὺς ἢ μετὰ δίρματος διὰ μέσου σωλήνος.

Σχ. Β.—Ὁρατοὶ ἀντλίαι, ὀφρουσαι μακρὰν τὸ ὕδωρ μὲ κρουνοὺς ἔχοντας ἐνώσεις κασσιτερωμένας περιφερτὰς ἢ ἑτοίμους διὰ χαμηλοὺς σωλήνας καὶ ἄκρα ὁμοιοι.

38.—Φορηταὶ, σφυρήλατοι, σιδηροῖ ἢ χάλκαι καὶ ἀντλίαι ἐπὶ τριπόδος μὲ βελτιωθείσας γλωττίδας καὶ ἐνώσεις μετ' εὐκάμπτου ἐξ Ἰνδικοῦ κόμμεως σωλήνος.

19.—Ἀντλίαι προσωμοῦχαι τοῦ Χάλμαν ὀφρούσαι μικρὸν τὸ ὕδωρ μετὰ δύο σωλήνων ἐξ ὀρειχάλκου, μετὰ θρῶν εἰς τὰς γλωττίδας, τροχοὺ καὶ περιφερτὸν χειρίδων, ὅπως προμηθεύωσιν ὕδωρ εἰς δεξαμενὰς οἰκιῶν κτλ.

23.—Ὁρειχάλκιναι ἢ σιδηραὶ ἀντλίαι διὰ βαθεῖα φρέατα μετὰ τετραγώνων ἄκρων καὶ διαφόρων μηχανισμῶν πρὸς ἐνεργειαν.

26.—Φάουλερ ὀρειχάλκιναι ἢ σιδηραὶ ἀντλίαι μὲ τρεῖς σωλῆνας διὰ βαθεῖα φρέατα μετὰ ἢ ἄνευ μηχανισμοῦ πρὸς κίνησιν δι' ἵππου ἢ ἀτμοῦ. Τῶν σωλήνων ἡ διάμετρος ἀπὸ 2½ μέχρι 12 δακτύλων ὁ δεκ. δίκτυον ἀποστέλλεται ἀντλίαι τοῦ Χάλμαν διπλῆς ἐνεργείας, κατάλληλοι εἰς κίνησιν δι' ἀτμοῦ ἢ ἵππου. Σωλήνων διάμετρος 3 ἕως 15 δακτύλων. Αἱ ἀντλίαι αὗται εἶναι ἐξαιρετοι διὰ πλειοψηφεῖαι, ἐργοστάσια καὶ ἄλλοιας σκοποὺς.

15.—Ἀντλίαι τεσσεικλμέναι διαφόρων εἴδων. Ἠλεκτρογραφίαι τῶν ἀντλιῶν τούτων μετὰ τῶν τιμῶν αὐτῶν δίδονται.

18.—Βελτιωμέναι, ὠθοῦσαι τὸ ὕδωρ ἢ οὐδ, ὀρειχάλκιναι ἢ σιδηραὶ ἀντλίαι, ἐπὶ σανίδων μετὰ κασσιτερωμένων, περιφερτῶν ἢ μετὰ δίρματος διὰ μέσου κρουνῶν καὶ ἄκρων. Διάμετρος σωλήνων 2 μέχρι 5 δακτύλων.

25.—Αἱ ἐρειχάλκιναι μὲ δύο σωλῆνας ἀντλίαι διὰ βαθεῖα φρέατα 2½ μέχρις 6 δακτ. ἐχουσαι διάμετρον, μετὰ μηχανισμοῦ πρὸς κίνησιν διὰ χειρὸς ἢ ἀτμοῦ.

60.—Βελτιωμέναι ὑδραυλικαὶ ἀντλίαι πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ὕδατος εἰς ἱκανὸν ὕψος, ὅπως ἐκκενθεῖν καταιρίστη εἴτε ὡς καταρράκτης ἢ νὰ ἀναβρύῃ ὡς ἀπὸ πηγῆς.

86.—Φορηταὶ ἀντλίαι μετὰ κεφαλῶν στερεῶν, κατάλληλοι διὰ βάθη 90 μέχρι 200 πόδων, ὧν αἱ σωλῆνες ἔχουσι διάμετρον 3 μέχρις 9 δακτύλων· ἐνεργοῦσαι διὰ χειρὸς ἢ ἀτμοῦ.

Σχεδὸν πάντα τὰ ἄνω εἴδη τῶν ἀντλιῶν εἶναι ἕτοιμα εἰς ἐντελῆ κατάστασιν ἢ χρήζουσι μικρῶν προσθηκῶν. Κατάλογοι μετ' ἐκείνων στέλλονται ἐλεύθερα διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Ὁ Βενιαμὶν Φάουλερ καὶ Σ· εἶσι κατασκευαστοὶ ἀντλιῶν καὶ ὑδραυλικῶν μηχανῶν διὰ τὴν Ἀγγλικὴν αὐθέντειαν καὶ τοὺς πρωτίστους τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐκτὸς, αὐτῆς ἐργολάβους πεδηροφόρμων καὶ λοιτῶν.

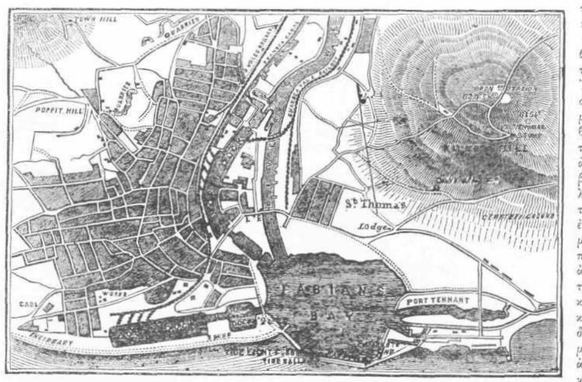

Ο ΛΙΜΗΝ ΤΗΣ ΣΟΥΑΝΣΗΣ (SWANSEA).

Ἡ πόλις τῆς Σουανσῆς κεῖται εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὡραίου καὶ ὁμωνύμου αὐτῆς λιμένος. Οὗτος δὲ ἐστιν ἀσφαλὴς πανταχόθεν κατὰ παντὸς ἀνέμου, πλὴν τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὅταν σφοδρὸς πνεῦ ἄνεμος ἀπὸ μεσημβρίας, οὐδεμία προσηγίγνεται ἐντεῦθεν βλάβη τοῖς πλοίοις, καθόσον δύνανται ταῦτα νὰ ἐλκυσθῶσιν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ νὰ μείνωσιν ἐπὶ τοῦ βορβόρου, ἐξ οὗ ὁ μυχὸς τοῦ λιμένος ἀποτελεῖται. Ἅπαντα τὰ 300 τόνων πλοῖα κεῖται ἐπὶ τοῦ βορβόρου, καὶ πολλὰ μεγάλα ξένα πλοῖα ἔπραξαν πολλάκις τοῦτο. Ἡ ὕλυς ἐστιν ἀείποτε βυτή, καθόσον κατὰ τὰς ταπεινοτάτας παλιρρόιας καλύπτεται ὑπὸ ὕδατος δέκα καὶ τεσσάρων ποδῶν. Ἑκάστη δὲ παλιρρόια αὐξανει ἀπὸ 16 μέχρις 25 ποδῶν, καὶ πλοῖα ἀνακχρούονται ἐκ Σουκνσῆς, δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς Λούνδυν (Lundy) εἰς μίαν μόνην παλιρρόιαν, ἐνῷ ἀπὸ Καρδίφφης ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο τρεῖς. Π.Α.

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΒΟΥΤΗΚΤΩΝ

C. E. HEINKE,

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

79, Great Portland St. London.

Εἰδοποιεῖ τοὺς ἰδιοκτήτας πλοίων, ἐμπόρους, πλοιάρχους κτλ. κτλ., ὅτι, πολλαὶ ῥιπτιώσεις ἐγένοντο ἐν τῷ καλύμματι «δῆς κεφαλῆς καὶ τῇ λοιπῇ ἐνδυμασίᾳ «οὐβ ε τεκτοί», ἡ φίρων δύναται νὰ μένῃ ὅσον πλειότερον θέλει ἐν τῷ ὕδατι, πρὸς ἐξαγωγὴν πραγμάτων, σπόγγων καὶ μαργαριτῶν ἐν τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, πρὸς δὲ τούτοις, πρὸς κατασκευὴν θεμελίων λιμένων ἢ γεφυρῶν πρὸς ἐπισκευὴν αὐτῶν.

Α'. τάξεως μετάλλιον ἐν τῇ Ἀγγλικῇ ἐκθέσει τοῦ 1851 καὶ ἐν τῇ Γαλλικῇ τοῦ 1855. Ὑποβρύχιος μηχανικὸς τῆς Ἀγγλικῆς, Γαλλικῆς, Ῥωσσικῆς, Ἰσπανικῆς, Πορτογαλλικῆς, Καναδικῆς, Περσιανῆς, Βραζιλιανῆς καὶ Ἰνδικῆς Κυβερνήσεως.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ BENSON.

Χρυσᾶ πωλοῦνται ἀπὸ 4 ἕως 100 γουινέας.

Ἀργυρᾶ » » 2 » 50 »

Τὰ ὡρολόγια στέλλονται παντχοῦ δι' ἐξόδων τοῦ ὡρολογοποιοῦ.

Διεύθυνσις 33 καὶ 34, Ludgate Hill, London E. C.

Πακραγγέλιαι δύνανται νὰ σταλῶσι καὶ πρὸς τὸν Κ.

J. F. O'BRIEN, 33, Brompton Square.

ΔΙΟΠΤΡΑ διὰ ἱπποδρόμια, στρατόπεδα, θέατρα καὶ διὰ πᾶσαν ἐν γένει ἀνάγκην ἡμέρας ἢ νυκτὸς· περιέχον ἑκάστον 12 καὶ 18 ὑέλους δύναται νὰ διακρίνῃ πρόσωπον μὲν εἰς ἀπόστασιν 2½ μιλίων, τοπογραφικὴν δὲ εἰς 10 καὶ 12 μιλίων. Ἡ Βασιλικὴ Ἀκτοφυλακὴ μεταχειρίζεται αὐτὰ ἡμέρας καὶ νύκτα. Ἐξοπλισθεῖσαν δὲ εἰς τὴν ἀστρονομικὴν σχολὴν καὶ ἐξιδιδοῦσαν πιστοποιητικοῦ, δι' οὗ ἀποδεικνύεται, ὅτι εἶναι τὰ μάλα, δυνάμενα νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς στρατιωτικὰς ἀπήκησις. Ἐπίσης τηλεσκόπια 3½ δακτύλων, δι' ὧν δύναται τις νὰ διακρίνῃ εἰς 3½ μιλίων ἀπόστασιν ἄνθρωπον καὶ εἰς 12 ἕως 14 ἄλλο ἀντικείμενον· συνοδεύονται δὲ διὰ ἀστρονομικῆς τινος ὀθόνης, δι' ἧς δύναταί τις νὰ διακρίνῃ καθαρῶς τὸν Δία, τὸν Κρόνον καὶ ἄλλους ἀστέρας. Ἔχουσι δὲ καὶ βασιλικὸν προνόμιον. Κατασκευαστοὶ θερμομέτρων καὶ ἐπιστημονικῶν ἐργαλείων SOLOMONS, 39, Albemarle-street, Piccadilly, W. London.

ΚΩΦΟΤΗΣ. Νεοιρυρεθὲν ἐργαλεῖον διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς κωφότητος, ὀνομαζόμενον ὁ ἐγκωμιαστὴς τῆς φωνῆς καὶ ἀφανὴς φωνητικὸς ὀδηγός. Τίθεται ἐντὸς τοῦ ὠτὸς καὶ οὐδόλως διακρίνεται, καὶ ὁ φέρων αὐτὸ δὲν αἰσθάνεται οὐδεμίαν ὀνόχλησιν ἐν φωνῇ ἢ μουσικῇ· προξενουμένην ἐπιδεξθεῖ τὴν ἀκοὴν τῶν κωφῶν, οἵτινες δύνανται διὰ τούτου ν' ἀκούσωσι καθαρῶς ἐν ἐκλεκτῇ καὶ ὁμοιοῖς συνδιλέξει. SOLOMONS, 39, Albemarle-street, Piccadilly, W. London

ΜΑΓΙΚΟΙ ΦΑΝΟΙ. Νέον εἶδος φανῶν ἐφευρεθὲν, οἵτινες προξενοῦσι λάμψιν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε. SOLOMONS, κατασκευαστὴ παντὸς εἴδους ἐπιστημονικῶν ἐργαλείων, 39, Albemarle-street, Piccadilly, W. London.

Ὀδηγίαι πέμπονται ἄμα ζητηθῶσι.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ.

ΑΛΟΙΦΗ ΤΟΥ ΩΛΛΟΓΑΙΗ.

Διὰ παντοειδεῖς πόνους καὶ ἄκη ὁπουδήποτε τοῦ σώματος.

Ο πάσχων ωτερικῶς ἐξωτερικὴν ἐπιζητεῖ θεραπείαν. Τῷ δὲ ἐσωτερικῶς πάσχοντι φαίνεται ὑπέθεσις ἡ ἐξωτερικὴ θεραπεία· καὶ ὅμως τὰ ἄλμς διατηρῷ τὸ κρίας, ὁποιονδήποτε παχὺ καὶ ἀν ἦ, καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ὀξᾶ. Οὕτω διὰ τῆς ἀλοιφῆς ταύτης δύναται νὰ θεραπευθῶσι καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδότατα πάθη.

Διὰ κνημαλγίας, στηθαλγίας, καὶ χρόνια ἕλκη.

Ἡ ἀλοιφὴ αὕτη ἀείποτε, ἐθεράπευσε τραύματα, πληγὰς, ἕλκη, ὡς ἀπὸ διεκνίστεως ὑπὸ τῶν πιστοποιητικῶν τῶν ὡς ἀθεραπεύτων ἀποβλήθεντων ἐκ νοσοκομείων, καὶ ὅμως διὰ τῆς ἀλοιφῆς ταύτης θεραπευθέντων.

Δι' ἐπιδερμικὰ καὶ σκουρβουτικὰ νοσήματα.

Εἰς ταῦτα ἡ ἀλοιφὴ πρέπει νὰ συνοδεύσῃ διὰ καταποτῶν καθαριστικῶν τοῦ αἵματος, ἐνῷ ἐκείνη ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ δέρματος.

Δι' ὕδρωπα.

Τὸ νόσημα τοῦτο σπανίως θεραπεύεται διὰ συνήθους θεραπείας. Πρέπει νὰ γένῃ ἀφθονος χρῆσις ἀλοιφῆς καὶ θραπτηρία τρίψις τῶν πακρόντων μερῶν, τοὐλάχιστον δὶς τῆς ἡμέρας πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς παθήσεως. Ὁ πάσχων πρέπει νὰ τρώγῃ ἀρθόνως ζωϊκὴν τροφὴν, νὰ διατρίβῃ ὅσον τὸ δυνατὸν εἰς ὕπαιθρον, καὶ νὰ λαμβάνῃ τὰ καταπότια κατὰ τὰς ἐντύπους ὁδηγίας πρὸς ἐπίτευξιν τῆς θεραπείας, ἐὰν ἔσται ἔνεκα τοιαύτην ἐλπίδων, ἤτις ἀπαιτεῖ παράτασιν τῆς θεραπείας πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ νοσήματος.

Ἀρκεῖσθαι δὲ ἡ τε ἀλοιφὴ καὶ τὰ καταπότια εἰς τὰ ἐξῆς νοσήματα τοὺς ῥευματισμοὺς, τὴν ποδαγόραν, τὴν πλευραλγίαν, τὴν κεφαλαλγίαν, τοὺς πονοκεφάλους, τ' ἀποστήματα, τὸν καρκῖνον, τοὺς λοιμοὺς, τὰ χέμβιλα, τὸς ῥαγάδας, τὰ ἐξανθήματα τῶν ἀδένων, τὰς αἱμορροΐδας, τοὺς κάλους, τὰ δάγματα τῶν κυνόπτων καὶ ἄλλων ὀχληρῶν μυῶν, τὴν φλεγμονὴν, τὰ κόψματα, τὰς δοθιένας, τὰ περικνίματα, τὰ ἐξανθήματα, τὰς τυλώσεις, τὰς χοιράδας, ἐπιδερμικὰ νοσήματα, πληγὰς, ἕλκη, κλπ.

Τὰ καταπότια καὶ ἡ ἀλοιφὴ πωλοῦται εἰς τὸ κατάστημα τοῦ καθηγητοῦ Ὀλλοουαΐ(Holloway) 224 Strand, près de Temple Bar, à Londres, καὶ παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς ἐντέμοις φαρμακοπώλαις τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.— Τιμὴ 1σιλ. 1½, 4σ. 6δ, 11σ, 22σ., καὶ 33σ. ἑκάστου δοχείου· κατὰ τὸ μέγεθος. Ὁ τὰ μεγαλείτερα λαμβάνων ἔχει μεγαλείτερον ὠφέλειαν. Ὀδηγίαι διὰ τὸν πάσχοντα ἐξ οἰουδήποτε νοσήματος προσκολλῶνται ἐν ἑκάστῳ δοχείῳ.

ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΚΑΠΝΟΣ πρὸς 10/ τὴν λίτραν. Ὁ βουλόμενος δύναται νὰ ἔχῃ δείγμα, ἀμ' ἀποταυθῇ πρὸς τὸν Κ.Κ., 19, Shannon Terrace, Broke Road, Dalston.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

(ΑΡΙΘ. 76.)

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ.

Ἐπραγματεύθημεν ἐν ἐκτάσει τὰ περὶ ἀγγλοαμερικανικοῦ ζητήματος κατὰ τὸ προλαβὸν ἡμῶν φύλλον, καὶ ἀρξάμενοι ἐκ τοῦ αἰτίου τῆς διαφορᾶς ταύτης ἐξεθέμεθα ἐν συνόψει πιστῇ τά τε φρονήματα τῶν διαφερομένων μερῶν καὶ τὰς κρίσεις καὶ τὴν γνώμην, καὶ τὰς τάσεις, ἔτι δὲ καὶ τὰς προσδοκίας τοῦ οὐδετέρου εὐρωπαϊκοῦ τύπου. Ηὐχθημεν λύσιν εἰρηνικὴν καὶ ἐκφράσαντες τὴν ταπεινὴν ἡμῶν αὐτῶν γνώμην προείπομεν, ὅτι, ἅμα τῆς πρώτης ἐξάψεως κατευνασθείσης, «ἐν φρεσὶ θήσει ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν.»

Ἡ προσδοκία αὕτη ἄρχεται ἤδη πραγματοποιουμένη· οἱ γὸὲς ἐμπαθέστατα ὑπὲρ πολέμου συνηγοροῦντες ἀντίπαλοι, σήμερον περιπαθῶς ὑπὲρ συμβιβασμοῦ ἀναιμάκτου ἀγορεύουσιν· οἱ δὲ ξένοι κριταὶ καὶ ἐπικριταὶ οἱ ὑπὲρ τῶν μὲν ἢ τῶν δὲ φωνῆν ἐπάραντες, οἱ τοὺς Ἄγγλους ἐγωϊστὰς ὀνομάσαντες ἢ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἀτιθασσεύτους ἀποκαλέσαντας, σήμερον πρᾴτεροι ἑαυτῶν γενόμενοι συζητοῦσιν ἐμβριθέστερον, καὶ ἐπομένως δικαιότερον τά τε αἴτια καὶ τὰ αἰτιατὰ τῆς νέας ταύτης ἔριδος τῆς παροτρυνούσης τὸ ἀπεσκιρῶμενον μῖσος μεταξὺ δύο φυλῶν, ἀδελφῶν καθ' αἷμα, κατὰ γλῶσσαν, κατὰ θρῆσκευμα, καὶ στενῶς συνδεδεμένων ἀλλήλαις διὰ συμφερόντων οἰκονομολογικῶν.

Ὁ ἀγγλικὸς τύπος, (καὶ ὁ ἀγέρωχος Χρόνος ὁμοῦ) ἐπαπείνωσε κατὰ πολὺ τὴν ἀριμάνειον αὐτοῦ καλλάν· ὁ δὲ ἀμερικανικὸς, ἐξαιρουμένων τῶν ὀργάνων τοῦ σ υ ρ ε τ ο ῦ, παρήτησε τοὺς θουρίους ὕμνους καὶ διὰ πλάσιγγος χρηματιστικῆς, καὶ διὰ πήχεως ἐμπορικοῦ καταμετρήσας τὰς συνεπείας τοῦ ἐπαπειλουμένου πολέμου, σμικρὰν τὴν ἀφορμὴν, φθοροποιὰν τὴν πάλην, κινδυνεύουσαν τὴν ἐλευθερίαν θεωρεῖ καὶ κ α τ ο ρ θ ω τ ὴ ν τὴν συνδιαλλαγήν.

Ὁ γαλλικὸς τύπος, ὅστις, ἐξαιρέσει τῶν σιγουσῶν ἐφημερίδων τοῦ κλήρου, ἐδικαίου καὶ δικαιοῖ τὴν Ἀγγλίαν, κατεδίκαζε καὶ καταδικάζει τὴν Ἀμερικὴν, ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος ὅλως ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν γαλλικῶν συμφερόντων, καὶ καταπολεμεῖ ὁμοφώνως ἐνδεχομένην τινὰ ἀγγλογαλλικὴν κατὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν συμμαχίαν.

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βελγίου, ἡγουμένου τοῦ Β ο ρ ρ ᾶ καὶ ἑπομένης τῆς Ἀ ν ε ξ α ρ τ η σ ί α ς, συνηγοροῦσιν ὑπὲρ λύσεως εἰρηνικῆς, καὶ τοι μηδόλως δικαιοῦσαι τὴν κυβέρνησιν τοῦ προέδρου Λίγκολν. Ὁ γερμανικὸς τύπος δὲν φαίνεται μέγα παθαινόμενος ἐκ τοῦ ἐπικειμένου πολέμου. Ὁ ἰταλικὸς συμφάσκων μετὰ τοῦ γαλλικοῦ, κηρύττεται ὑπὲρ τοῦ θριάμβου τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῶν ὀπαδῶν τῆς δουλείας, καὶ ἑπομένως κατακρίνει πᾶσαν ὑπὲρ αὐτῶν προσπάθειαν.

Οὕτω διακειμένων τῶν πραγμάτων, ἐπῆλθε καὶ τὸ πρὸς τὸ συνέδριον διάγγελμα τοῦ προέδρου τῶν Ἡνθενωτικῶν, ἢν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 682 σελίδι ὁλόγραφον δημοσιεύομεν, καὶ περὶ οὗ παρακατιὼν λαλοῦμεν.

Νῦν δὲ ἐρχόμεθα εἰς ἀνάπτυξιν τῶν λεγομένων τοῦ τύπου, ἐξ ὧν οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν δύνανται νὰ κατανοήσωσι τὴν ἐπικρατοῦσαν γνώμην ἐπὶ τῆς ἀγγλοαμερικανικῆς διαφορᾶς.

Ἐφημερίδες, διατριβαὶ, φυλλάδια, συνεγγραὶ, δημηγορίαι καὶ πάντα τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ ἰσχύοντα μέσα συζητήσεως ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τῆς προαπελθούσης ἑβδομάδος. Πάντες πάσης τάξεως πολῖται συζητοῦσιν ἐλευθέρως, λαλοῦσι καὶ γράφουσιν ἄνευ οὐδεμιᾶς περιστολῆς· ὑπάρχουσι δὲ καὶ τινες ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἀγορεύοντες, καὶ, ὡς ὁ Κ. Σμὶθ Ὀβράϊν, ὑπὲρ αὐτῶν καὶ κατὰ τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους ταττόμενοι. Ἐν τούτοις ἡ κοινὴ γνώμη ἐκφράζεται περὶ ἱκανοποιήσεως τῆς ἐθνικῆς σημαίας, ἡ δὲ κυβέρνησις ἀόκνως ἐνεργεῖ τὰς εἰς πόλεμον προπαρασκευάς. Καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ μέγας θιασώτης τῆς εἰρήνης Κ. Βράϊτ καταθέτων προσκαίρως τὰς φιλανθρωπικὰς αὐτοῦ θεωρίας συντάττεται τῇ κοινῇ ἀγανακτήσει τοῦ λαοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ λόγος ὃν ἐξεφώνησεν ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ 40 λεπτὰ λαλήσας κατὰ τὸ ἐπίδειπνον τοῦ ἐν Ῥότσδαλ συμποσίου. Ὁ δὲ νουνεχὴς Κ. Κόβδεν ἔπεμψεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Μάντσεστερ συμποσιάζοντας, ἧς ἡ περιληπτικωτάτη ἔννοια ἔχει ὧδέ πως·

Ὁ περιφανὴς ῥήτωρ ἐπιτιμᾷ πρᾴτον ἐν τῇ νομίμῳ αὐτοῦ ἀγανακτήσει ἐκείνους, οἵτινες εἰς παραστάσεις οὕτω σοβαρὰς παροτρύνουσι τὰ παθη τοῦ ἔθνους· ἐνδυαίζει, ὅτι ἡ Ἀγγλία ἐπιχειρήσῃ δύο κατὰ τῆς Ἀμερικῆς πολέμους ἀδίκους καὶ ἀτελεσφόρητους, ὧν ὁ δεύτερος σκοπὸν εἶχεν ὡς πρὸς τὰ διαπράγματα τῶν νοτιακῶν ἐρευνῶν, τὴν ὑποστήριξιν αὐτῶν ἐκείνων τῶν ἀρχῶν, ἃς ἡ Ἀγγλία ἀποκρίττει σήμερον. Ὁ ῥήτωρ παρατηρεῖ ἀκόλουθοῦς, ὅτι πρὸ ἐτῶν πέντε, ἀπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις ἀθλοῦντι συνεδρίου, ἡ Ἀμερικὴ ἐζήτησε νὰ ἐγγράψῃ ἐν τῇ διεθνεῖ νομοθεσίᾳ διατάξεις νέας, αἵτινες ἐδύνοντο νὰ καταστήσωσιν ἀδύνατον τὴν ἐνεστῶσαν σύγκρουσιν, καὶ ὅτι ἡ πρότασις αὕτη, ἡ ὑπὸ τῆς Γαλλίας καὶ Ῥωσίας παραδεδεγμένη, ἀπέτυχε τότε διὰ τὴν ἀντιστάσεις τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Τοῦτα δὲ πάντα μακρυούτας ὁ ὄρχυν τῆς καταστατερινῆς σχολῆς, καταφάνει παντας τοὺς κινδύνους, οἵτινες δύνανται νὰ γεννεθῶσιν ἐξ ἐπαμβάσεως ἀλλοδαπῆς εἰς τὴν μεταξὺ βορείων καὶ νοτίων χωρῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν γεγονυῖαν πάλην. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ῥήτορος, ἡ ἐπέλασις αὕτη ἐνεργουμένη εἴτε διὰ τῆς ὑδοὺς τοῦ ἀποκλεισμοῦ, εἴτε διὰ πρωΐμου ἀναγκωρίσεως τῶν ἀθενωτικῶν Πολιτειῶν, δύνασται νὰ λάβῃ εἰς γενικὴν ἀκαστασιωτὶν τὸν ὅλον, ἀπερκλίκατος ὡς ἡ

δεὰς ἐν τῷ Ἀγ. Ἰακύνθῳ ὑπῆρχεν ἄνθρωπος μὴ δικαιοῦν τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ.

Πολλοὶ μετὰ τὸν πλοίαρχον Βίλκς ἠγόρευσαν κατὰ τὸ συμπόσιον ἐκεῖνο, ἐν οἷς ὁ διοικητὴς τοῦ τόπου, καὶ πάντες ἐνέκρινον τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ καὶ ἐπεκρότουν διὰ τὸν θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης. Εἶτα δ' ἐγερθεὶς ὁ δεινὸς περὶ τὰ νομικὰ καὶ γνωστὸς συγγραφεὺς Βαϊντσέλου, καὶ ἐπαινέσας τὴν πρᾶξιν τοῦ πλοιάρχου καὶ τὴν ἀβρόφρονα διαγωγὴν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀγ. Ἰακύνθου εἶπεν, ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν δύναται νὰ κηρύξῃ πόλεμον κατὰ τῆς Ἀμερικῆς, ὡς ἐκ τῆς προκειμένης πράξεως, εἰμὴ ἐὰν διαψεύσῃ πρότερον τὴν ἰδίαν αὐτῆς διαγωγὴν, εἰμὴ ἐὰν ἀναιρέσῃ τὰς πραξεις τῶν πολιτικῶν αὐτῆς ἀνδρῶν, εἰμὴ ἐὰν ἀψηφήσῃ τὰς κρίσεις τῶν οἰκείων αὐτῆς νομοδιδασκάλων, κτλ. Ἐὰν ἡ Ἀγγλία, εἶπεν ὁ ῥήτωρ, κυβερᾶται συμμόρφως πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐκείνας, καθ' ἃς πρεσβεύει ὅτι κυβερᾶται, δὲν δύναται δικαίως νὰ ἐρίζηται μεθ' ἡμῶν. Ὁ κοινὸς νοῦς ὁδηγεῖ ἡμᾶς, καὶ οὐδεμίαν ἔχομεν χρείαν νὰ προστρέχωμεν εἰς νομικὰ βιβλία. Ἐὰν ὁ διεθνὴς νόμος θεωρῇ ὡς λείαν πολέμου πᾶν ὅπλον ἢ ἐφόδιον δυνάμενον νὰ βλάψῃ τοὺς διαμαχομένους, τί ἀρά γε θέλει θεωρήσει τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν σπλάγχνων ἡμῶν, ἐκ τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ αὐτοῦ Συνεδρίου (ὡς ὁ Κ. Σλίδελ) ἀπέρχονται εἰς ἐποικοδόμησιν ἀνθρωπικοῦ πολιτεύματος καὶ καταστροφὴν τῆς ἡμετέρας κυβερνήσεως, τοῦ ἡμετέρου Κράτους; Βεβαίως, τὸ φέρον αὐτοὺς πλοῖον ὑπόκειται πολὺ περισσότερον εἰς τοὺς νόμους τῶν πολεμικῶν λαθρεμπορίων ἢ πᾶν ἄλλο σκάφος φέρον ὅπλα ἢ ἐφόδια, κτλ. Βεβαίως, δεινότατον δι' ἡμᾶς ἦθελεν εἶναι ὁ μετὰ τῆς Ἀγγλίας πόλεμος ἐν τῇ παρούσῃ ἡμῶν ἀλληλομαχίᾳ, ἀλλ' ἐὰν ὁ πόλεμος οὗτος ἐπέλθῃ, ἐσμὲν ἕτοιμοι νὰ ὑποδεχθῶμεν αὐτὸν ὡς ἄνθρωποι. Ἐσμὲν ἕτοιμοι, ὡς πολῖται τῶν Ἡνωμένων Χωρῶν, νὰ ἰδιοποιηθῶμεν τὴν συμπεριφορὰν τοῦ χαρίεντος ἡμῶν ἀξιωματικοῦ, ἀλλ' ἕτοιμοι προσέτι νὰ ὑποστηρίξωμεν αὐτὴν διὰ μ' σου τῶν διπλωματικῶν ὁδῶν, καὶ χρείας τυχούσης, διὰ στόματος τῶν κανονίων. Ἡ φωνὴ τοῦ ῥήτορος ἐκαλύφθη ὑπὸ ζωηρῶν ἀνευφημιῶν καὶ χειροκροτήσεων.

Ἐκ τούτων ἁπάντων βεβαίως ὀλίγαι σῴζονται προσδοκίαι περὶ ἀποδόσεως τῶν ὑποχειρίων, καὶ ὅμως, ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, ἡ ὁδὸς τῶν διπλωματικῶν δια πραγματεύσεων εἶναι μακρὰ, καὶ φρονοῦμεν, ὅτι ἀμφότερα τὰ μυζικοσυμβούλια τῶν διαφερομένων Ἐπικρατειῶν θέλουσι πορευθῇ αὐτὴν καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς, πρὶν ἢ ἀφιχθῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ κανονίου...

Αἱ πλεῖσται καὶ αἱ σημαντικώταται τῶν παρισινῶν ἐφημερίδων ἀποκρούουσιν, ὡς ἐρῴδη, τὴν ἰδέαν τῆς συμπράξεως τῆς Γαλλίας κατὰ τῶν Βορείων Ἀμερικανῶν, καὶ κατὰ τὰ ἀδόμενα, αἱ μὲν φαινομενῶς διψηφήσαν ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ. Οἱ μὲν τῶν ὑπουργῶν ἐπιστήριζον τὴν ἐνεργὸν μετὰ τῆς Ἀγγλίας συμπράξιν, οἱ δὲ τὴν ἀπολύτου οὐδετερότητα καὶ, ἐν ἀναγκῃ, τὴν μεσολάβησιν, πρὸς ἐξιρηνοποίησιν τῶν διαμαχομένων...

Ἡ ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων ἀποκρούει πᾶσαν τῆς Γαλλίας εἰς τὴν ἀγγλοαμερικανικὴν διαφορὰν ἀνάμιξιν, «εἴτε ὑλικὴν εἴτε ἠθικὴν.»

«Τὸ συμφέρον τῆς Γαλλίας, λέγει ἡ ἐφημερὶς αὕτη, ὑπ' οὐδεμιᾶς ἐντεῦθεν κωλυόμενον ἀδιδυότητος. Δὲν δύναμιν βιβλίας νὰ κωλύσωμεν διὰ τῶν ὅπλων τὴν ῥῆξιν τῆς ἀμερικανικῆς Ἑνότητος, ἀλλ' ἀδιστάκτως θεωρῶμεν ἐν αὐτῇ δυστύχημα. Ἐὰν ποτε, ὁ μὴ γένοιτο! ἔθνομεν εἰς πόλεμον μετὰ τῆς Ἀγγλίας, θέομεν πικρὸς αἰσθανθῇ τὴν θλῖψιν τῆς οὐδετέρας τῶν Ἀμερικανῶν φυλακῆς, τὴς μόνης ἐν ᾗ Ἀγγλία συνείθισε νὰ εἴθηται καὶ ἔτις, ἐν ὥρᾳ πολέμου ἐλθόντος, πρὸς συμφέρον ἡμέτερον, νὰ διατηρῇ τὴν Ἑλληνοπολιτείαν τῶν θαλασσῶν.

«Ἀπαξ δὲ τοῦ χωρισμοῦ γενομένου, πολλὰ θέλουσι παρίδει ἔτι, πρὶν ἢ αἱ βόρειαι Πολιτεῖαι ἰσχυροποιηθῶσιν ἱκανῶς, ὥστε ἐν καιρῷ πολέμου νὰ προστατεύσωσι τὰ γαλλικὰ ἐμπόρια, ὅπερ ἀναπορφύκοις ἤθελε τεθῇ ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτῶν. Ἐὰν δ' ἐν τῇ διαστάματι τούτῳ ἐπέλθῃ ὁ λόγῳ πόλεμος, τότε ἡ Ἀγγλία ἀνάκτα ἀθροπεύτως νὰ κλείσῃ εἰς τὰ γαλλικὰ ἐμπόρια τὰς πύλας τοῦ ἀνατολικοῦ. Ἄρα ἐκτὸς τοῦ ζητήματος τῆς ἀνθρωποθυσίας, δι' ἅπερ μέγα παθανόμεθα, τὸ συμφέρον ἡμῶν αὐτῶν φέρει τὴν κρατεῖαν συμπαθειῶν καὶ τὰς κριτέρας εὐχὰς πρὸς τὴν διατήρησιν ἢ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀμερικανικῆς Ἑνότητος.»

Φαίνεται, ὅτι ὁ νομιμόφρων συντάκτης τῆς ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων Κ. Πρεβὸτ Παραδὸλ ὡς οὐδὲν λογίζεται τὸν γαλλικὸν στόλον καὶ τοὺς ἐπικούρους αὐτοῦ.....

Ἡ Ἐθνικὴ Γνώμη ἀποφαίνεται καὶ αὕτη ὁριστικῶς κατὰ πάσης ἐνεργητικῆς μετὰ τῆς Ἀγγλίας συμπράξεως· «Τί οὐδεμίαν μομφὴν καὶ κατ' οὐδένα βαθμὸν παραδεχόμεθα αὐτὴν», λέγει ἡ ἐφημερὶς αὕτη.

Ὁ Καιρὸς συνᾴδει κατὰ πάντα μετὰ τῶν προμηνησθεισῶν ἐφημερίδων.

Ὁ Αἰὼν λέγει·

«.....Ἡ Ἀγγλία εἶναι σύμμαχος ἡμῶν καὶ οὐδεμία χρεία νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅπισθεν ὁ σύμμαχος αὕτη εἶναι ὀφθαλμὸς, ἀκαπόρτικος εἰς τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ πρίπει ταχὺ διὰ τοῦτο νὰ ἐγιμῴμεθα ἢ νὰ καθίμεθα, ὅταν ἡ Ἀγγλία ἐγείρεται ἢ καθεται; καὶ νὰ συμπριζώμεθα τὰς δενιέρας αὐτῆς; Οὐχὶ βεβαίως. Ὅταν ὁ στρατὸς τῆς Γαλλίας διαβᾷς τὸν Ἄλπεις ἐπέλθῃ εἰς ὑπεραστπισιν τῆς δικαιοσύνης καὶ ἱερωτάτου τῶν δικαίων, ἡ Ἀγγλία, κάτοπι τῆς μαχμᾶς ἡμῶν, κάτοπι ζωηρότατον τρίφυστα συμπαθείας ὑπὲρ τῆς ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας, οὐδεμίαν παρίσχεν ἀμὶ ἀρωγὴν, ἀπ' ἐναντίας θιθεστε διὰ τῶν διπλωματικῶν αὐτῆς κακῶς καθ' ὅλων τὸν Εὐρώπον, καὶ διέκρῃε τὴν νικηφόρον ἡμῶν πορείαν μετὰ τὴν ἐν Σολφερίνῳ νίκην. Καὶ ὅμως οὐχ ἧττον θέλομεν σύμμαχος ἡμῶν.

«.....Ἡ Γαλλία ὀρθὴν νὰ πράξῃ, ὅπως προῄδεῖ ἡ αἰκατοχυτία ἀπὸ τῶν τρόπων ἐκείνων, οἷς ὑπαρχόντων αἱ παρόδοτεις, ἡ μεγαλοψυχία, ὁ χρηστὸς, ἡ εὐδυτὸς αὐτῆς, καὶ οὐχὶ νὰ ἐνεργῇ ὁπωσοῦν κατὰ τῶν συμμάχων αὐτῆς, καὶ νὰ λύῃ διὰ πτόματος τὴν ἀπὸ μακροῦ τῆς ὑφιμένης τῇ ῥωμῇ τακκτεία, ὅτοιν λέγω μεγαλοψυχίας. Ἀλλ' οὐδὲν πέρας τούτων.....Οὐδὲν ὑπεχρεοῦ χιμὰς νὰ θὐσπομεν τὴν σπυθεν, ὅτε ἡ Ἀγγλία ἀρέσκεται νὰ ἀρῃ τὴν ἀκοῦς μακρόκοιν, πρὸ πάντων δέ, ὅτε ἡ αἰχμὴ τῆς μαχαίρας ταύτες πρετείκεται κατὰ λαοῦ φίλου καὶ ἀπολλαόντος πάσαν τὴν ἡμετέραν συμπαθειαν.

«.....Ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, αἱ βόρειαι τῆς Ἀμερικῆς Πολιτεῖαι ἐκπροσωπεύουσι τὴν καταργηαν τῆς δουλείας, ὡς αἱ Νότιαι τὴν στέρεψιν αὐτῆς.....Ἡμεῖς κατὰ τὸν βορεινὸν!..... ἡμεῖς νὰ τείνωμεν τὸν κράτερον σίδηρον δι' ἀγάπην τῆς συμμαχου ἐκείνης, ἥτις γεγράπται κάλλιστα νὰ κρύπτει κρὶν τὴν συνδρομὴν αὐτῆς, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐνεργῇ καθ' ἡμῶν, ὁπωσὶ τὰ συμφέροντα ἢ τὰ πάθη αὐτῆς ἀπαιτοῦσι τοῦτο! Ἄπαγε! Παρρρρσσὸν ἐθέλε τοῦτο εἶναι. Μᾶ ποτε εἴδομεν τὴν Δόξαν παρκπίδοντας τῷ Μαχητῇ (ἀτρομοκίνετοι φραγκικὰ γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ) κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν, Βορείων ἢ Νοτίων.

«Ἀλλ' οἱαδήποτε καὶ ἂν ὦσι τὰ ἀποτέλεσματα τῆς ἀγγλοαμερικανικῆς διαῤῥῆξις, οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἔκβασις τῆς διαμφιλόγου; τοὺς Ἀμερικανοὺς ἀδίκηκτοτοιάς, ἐὰν ἂν παραγνῶσι τὴν κατυφρόνησιν τῆς αὐτῆς δουλείας, δυναμεῖα ἀδιστακτοὶ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἀσκτλὸς θείας Προνοίας ἀπίσχεν ἀπ' αὐτῶν.»

Ἡ Συνταγματικὴ σὺν ἄλλοις πολλοῖς λέγει καὶ τάδε·

«.....Ἐν Λονδίνῳ, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Χρόνου τοῦλκρίστου, πεμκόνοντοι διὰ τὴν σύμπραξιν τῆς Γαλλίας, καὶ συνάγουσι τὸ ἐδὺ τοῦτο πόρισμα ἐκ τοῦ ὁμοῤῥόνου τοῦ γαλλικοῦ τύπου εἰς ἀποδοκιμασίας τῆς προσδολίας, ἥτις ἐγένετο κατὰ τοῦ Ἀρέτ..... Ἀλλ' ἐὰν ἡ κυβέρνησις τῆς Οὐασιγκτὼν ἐπειμᾶται ὑπὸ τῶν πεεκκτικῶν αὐτῆς φίλων, καὶ ἐὰν δὲν δύνωται νὰ ἔῤῥῃ τὴν ἀντίδῃν τῆς Γαλλίας, ἔπεται ταχὺ, ὅτι πρίπει ἡμεῖς νὰ ἐνοθῶμεν μετὰ τῆς Ἀγγλίας;

«Τὰ συμφέροντα καὶ οἱ παραδόσεις τῆς Γαλλίας χρεῖαι ἐστὶν αὐτῇ ὀδυνίσκαις τῶν δύο τούτων ἀκρῶν ἀπέχουσιν. Ἐπτὶ δὲ ὁδὸς αὐτὴ

νια, καὶ ἀπειλούντων τὴν ἐπαρχίαν Βασιλικάτης. Παράδοξος ἡ ἐξόγκωσις τῶν κληρικῶν καυχήσεων!

Ἄδεται ἐνταῦθα, ὅτι οἱ Ἑκατὸν σωματαφύλακες καὶ οἱ Σπαχίδες διαλύονται· ἔπειτα λέγουσιν οἱ κακόβουλοι Ἄγγλοι, ὅτι δὲν ἀφοπλιζόμεθα!

Ὁ διὰ διάδωσιν ψευδῶν ἀκουσμάτων καταδικασθεὶς μαρκέσιος Φλὲρς ᾔτησεν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ παρητήθη τῆς ὑπηρεσίας, ὅπερ καὶ φρόνιμον καὶ καλόν.

Θρυλλεῖται, ὅτι Σύνοδος Οἰκουμενικὴ θέλει συγκροτηθῆ τὴν προσεχῆ Πεντηκοστὴν τοῦ Πάσχα. Τί εὐδαίμον ἔτος τὸ 1862!

ΕΛΛΑΣ.

(ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ).

Ἀθήνησι, 16/28 νοεμβρίου 1861.

Τέλος πάντων ἀπεπερατώθη ἡ πολυθρύλλητος δίκη τοῦ υἱοῦ τοῦ Δοσίου, διαρκέσασα δέκα καὶ ὀκτὼ ὥρας, ἤτοι ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 4ης μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ δίκη αὕτη ἀπέδειξεν ἀριδήλως τὴν ἐλεεινοτάτην κατάστασιν τῶν δικαστηρίων ἡμῶν, καὶ τὸ δουλικὸν φρόνημα τῶν ἀνθρώπων, εἰς ὧν τὰς χεῖράς ἐστιν ἀνατεθειμένη ἡ τιμὴ τῆς πατρίδος, καὶ ἡ ὑπεράσπισις τῶν ἱερῶν αὐτῆς νόμων. Ἡ δικαστικὴ ἐν Ἑλλάδι ἐξουσία κατήντησε δυστυχῶς τὸ ὄργανον τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως, θεωροῦσα ὡς καθῆκον αὐτῆς οὐχὶ πλέον τὸ ἀπονέμειν τὸ δίκαιον ἀμερολήπτως καὶ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ τὸ καταδικάζειν κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῶν ἰσχυρῶν, ἀφισταμένη οὕτω τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς προορισμοῦ, καὶ ἀπεκδυομένη βαθμηδὸν τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων ἀρχῶν, αἵτινες προσπελάζουσι πάντα ἐπὶ τῆς γῆς δικαστὴν πρὸς τὸν τῶν πάντων Κριτήν.

Ἡ συνεδρίασις ἤρξατο ὡς προερρέθη κατὰ τὴν θην ὥραν π. μ., καὶ ὁ κατηγορούμενος εἰσῆλθεν ἀταράχως συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ αὐτοῦ πατρός. Ἡ δὲ ἀπάθεια, ἥτις ἦν ἐζωγραφημένη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀτυχοῦς νέου, ἐνέφαινεν ὅτι οὐδεμίαν εἶχε συναίσθησιν τῆς θέσεως εἰς ἣν εὑρίσκετο, καὶ ὅτι ὑπελάμβανε τὸ δικαστήριον, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ ὁρισθῆ τὸ μῆκος τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ὡς σκηνὴν θεατρικήν. Ὁποία λύπη κατελάμβανε πάντα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ δικαστηρίου θεατήν, ὁρῶντα τὸν μὲν σεβάσμιον καὶ ἔντιμον πατέρα τοῦ κατηγορουμένου πικρὰ χέοντα δάκρυα, αὐτὸν δὲ τὸν κατηγορούμενον γελῶντα, παίζοντα. καὶ στρέφοντα τῇ δε κἀκεῖσε τὰ ἔκπληκτα αὐτοῦ βλέμματα! Καὶ ὅμως προϊούσης τῆς συντόμου ταύτης ἐκθέσεως τῆς δίκης θὰ ἴδωσιν οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν, ὅτι τὸν κατηγορούμενον τοῦτον, ὅστις ἔχει ἅπαντα τὰ χαρακτηριστικὰ μονομανοῦς νέου, καὶ ὃν οὐ μόνον οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν ἐν Ἀθήναις ἰατρῶν παρέστησαν ὡς τοιοῦτον, οἱ κύριοι ἔνορκοι, εἰς οὐδὲν λογισθέντες πάντα ταῦτα, ἀλλὰ τυφλῶς μόνον εἰς τὴν γνώμην τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ προέδρου πεισθέντες, ἐξέδοντο ἐτυμηγορίαν ἀπάδουσαν πρὸς τὸ δίκαιον.

Κατὰ πρῶτον μὲν ἐγένετο ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, καὶ ἐπεβεβαιώθη διὰ τῆς καταθέσεως αὐτῶν ὅ,τι καὶ αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος ὡμολόγησεν, ἅμα συλληφθείς, ὅτι δηλ. ἐπυροβόλησε κατὰ τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσσης, καὶ συνελήφθη μὴ φυγὼν μηδ' ἀντιτάξας ἀντίστασίν τινα.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐξητάσθησαν πολλοὶ τῶν ἐξόχων ἐνταῦθα καθηγητῶν, καὶ ἅπαντες κατέθεντο, ὅτι ὁ νέος Δόσιος ἔλαβε παρὰ τῶν γονέων αὐτοῦ καλὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνατροφην, ὅτι διέκοψε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἕνεκα ἐγκεφαλικῶν νόσων, εἰς ἃς ἦν ὑποκείμενος, ὅτι ἐνίοτε περιέπιπτεν εἰς ὑπερβολικὴν μελαγχολίαν, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ, καὶ ὅτι τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐνέφαινέ τι ἄγριον καὶ ἐκπληκτικόν.

Μετὰ δὲ τοὺς καθηγητὰς τούτους προσῆλθον οἱ ἰατροί, οἵτινες ἐπεσκέφθησαν τὸν νέον Δόσιον ἀπὸ τῆς νηπιακῆς αὐτοῦ ἡλικίας, καὶ οἵτινες θεωροῦνται τὸ κόσμημα τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημείου. Καὶ ὁ μὲν Κ. Πάλλης εἶπεν, ὅτι ἐπισκεπτόμενος ἀπὸ δύο ἤδη ἐτῶν τὸν κατηγορούμενον, εὗρεν αὐτὸν πάσχοντα ἐγκεφαλικὴν νόσον, καὶ ὑποκείμενον εἰς τοσαύτην μελαγχολίαν, ὥστε νὰ λέγῃ πολλάκις, ὅτι ᾐσθάνετο μεγίστην ἀηδίαν τοῦ βίου. Ἡ ἀξιοθρήνητος αὕτη κατάστασις τοῦ νέου Δοσίου κατελύπησε τὸν ἔντιμον μάρτυρα, ὅςις ἀνέμενε τὴν ἄφιξιν τοῦ γέροντος Δοσίου, ὅπως γνωστοποιήσῃ αὐτῷ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκετο ὁ ἀτυχὴς αὐτοῦ υἱός. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ πατρὸς τοῦ κατηγορουμένου, ἀκούσας περὶ τῆς ἀποπείρας τῆς δολοφονίας, οὐδόλως ἐξεπλάγη, ὡς θεωρήσας αὐτὴν προελθοῦσαν ἐκ τῆς ἐγκεφαλικῆς νόσου, εἰς ἣν συχνάκις ὑπέκειτο ὁ κατηγορούμενος. Ἀρξαμένου δὲ μετὰ ταῦτα τοῦ Κ. Πάλλη νὰ ὁρίσῃ ἐπιστημονικῶς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς νόσου, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἄνθρωπος μηδέποτε μαθὼν τὸ λογικῶς ἐξετάζειν τοὺς μάρτυρας, προσεπάθησε νὰ περιπλέξῃ τὸν Κ. Πάλλην διὰ ἐρωτήσεων μηδεμίαν ἐχουσῶν ἔννοιαν, πρὸς ἃ ὁ σπουδαῖος μάρτυς, «Δὲν προσῆλθον,» εἶπεν, «ἐνταῦθα ὡς νήπιον, ἀλλ' ὡς μάρτυς ὅπως ἐκθέσω ὅ,τι γιγνώσκω. Ἐὰν μὲ ἐρωτᾶτε, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἀπεπειράθη δολοφονίαν ὠθηθεὶς ὑπὸ μονομανίας, περὶ τούτου ἀπαντῶ ἐν πλήρει πεποιθήσει καταφατικῶς.

Μετὰ δὲ τὸν Κ. Πάλλην ἐξητάσθη ὁ καθηγητὴς τῆς κλινικῆς Κ. Μακκᾶς, καὶ κατέθετο, ὅτι μετὰ τὸ ἔτος 1849 προσκληθεὶς παρὰ τοῦ Κ. Δοσίου ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν κατηγορούμενον, ἐξεπλάγη μεγάλως ἰδὼν τότε τὸ τετραετὲς ἢ πενταετὲς νήπιον ἔχον κεφαλὴν δυσανάλογον· ὅτι καὶ ἐν ἔτει 1855 ἐπεσκέφθη πάλιν τὸν κατηγορούμενον πάσχοντα τυφοειδῆ πυρετόν, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ὀσθένειαν ταύτην, ἥτις διήρκεσε τριάκοντα τοὐλάχιστον ἡμέρας, εἶπε τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ, ὅτι πρὸς ἀνάρρωσιν αὐτοῦ ἀπητοῦντο διάφορα ταξείδια. Ἐπεσκέφθη δ' ὁ διάσημος οὗτος ἰατρὸς καὶ τρίτον τὸν κατηγορούμενον κατὰ μάϊον τοῦ 1859, καὶ εὗρεν αὐτὸν πάσχοντα σχεδὸν καθημερινὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου κεφαλαλγίαν, πρὸς δὲ ἐνοχλούμενον ὑπὸ ἀϋπνιῶν καὶ ὑπὸ μελαγχολιῶν· ἐνὶ λόγῳ, ὁ Κ. Μακκᾶς ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς συμπτώματα ἐγκεφαλικῆς νόσου, καὶ ἐκοινοποίησε τοῦτο τῷ γέροντι Δοσίῳ, προσθεὶς ἅμα, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὤφειλε νὰ διακόψῃ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, νὰ ταξειδεύσῃ ἐπί τινος μῆνας, καὶ νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀρμοδίας σωματικὰς ἀσκήσεις. Ἐρωτηθεὶς δ' ἐν τέλει ὁ Κ. Μακκᾶς ἐὰν τὰ ῥηθέντα συμπτώματα ἠδύναντο νὰ ἐπενέγκωσι παραφροσύνην, ἀπήντησε καταφατικῶς.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐξητάσθη ὁ ἰατρὸς Κ. Θεοδωράκης, ὅστις ἀπέδειξε πασιφανῶς, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦν μονομανής.

Ἀποπερατωθείσης δὲ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τούτων, ὁ Ἀλεξανδρόπουλος εἰσαγγελεὺς ἰδὼν τό τε ἀκροατήριον καὶ τοὺς ἐνόρκους συγκινηθέντας ἐκ τῶν καταθέσεων αὐτῶν, ἐζήτησεν ὅπως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διορίσῃ τρεῖς ἐμπείρους ἰατροὺς, οἵτινες νὰ ἐκθέσωσιν ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἦν ἀληθῶς μονομανὴς ἢ οὔ, καὶ τρεῖς ἰατροὶ διωρίσθησαν ἀμέσως ἐπὶ τούτῳ. Ἀλλ' οἱ ἰατροὶ οὗτοι συναισθανθέντες ὁπόσον σοβαρὸν ἦν τὸ καθῆκον, ὅπερ ἀνετέθη αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἀπεφάνθησαν ἐν τῷ ἅμα, ὅτι, ἵνα ποιήσωσιν ἀκριβῆ ἔκθεσιν περὶ τῆς νοητικῆς καταστάσεως τοῦ κατηγορουμένου, ὤφειλον νὰ ἐπισκεφθῶσιν αὐτὸν τριάκοντα τοὐλάχιστον ἡμέρας. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξὺ ὁ εἰσαγγελεὺς, ἦν ἀπὼν, ἀπελθὼν, καθ' ἃ ἔμαθον, πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, ἵνα λάβῃ παρ' αὐτοῦ νέας ὁδηγίας, καὶ μὴ ἐπανελθὼν, εἰμὴ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὅτε ἠγέρθη αἴφνης καὶ ὡμίλησε πικρῶς κατὰ τῶν ἰατρῶν, οἵτινες, κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ, δὲν ἠδύναντο νὰ διαγνώσωσιν (ὡς αὐτὸς βεβαίως) τὴν νόσον τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἀπῄτησε παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ὅπως ὑποχρεώσῃ αὐτοὺς νὰ ἀποφανθῶσιν ἀμέσως. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον πάνυ εἰκότως ἀπέῤῥιψε τὴν ἄδικον ταύτην αἴτησιν, καὶ προέβη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λοιπῶν μαρτύρων.

Ὁ Κ.Βουδούρης εἶπεν, ὅτι ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν Α.Μ.τὴν ὑςεραίαν ἡμέραν τῆς ἀποπείρας,καὶ ὅτι καὶ ἡ βασίλισσα οὐδόλως ἠμφίβαλλεν, ὅτι ἡ κατ' αὐτῆς γενομένη ἀπόπειρα ἦν ἔργον μονομανοῦς.

Τὰ αὐτὰ δὲ περίπου ἐξέθετο καὶ ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας Κ. Βουῤῥέ.

Μετὰ δὲ τὴν ἐξέτασιν καὶ τῶν μαρτύρων τούτων ὁ δημόσιος κατήγορος ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον οὐχὶ, ὡς περιμένετε νὰ ἀκούσητε, ἵνα ἐξαγάγῃ τὴν ἀλήθειαν ἀναζητῶν τὴν αἰτίαν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις τοσούτων διασήμων ἰατρῶν, ἀλλ' ἵνα ἐξυβρίσῃ τούτους καὶ διδάξῃ αὐτοὺς τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν. Τὴν μονομανίαν δὲν πάσχουσι, λέγει ὁ εἰσαγγελεὺς ἡμῶν, ἄνθρωποι νεώτεροι τῆς ἡλικίας τῶν 30 ἐτῶν, ὅτι ἡ νόσος αὕτη δὲν ὠθεῖ τὸν πάσχοντα εἰς τὸ νὰ ἐπιβουλευθῇ τὴν ζωὴν ἡγεμόνων, ἀλλ' ὅτι περιορίζει τὰ θύματα αὐτῆς εἰς ἁπλᾶ παραληρήματα καὶ παραλογισμούς. Πρὸς δὲ, ὅτι ὁ κατηγορούμενος, ὅστις ὡμολόγησεν ἐνώπιον τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ὅτι διέπραξε τὸ φρικτὸν τοῦτο ἔγκλημα, πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς διαδοχῆς, πρὸς σχηματισμὸν τῆς ἐθνοφυλακῆς, καὶ πρὸς παῦσιν τῆς σπατάλης τῶν δημοσίων χρημάτων, δὲν ἦν μονομανής. Ἐν δὲ τῷ ἐπιλόγῳ αὐτοῦ ὁ δεινὸς οὗτος εἰσαγγελεὺς ἐξώρκισε τοὺς ἐνόρκους νὰ καταδικάσωσι τὸν κατηγορούμενον, καὶ οὕτως ἐμποδίσωσι καὶ ἄλλους νὰ μιμηθῶσιν αὐτὸν, πρὸς δὲ νὰ σώσωσι τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος, ἥτις ἀπαιτεῖ τὸ αἷμα αὐτοῦ, ὅπως ἀποπλύνῃ τὸ ὄνειδος, ὅπερ ἐμύανεν αὐτήν.

Μετὰ δὲ τὸν δημόσιον κατήγορον ἀνέστη ὁ συνήγορος τῆς ὑπερασπίσεως Κ. Παπαρηγόπουλος, καὶ λίαν εὐγλώττως εἶπε. Δὲν θὰ προσηρχόμην ἐνταῦθα, κύριοι ἔνορκοι, ἐὰν δὲν ἤμην ἐντελῶς πεπεισμένος, ὅτι ὑπερασπίζομαι μονομανῆ, καὶ ὅτι ὁ Δόσιός ἐστιν ἀθῶος τοῦ ἐγκλήματος, ὃ προσεπάθησαν νὰ ἀποδώσωσιν αὐτῷ ἐν τῇ πράξει, ἧς κατέστη ἔνοχος. Ἐὰν ὁ δημόσιος κατήγορος εἶχε τὴν ἐλαχίστην θέλησιν εἰς τὸ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθῆκον, ὃ ἐπιβάλλει αὐτῷ ὁ νόμος, ὤφειλε νὰ περιμείνῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἰατρικῆς ταύτης ἐκθέσεως, ἣν προκαλεῖ ἐν μέσῳ τῆς συζητήσεως, καὶ ἣν ἐγκαταλείπει, διότι εὑρέθησαν τρεῖς ἔντιμοι ἰατροὶ, ἔχοντες συνείδησιν τοῦ καθήκοντος αὐτῶν. Ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα, ἅπας ἐν γένει ὁ τύπος, οἱ συγγενεῖς τοῦ κατηγορουμένου, καὶ αὐτὸ τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, παρέστησαν τὸν κατηγορούμενον ὡς μονομανῆ· καὶ ὅμως ὁ δημόσιος κατήγορος οὐδαμῶς προσέχει εἰς ταῦτα..... Θεωρῶ ὡς τιμήν μου, κύριοι ἔνορκοι, τὸ νὰ ἀγαπῶ τὴν πατρίδα μου τοὐλάχιστον ὅσον καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὑμᾶς, ὅτι ἀνέλαβον τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου οὐ μόνον διότι ἐθεώρησα αὐτὸν μονομανῆ, ἀλλὰ καὶ διότι, χάριν τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος ἡμῶν, ὀφείλομεν νὰ θεωρήσωμεν τὸ ἔγκλημα προελθὸν ἐκ μονομανίας, καὶ οὕτω νὰ ἀπωθήσωμεν τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο ἔγκλημα, ὅπερ θὰ προσάψῃ στίγμα εἰς τὴν ἀγάπην, ἣν τὸ ἔθνος τρέφει πρὸς τοὺς σεβαστοὺς αὐτοῦ ἡγεμόνας. Νέον φρενοκομεῖον ἱδρύεται, ὥστε δύνασθε νὰ θέσητε αὐτὸν ἐκεῖ, ἵνα θεραπευθῇ καὶ οὕτως ἡ δικαιοσύνη ἱκανοποιηθῇ.

Μετὰ δὲ τὸν Κ. Παπαριγόπουλον ὡμίλησεν ὁ Κ. Βαλάνος, ὅστις ἐξήγαγε τὴν ἀπόδειξιν τῆς μονομανίας τοῦ κατηγορουμένου ἐκ τοῦ τόπου, ὃν ἐξελέξατο πρὸς διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος, ἐκ τῆς μὴ συνενοχῆς ἄλλων νέων, καὶ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ στάσεως τοῦ κατηγορουμένου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

Ἀναστὰς δὲ πάλιν ὁ εἰσαγγελεὺς εἶπεν, ὅτι οἱ συνήγοροι τῆς ὑπερασπίσεως δὲν ἔλεγον ὅ,τι ὑπηγόρευεν αὐτοῖς ἡ συνείδησις αὐτῶν, ἀλλ' ὅ,τι ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸν ἐγκληματίαν, καὶ τοῦτο χάριν τῆς φιλίας αὐτῶν πρὸς τὸν γέροντα Δόσιον, καὶ ὅτι οἱ ἔνορκοι δὲν ὤφειλον νὰ ἀκούσωσιν εἰμὴ μόνον αὐτὸν, διότι ἄλλως οἱ ἀντιπολιτευόμενοι θὰ ὑψώσωσι τὴν κεφαλὴν ὁρῶντες τὸν Δόσιον ἀτιμώρητον. Ἐν τέλει δ' εἶπεν, ὅτι νέος γράψας ἐπιστολὰς καὶ ἄρθρα, ὡς τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, δὲν ἦν μονομανὴς, καὶ ὅτι ἡ κοινωνία θὰ διαλυθῇ βαθμηδὸν, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος δὲν τιμωρηθῇ.

Πρὸς ταῦτα δ' ἀνταπήντησεν ὁ Κ.Παπαρηγόπουλος. Ὑπάρχουσι τῷ ὄντι τινὲς τῶν δικηγόρων ὑπερασπιζόμενοι ὑπόθεσίν τινα χωρὶς νὰ ἀκούσωσι τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως αὐτῶν, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι, οἵτινες ἀναλαμβάνουσιν ὑπεράσπισίν τινα, ἀφοῦ πεισθῶσιν ἐντελῶς περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ πελάτου αὐτῶν, ὡς ὑπάρχουσι δημόσιοι κατήγοροι, οἵτινες δὲν θεωροῦσιν ἴδιον αὐτῶν καθῆκον νὰ πείσωσι τοὺς ἐνόρκους διὰ λογικῶν ἀποδείξεων, καὶ ἄλλοι πάλιν εἰσαγγελεῖς πράττοντες τὸ ἐναντίον. Ἐὰν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ κάθημαι ἐπὶ τῆς εἰσαγγελικῆς ἕδρας δὲν θὰ ἐξύβριζον καθηγητὰς τοσοῦτον ἀξιοσεβάστους καὶ ἄνδρας, οἵτινες κατὰ τὸ μακρὸν αὐτῶν στάδιον ἐφείλκυσαν τὸ σέβας τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ θὰ ἐσπούδαζον τὸν νόμον, ἵνα μάθω ὅτι μοι ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον τοῦ ἐξετάσαι τὸ ζήτημα ὑφ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπόψεις, καὶ ζητῆσαι ἰατρικὴν ἔκθεσιν, ὑπαρχούσης ἀμφιβολίας, περὶ τοῦ ἐὰν ὁ κατηγορούμενος διέπραξε τὸ ἔγκλημα ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν παραφροσύνης.

Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ πρόεδρος ἐν μεγίστῃ μεροληψίᾳ ἀνεκεφαλαίωσε τὴν ὑπόθεσιν, καταλήξας τὴν ἀνακεφαλαίωσιν ταύτην εἰς τὰς ἑξῆς λέξεις. «Κύριοι ἔνορκοι, ἴσως ἡ κατάθεσις τῶν ἰατρῶν ἐκλόνησε τὴν πεποίθησιν ὑμῶν, καὶ τείνετε νὰ κηρύξητε τὸν κατηγορούμενον πάσχοντα τὰς φρένας· ἀλλὰ προσέξατε μήπως διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀποστερήσητε τὸν κατηγορούμενον τῆς χάριτος, ἣν ὁ σεβαστὸς ἡμῶν ἡγεμὼν δύναται νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ αὐτῷ.»

Οἱ ἔνορκοι ἐπὶ τέλους ἐξῆλθον, καὶ μετὰ βραχεῖαν συνδιάσκεψιν ἐπανῆλθον, καὶ ἐξέδοντο ἐτυμηγορίαν, δι' ἧς κατεδίκασαν τὸν κατηγορούμενον εἰς θάνατον, κηρύξαντες, ὅτι διέπραξε τὸ ἔγκλημα ἐκ προμελέτης, καὶ ἐν πλήρει ἀνεξαρτησίᾳ τοῦ νοὸς αὐτοῦ.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΣ.

Ὁ ναύαρχος καὶ ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τοῦ Μεξικοῦ γαλλικῆς ἀποστολῆς ἐξέδοτο ἐν Τουαρίῳ, τὴν 22αν νοεμβρίου ἡμερησίαν διαταγὴν, ἧς ἀποσπῶμεν τὸν τελευταῖον παράγραφον, ὡς μᾶλλον σπουδαῖον.

«Ναῦται καὶ στρατιῶται, Κατὰ τὴν νέαν ἐκστρατείαν, ἣν ἐν βραχεῖ ἀρχίζετε, ἔχετε ὑπὲρ ὑμῶν τὴν συμπαθῆ γνώμην τῆς ὑμετέρας πατρίδος, ἐγκρινούσης πληρέστατα τὸ δίκαιον τῶν πράξεων σας, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν σύμπραξιν καὶ τὴν συγκατάθεσιν παντὸς τοῦ ἐξευγενισμένου κόσμου. Ἐν βραχεῖ ἔξετε, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Μεξικῷ, τὰς εὐχὰς πάντων τῶν τιμίων ἀνθρώπων. Κατανοήσατε λοιπὸν τὰ καθήκοντα, ὅπερ ἡ θέσις αὕτη ἐπιβάλλει ὑμῖν. Δότε παράδειγμα τάξεως καὶ πειθαρχίας εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωρῶν ἐκείνων. Διδάξατε αὐτοῖς νὰ τιμῶσι τὸ ὄνομα τῆς ἐνδόξου ἡμῶν πατρίδος, καταστήσατε ἐπίφθονον τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν εἰρήνην, ὧν ἡμεῖς ἀπολαύομεν, καὶ τότε δύνασθε νὰ ἐπαναλάβητε μεθ' ὑπερηφανείας ἐννόμου τοὺς λόγους τούτους, οὓς πρό τινων μηνῶν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπεύθυνεν ὑμῖν· «Ἔνθα δήποτε καὶ ἂν ἡ γαλλικὴ σημαία κυματίσῃ, Θέμις προηγεῖται καὶ μέγας λαὸς ἕπεται αὐτῆς.»

ΖΙΟΥΡΙΕΝ ΔΕ ΛΑ ΓΡΑΒΙΕΡΕ,
ἀντιναύαρχος, κτλ.»

Ἐκ ΠΑΡΙΣΙΩΝ, 11η δεκεμβρίου.

Ὁ Μηνύτωρ ἐν τοῖς ἐπισήμοις αὐτοῦ ἀγγελίαις σχολιάζει τά τε λεγόμενα τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰ γραφόμενα τῶν ἐπιστολῶν, ἐπὶ τοῦ ἀγγλοαμερικανικοῦ ζητήματος, καὶ προσθέτει·

«Τοῦτο ποιοῦντες οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχομεν ἢ νὰ παρασχωμεν πληροφορίας εἰς τὸ Κοινόν. Οὐδεμίαν δὲ ἔχομεν νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην, οὐδ' ἐπὶ τῶν ἀμερικανικῶν διαφορῶν, οὐδ' ἐπὶ τῶν ἀγορεύσεων τῶν βουλευτῶν τῆς Ἰταλίας.»

Ἐκ ΡΩΜΗΣ, 9η δεκεμβρίου.

Νέοι ἀποθιασμοὶ λῃστριῶν συμμοριῶν ἐκτελοῦνται ἐν ταῖς μεσημβριναῖς τῆς Ἰταλίας χώραις, ἐν οἷς καὶ τινες ἱσπανοὶ ἀξιωματικοί, ὡς διοργανώσαντες τὴν λῃσταναρσίαν.

Βεβαιοῦται δὲ, ὅτι Φραγκίσκος ὁ Β'. θέλει λάβει τὴν ἀρχηγίαν τῆς λῃσταναρσίας τὸν προσεχῆ ἰανουάριον.

Printed by Joseph Clayton, 17, Bouverie-street, in the Precinct of Whitefriars, in the City of London, and published by Charles Bradbury, at the Office, 14, York-street, Covent-Garden, in the Parish of St. Paul.—London, Thursday December 12, 1861